

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 70 / II Legislatura / Sisè període

Dijous, 2 d'octubre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 59

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de dotze del matí i tres minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició dels Grups parlamentaris respecte a la intervenció del M. H. Sr. President de la Generalitat

Posició del G. p. d'Esquerra Republicana : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3100).*

Resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3103).*

Rèplica : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3107).*

Posició del G. p. del PSUC : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3108).*

Resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3113).*

Rèplica : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3117).*

Contrarèplica : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3119).*

Segona rèplica : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3120).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Posició del G. p. Popular : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3120).*

Resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3125).*

Rèplica : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 3130).*

Contrarèplica : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3132).*

Posició del G. Socialista : *I. Sr. Obiols (p. 3134).*

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3136).

Rèplica : I. Sr. Obiols (S) (p. 3142).

Contrarèplica : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3146).

Segona rèplica : I. Sr. Obiols (S) (p. 3148).

Segona contrarèplica : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3149).

Tercera rèplica : I. Sr. Obiols (S) (p. 3149).

Posició del G. p. de Convergència i Unió : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3149).

Se suspèn la sessió a dos quarts de nou del vespre.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de dotze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció, com és sabut, dels grups parlamentaris serà en relació inversa al nombre de diputats que els integren; és a dir, de menor a major. A conseqüència d'això, tinc el gust de donar la paraula al portaveu, Molt Honorable senyor Heribert Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de trenta minuts, com hem dit.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, ja fa set anys que assisteixo, al començament de la tardor, al debat anual sobre l'orientació política general del Consell Executiu. He seguit sempre els debats amb molta atenció, i en els dos anys anteriors hi vaig participar també personalment. I, bé, haig de confessar que aquest any, per primera vegada, tinc la sensació com si estiguéssim complint un ritu, una obligació reglamentària, molt més que no pas debatent de debò un projecte polític.

El senyor President de la Generalitat va fer ahir un discurs certament remarcable i important, però malgrat això no puc sostreure'm al temor que el conjunt del debat resulti essencialment cosa ja vista. I és que, amb tota sinceritat, crec, senyores i senyors diputats, que el debat d'enguany és un debat intrínsecament desvalorat en relació amb els debats dels anys anteriors. Desvalorat per dues raons essencials : la primera raó és que el domina la qüestió del finançament autonòmic, que no solament ja fa massa temps que dura i que, com si fos un disc ratllat, ens obliga a dir coses ja dites que, desgraciadament, no creu ningú que tinguin massa influència sobre el seu desenllaç, sinó que, a més a més, introdueix un factor d'incertitud tan gros sobre el futur immediat que ens impedeix d'entrar en el detall dels projectes concrets.

La segona raó és que el que hauria pogut ésser la substància mateixa del debat present, a saber, el balanç dels sis anys d'autonomia, l'avaluació del que és de debò l'Estatut a la llum de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, hem convingut tots plegats que ho tractaríem d'aquí a un parell de mesos, en un altre debat que, com va dir ahir el President, serà un debat compromès i, per tant, seria extemporani i superflu entrar en el tema avui.

Hi ha encara un altre fet menor però significatiu que desvalora també el debat, i és l'horari en què s'ha volgut que es descabelli. Per primera vegada, la majoria ha considerat que no valia la pena deixar un temps raonable als altres grups parlamentaris —i, sobretot, als tres més petits— per estudiar a fons el discurs del President i discutir-lo amb els òrgans directius polítics dels seus respectius partits.

El President va acabar ahir a les vuit del vespre i la sessió es reprenia aquest matí, teòricament, a les onze. Potser m'equivoco, però haver establert aquest horari em sembla que revela que no s'atribueix massa importància al que puguem dir els qui parlarem aquest matí i, en tot cas, és segurament un signe més de la lamentable i perillosa menysvaloració del Parlament que els diputats d'Esquerra Republicana tenim consciència que, des de fa temps, es va produint.

Després d'aquest, potser massa llarg, exordi, que m'ha semblat tanmateix necessari, intentaré ara d'exposar el punt de vista d'Esquerra Republicana sobre els tres grans temes que s'han plantejat. A saber : el finançament autonòmic, l'actuació recent del Govern de la Generalitat i les orientacions de la seva acció de cara al futur.

Però, des d'ara, voldria anunciar que Esquerra Republicana no presentarà cap proposta de resolució al final del debat i que, en principi, s'abstindrà en la votació de totes les que puguin ésser presentades.

Creiem que el mateix enfocament del debat, com de qualsevol resolució que en pugui resultar, sigui d'utilitat molt dubtosa i com que, a més, hem constatat que el grau de compliment de les nombroses resolucions que el Parlament ha aprovat en els darrers sis anys ha estat molt reduït —en general, no per mala voluntat del Govern, sinó per la mateixa natura del poder autonòmic—, em sembla que no val la pena de votar-ne de noves, que és molt probable que repetiran, si no en la lletra, almenys en l'esperit, el contingut de moltes de les anteriors. Ben entès : si algú planteja quelcom que no s'hagi votat mai i que sigui realment significatiu, no excloem en el més mínim la revisió de la nostra actitud.

Precisat això, passo, doncs, al tema del finançament. El Molt Honorable senyor President va recordar ahir algunes xifres prou eloqüents per elles mateixes perquè sigui superflu comentar-les, i que palesen de manera irrefutable la gravíssima discriminació de la qual els catalans som víctimes.

Però el President no ens ha dit gairebé res que no sabéssim ja, i, sobretot, no ens ha informat sobre quina serà la seva posició si el Govern de l'Estat manté les seves propostes o es refusa a millorar-les de manera substancial. És que el Govern de la Generalitat acabarà acceptant-les formalment, potser mitjançant una «propineta» i algunes vagues promeses que li permetin, de moment, salvar la cara? O bé tindrà el Govern el coratge

de rebutjar les fórmules tan ferotgement discriminatòries, no se sotmetrà a les pressions, no acceptarà les acusacions de victimitisme i informarà detalladament tots els ciutadans de Catalunya de la manera com el Govern de l'Estat ens tracta? És que el Govern ha considerat la possibilitat de recórrer davant del Tribunal Constitucional, invocant la vulneració flagrant de l'article 138.2 de la Constitució, que els recordaré que diu textualment: «Les diferències entre els estatuts de les diverses comunitats autònomes no podran implicar en cap cas privilegis econòmics o socials»?

M'agradaria molt, senyor President, que em pogués donar una resposta ben concreta a aquest darrer punt. En tot cas, si per una via o per una altra acabem —com em sembla, desgraciadament, molt probable— amb una dotació econòmica molt per sota del que és just i necessari, què es compta fer? Del que deia ahir el senyor President dedueixo que el Govern optarà, probablement, per endeutar-nos encara més, a fi de poder anar fent aquelles coses que el senyor President ens deia ahir que considerava elementals en una acció de Govern.

Esquerra Republicana no veu amb bons ulls un major endeutament. Nosaltres creiem que caldria tenir la gosadia d'ajustar les despeses als ingressos, tot explicant per què s'ha de suprimir tal subvenció o no es pot fer tal carretera. És cert que caldria suprimir o diferir coses importants, però no creiem que la gravetat de les supressions superés la gravetat d'encaminar-nos cap a una situació tercermundista, típicament llatinoamericana.

Estem convençuts, senyores i senyors diputats, que el Govern de l'Estat no oferirà mai una fórmula de finançament que sigui justa mentre la Generalitat accepti de continuar endeutant-se per suplir la insuficiència de la dotació econòmica dels serveis transferits. Endeutar-se més, no per finançar grans projectes, sinó per anar fent, és amagar el cap sota l'ala i, si no és que es produeixin miracles, és comprometre molt greument el futur.

Els deutes s'ha d'acabar pagant-los, i els interessos s'acumulen. Si algun dia hem d'implorar de l'Estat un ajut excepcional, extraordinari per evitar la bancarrota, segur que, si obtenim tal ajut, el pagarem molt car, no solament en prestigi, sinó en competències.

Per tant, la nostra posició és molt clara. Primer, no acceptar cap fórmula que signifiqui indignitat; segon, gastar per a que tinguem, establint amb rigor un ordre de prioritats —és a dir, no endeutar-nos més enllà de l'absolutament indispensable—, i explicar al poble les coses tal com són, sense ni exagerar-les, ni minimitzar-les, ni disfressar-les, i que el poble jutgi i tregui ell mateix les conseqüències dels fets.

Fa un any, gairebé dia per dia, des d'aquesta tribuna, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, deia que em semblava impossible que es complissin les promeses del President del Govern de l'Estat de cara a fer possible una solució, mal que fos transaccional, amb vista al Pressupost de la Generalitat del 1986. Els fets, malauradament, ens han donat cent per cent la raó; igualment ara no creiem tampoc que puguem refiar-nos de promeses inconcretas i anar vivint d'esperances.

El Govern de la Generalitat hauria de preparar el nou Pressupost sobre la base de la dura realitat actual i, si les coses milloren, no costarà gaire de rectificar ampliant-lo. El que sí que fóra difícil seria, precisament, rectificar per reduir-lo.

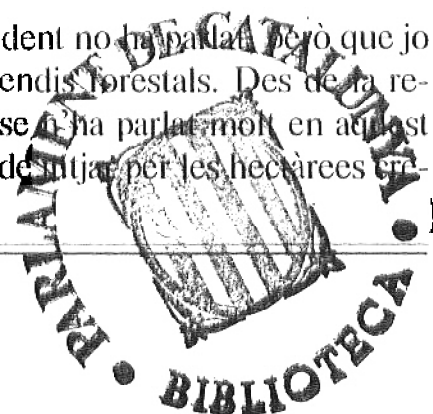
En fi, per acabar amb aquest tema, no em queda més que reiterar la nostra posició de sempre. És il·lusioner esperar que podrà trobar-se una fórmula de finançament justa, objectiva i no discriminatòria si no és estenent a Catalunya la fórmula del concert econòmic que s'aplica a Euskadi i Navarra. No hi pot haver autonomia autèntica sense un mínim de sobirania tributària i la via més al nostre abast d'assolir aquest mínim necessari és reclamar el concert.

Per quins set sous els catalans hem de ser menys que els bascos i els navarresos? Si al seu moment es va cometre el gravíssim error de no exigir el concert —de fet, de no voler-lo—, més de sis anys d'experiència justifiquen sobradament que ara es tingui el coratge i la humilitat de rectificar. Tots som fallibles, i el realment greu no és haver comès un error, sinó obstinar-se a perseverar.

Nosaltres desitjariem que, de la mateixa manera que el Grup majoritari, malgrat peremptòries afirmacions anteriors, ha acabat per reconèixer darrerament que, pel que fa a l'organització territorial, no hi ha fórmula satisfactòria viable sense la fusió de les quatre províncies catalanes en una de sola, volgués també reconèixer, com més aviat millor, que, per discutir amb el Govern de l'Estat sobre el finançament, l'única base sòlida de discussió és la reivindicació pública del concert per les vies jurídiques adequades.

Passo ara al comentari de la tasca realitzada pel Govern de la Generalitat aquests darrers temps. El Molt Honorable senyor President ens va parlar ahir amb una certa extensió d'aquest tema, i va reivindicar l'eficàcia del Govern en la gestió de l'autonomia. En absolut no penso pas negar-la, ni tans sols discutir-la. Però, recordant algunes de les qüestions a les quals el President concretament es referia —per exemple, l'ensenyament i la normalització lingüística—, voldria puntualitzar que, del nostre punt de vista, l'eficàcia no es mesura ni pel diner gastat ni per les accions iniciades. Si una cosa necessita una millora a Catalunya és precisament l'ensenyament, i jo, senyor President, tinc els meus dubtes sobre l'exactitud de les seves dades, tant pel que fa al nivell de coneixement de llengües estrangeres com pel que fa a la renovació de les nostres universitats. En tot cas, del que sí que hem de congratular-nos tots és que la Generalitat esmerci en ensenyament el 50% del seu pressupost —exclòs, evidentment, el de l'Institut Català de la Salut—; igualment, si un problema requereix una acció urgent és el de la normalització de l'ús públic i privat de la llengua catalana. Però, en un i altre camp, en l'ensenyament i en la normalització, trobem a faltar l'elaboració de criteris que permetin objectivament conèixer si anem per bon camí i si progressem realment. La qualitat de l'ensenyament és mesurable: hi ha exemples en altres països de com pot fer-se sense associar la mesura al resultat d'exàmens, els quals són de nivells no sempre comparables i estan subjectes a moltes influències perturbadores. I, pel que fa a la normalització lingüística, les respostes a preguntes directes ens semblen malauradament molt poc fiables, i desitjariem que es posessin a punt tècniques que permetessin jutjar a partir d'observacions, més que no pas d'enquestes.

Una qüestió de la qual el President no ha parlat però que jo voldria comentar, és la dels incendis forestals. Des de la restauració del nostre Parlament, se n'ha parlat molt en aquest Saló de Sessions i, si haguéssim de jutjar per les hectàrees en-

mades aquest estiu, hauríem de concloure que se n'ha parlat debades. Ja sé que no és un problema fàcil, perquè en la pràctica no hi ha incendis espontanis : tots els incendis són provocats, bé intencionadament, bé per imprudència. El que no entenc és per quina raó s'ha volgut negar l'evidència de la intencionalitat criminal de molts dels incendis que darrerament el país ha patit. Per què amagar la veritat? Jo crec, Molt Honorable senyor President, que el poble català és major d'edat, i té dret a saber la veritat, encara que la veritat sigui dolorosa d'escoltar. I estic segur que la concòrdia ciutadana no hi guanya res fent-nos creure que estem en el millor dels mons i que a Catalunya tot són flors i violes.

I, ja que estem en aquest tema dels incendis, m'agradaria també escoltar de boca del senyor President que la Generalitat no es deixarà seduir pels cants de sirena del Ministre senyor Romero, i que no té la menor intenció de renunciar a cap de les competències que en matèria forestal l'Estatut ens atorga. No és cap secret que ICONA voldria recuperar-ne, de competències, i sembla que s'intenta comprar la cessió, voluntària, amb ajuts extraordinaris importants i amb la invocació, al mateix temps, de la necessitat d'actuar amb eficàcia i de coordinar esforços per salvar els boscos amenaçats.

El senyor President ens parlava ahir de les competències exclusives que passaven a ésser compartides i que després, en nom de la coordinació, quedaven pràcticament reduïdes a no res. Esperem que les nostres competències sobre la forest catalana no siguin aquest camí.

Unes poques paraules també sobre dues qüestions que en el discurs d'ahir foren ja esmentades, l'una només tot passant, l'altra amb més extensió : em refereixo a la desburocratització i als Jocs Olímpics. La desburocratització, el senyor President ens l'havia promès solemnement en el seu discurs de l'any passat. Què s'ha fet de pràctic des d'aleshores? Jo tinc notícia, és cert, d'algunes mesures molt positives preses en algun departament, però, en termes generals, em sembla que la desburocratització amb prou feines si ha començat. I crec que és una gran llàstima, perquè aquest és un dels autèntics problemes del nostre país. El senyor President ens deia ahir que una de les cinc línies d'actuació per fer realitat el projecte de país que ens exposava era crear una administració àgil i eficient. Em penso que em faig ressò d'una opinió molt generalitzada entre els ciutadans de Catalunya si dic aquí que la nostra administració no és gaire ni una cosa ni l'altra. I diré més, encara : la direcció en què sovint es mou el Govern, no em sembla pas que sigui la de remoure obstacles ni la d'eliminar tràvies administratives. Encara que la formació política més important de les tres que formen el Govern s'hagués manifestat gairebé identificada amb un partit de fora de Catalunya que es proclamava liberal, jo diria que, en la pràctica, la filosofia que inspira l'acció del Govern català no és pas la de reduir el volum de l'administració, sinó, al contrari, d'incrementar-lo. Si, malgrat les aparences, la desburocratització progressa, si s'ha engegat o s'engegarà aviat, als diputats d'Esquerra Republicana ens serà molt plaent de saber-ho.

Pel que fa als Jocs Olímpics, una pregunta només. Creu el senyor President que la Generalitat podrà garantir que hi quedi degudament reflectida, de manera inequívoca, la catalanitat de Barcelona? Els Jocs Olímpics són un exemple més dels problemes que planteja el desenvolupament econòmic i cultural

d'una nació sense estat, com és avui Catalunya. Si el desenvolupament ha de fer-se en detriment de la identitat nacional, és evident que per als nacionalistes el desenvolupament esdevé indesitjable. Els Jocs Olímpics compten avui amb el suport gairebé unànim del poble de Catalunya, però, si haguessin de servir per desdibuixar la nostra personalitat específica, és evident que seríem molts els que revisaríem la nostra posició.

Hi hauria encara moltes coses a dir i moltes preguntes a fer —sobre l'administració hidràulica, per exemple—, però és hora ja que entri en la tercera i darrera part de la meua intervenció. Ahir el Molt Honorable senyor President va dedicar potser la meitat del seu discurs a exposar què hem de fer i què podem fer. Em va semblar molt lògic que centrés la seva atenció en el futur, i tot el que va dir sobre una societat dinàmica, creadora, amb esperit de benvinguda, oberta al canvi, a la innovació i al món i amb vocació de modernitat; crec que ens va plaure molt a tots. No li amagaré, de totes maneres, senyor President, que, escoltant-lo exposar com creu que ha d'ésser la societat catalana, pensava en aquell famós article sisè de la Constitució espanyola de les Corts de Cadis, que diu que els espanyols tenen l'obligació de ser justos i benèfics. Perquè el problema no resideix a definir el model del que hauria de ser la societat catalana, sinó a trobar la manera de fer que aquesta societat esdevingui com el model.

Cert és que el senyor President ens indicà cinc vies principals d'actuació i que per alguna d'elles ens parlà, no ja de projectes, sinó de coses fetes o que s'estan fent. Cert és, també, que ell mateix, repetidament, va precisar que la incertesa dels mitjans que podem tenir al nostre abast —pel que fa a les finances, sobretot—, l'obligava a ser genèric, i evidentment no podem menys que donar-li la raó en aquest punt. Però, malgrat tot, jo hauria desitjat més concreció, car si, malauradament, no podem fer cap pla precís, ni establir cap calendari de realitzacions, el que sí que podríem fer és precisar quins són els nostres objectius, és a dir, cap a quines fites concretes el nostre Govern es proposa tendir.

Acceptant com a òbvies les generalitats exposades, el projecte global no ens sembla prou clar ni en l'aspecte cultural, ni en l'aspecte econòmic, ni en l'aspecte social, ni —molt menys encara— en l'aspecte polític. I crec que seria bo un esforç per assajar de concretar-lo.

Jo sé, senyor President, que naveguem en una mar molt agitada i plena d'esculls, i que, per tant, és impossible conservar sempre el rumb i cal navegar a la vista. Però tenim tanmateix un rumb? Aquest és el dubte que de vegades se'ns planteja i que, del punt de vista d'Esquerra Republicana, el seu discurs d'ahir no ha arribat a dissipar.

Una darrera cosa, per acabar. El senyor President va parlar del suposat increment del radicalisme dels joves, entenent per radicalisme —va dir— actituds o accions que poden portar al trencament de la convivència o àdhuc a la violència. Jo voldria manifestar aquí la nostra disconformitat amb l'amalgama que podria semblar que així es feia entre radicalisme i violència.

Les actituds radicals de rebuig del marc legal actual poden agradar o no, però no hi ha cap raó per associar-les amb la violència. Hi ha a l'Estat espanyol, en aquest moment, una interressada tendència a pretendre que qui posa en qüestió la Constitució i la institució monàrquica, o reclama la plena sobirania per a cada una de les nacions que integren l'Estat, o de vegades

simplement denuncia tortures, maltractaments i abusos de poder, és, almenys potencialment, un partidari de la violència. Ja sé que aquest no és el seu punt de vista, senyor President, però lamento les seves paraules perquè poden ser mal utilitzades fora del context i perquè crec que tots els demòcrates catalans hem d'esforçar-nos a evitar d'ésser influïts en el nostre vocabulari per una propaganda d'arrel totalitària que, amb el pretext de combatre la violència, contra la qual evidentment nosaltres també estem, tendeix, de fet, a restringir dues llibertats fonamentals: la llibertat de pensament i la llibertat d'expressió.

Senyores i senyors diputats, encara que, a través de la meua intervenció, Esquerra Republicana hagi manifestat reserves, hagi exposat alguna discrepància i s'hagi permès alguna crítica menor, voldria tanmateix reiterar amb les meves paraules finals la nostra solidaritat amb el Govern i amb el seu President en tot el que fa referència a la seva tasca executiva. És perquè creiem que, com va dir ahir el senyor President, un país que no tingui ben resolts els seus problemes polítics i institucionals a la llarga fracassarà totalment o parcialment, que ens ha semblat un deure de lleialtat d'exposar ben clarament el nostre punt de vista sobre alguns d'aquests problemes. I estaríem molt satisfets si, acceptant-los o no, això pogués conduir algú de vostès a una reflexió profitosa.

En tot cas, Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat desitja parlar.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, en primer lloc voldria dir al Molt Honorable senyor Heribert Barrera que lamento que hi hagi hagut d'haver aquest canvi d'horari, del qual ell es queixa. Vostè sap que estava previst això fer-ho ahir al matí, i no pas a la tarda, amb totes les conseqüències que després ha tingut, però que un fet que és absolutament aliè a la meua voluntat i a la voluntat d'aquest Parlament ens va obligar a introduir un canvi. En tot cas, he de dir-li, amb tota sinceritat, que ha fet una intervenció molt brillant, el senyor Heribert Barrera, i que, per tant, vistos els resultats, ha tingut temps més que suficient.

El senyor Barrera diu que, aquest debat, ell el troba devaluat per diversos factors, un dels quals no crec que sigui negatiu, i és que hem de fer un altre debat, que, torno a dir-ho, serà molt compromès, perquè serà un debat en el qual no podrem defugir, a través de cap eufemisme ni, diguem-ne, de cap matisació, fer un balanç. Per altra banda, diu ell —i en això té raó— que el debat queda..., bé, no sé si devaluat però sí, en tot cas, molt marcat pel tema del finançament i per la incertesa, el factor d'incertesa que aquest tema, el del finançament, introdueix. Això és veritat, això és veritat, molta veritat. Però, en fi, és que justament, aquest debat, el fem per plantejar els problemes seriosos, importants, els autèntics, i aquest és un problema, realment el problema, en aquest moment, més angiosos.

En tot cas, del discurs, de les paraules, per altra banda molt serenes, del senyor Barrera, i jo crec que també d'algunes de les expressions meves d'ahir, del meu plantejament d'ahir, i sobretot de la realitat indefugible ja, s'arriba a una conclusió, i és que estem entrant en una certa situació podríem dir-ne de

crescendo, de cara, és a dir, ens estem acostant molt al moment en el qual ens haurem d'expressar amb molta claredat sobre què és això de l'Estat de les autonomies, i concretament sobre què és per a Catalunya. I pot ser criticat. Nosaltres, durant molt de temps, ens hem donat marge a nosaltres mateixos i hem donat marge a l'Administració central i a tot el sistema polític i constitucional espanyol, però aquest marge és cert que se'ns està acabant. Això és cert. Naturalment, això posarà molt a prova les nostres responsabilitats —òbviament, en primer lloc, les del Govern de la Generalitat, però les d'aquest Parlament i les de tothom, les de tot el país. I també la responsabilitat del Govern central. Jo, un dia, parlant amb representants del Govern central, els deia el següent: «Això —parlant del finançament—, el sistema de finançament que tenim és tant i és culpa de tots, perquè una mica o una altra tothom hi ha ficat, en un moment o en un altre, la cullerada. I, per tant, jo no trasllado responsabilitats a ningú.» Però, de tota manera, és clar, arriba un moment, com aquest, en el qual jo deia: «Escolteu, això és tan absurd, el que al final ha sortit és tan poc racional, és tan antiautonòmic, és tan contradictori amb l'esperit que inicialment havia de tenir el finançament, que era el de fomentar les autonomies —i no cal que els expliqui exemples concrets, com, per exemple, que l'autonomia que recapta bé és castigada i la que recapta malament és gratificada; fixin-se si arriba a ser absurd—, és tan absurd, això, ens fa posar tan vermells a tots, i és tan responsabilitat de tothom, però, de tota manera, és, sobretot, responsabilitat vostra.»

Ja arriba un punt en el qual la gran responsabilitat que un país funcioni és de tothom, del darrer ciutadà, del Govern de la Generalitat i de l'oposició al Govern de la Generalitat, és de tots; però, en últim terme, el principal responsable que no es produeixin situacions que estan ja autènticament dintre del camp de l'absurd és, en darrer terme, sobretot, del President del Govern. I aquest senyor, el President del Govern, ha de plantejar, ha d'assumir el que, per la raó que sigui, per la culpa de qui sigui, fins i tot suposem, teòricament, que no hi tingués cap culpa ell, ell precisament, però la responsabilitat de resoldre un programa que és impresentable tal com està avui, que fa posar vermell —per dir-ho així— per la irracionalitat que al final s'hi ha introduït, sobretot, és el principal responsable que les coses vagin bé o vagin malament a Espanya, que és el President del Govern.

Per tant, aquí situo una responsabilitat, i n'hi ha una altra, que és la nostra, òbviament, la nostra, la del Govern de la Generalitat, pel passat, pel present, pel futur; la d'aquest Parlament. En tot cas, jo agracixo al Molt Honorable senyor Barrera que hagi plantejat aquest toc d'atenció, aquest fer notar que estem en una situació de *crescendo*, en què els marges per anar buscant solucions mentrestant, sense enfrontar-nos definitivament amb el problema en tota la seva magnitud, aquest marge, a tots, a tots, també al President del Govern, també a mi i també a tots vostès, al país, se'ns està acabant. I, en tot cas, encara més, aquesta decisió —que, de tota manera, lamento— de dir que no votaran cap resolució, ho posa especialment de manifest. Diu: «Bé, les resolucions moltes vegades no es poden aplicar precisament per això mateix», ho posa més de manifest.

Deixant de banda aquest tema, i parlant de la qüestió del finançament, d'acord, és el tema..., no és el tema capital, en un

cert sentit, perquè, de fet, el finançament, les fórmules de finançament són la conseqüència del concepte que es té d'autonomia. Per això jo reclamo sempre, fa temps, no tant parlar de finançament com de concepte d'autonomia. Per exemple, una autonomia que surti de la base que es poden fer coses com les següents, de dir: «Escolteu, vosaltres teniu aquesta competència, però no us donem diners. Nosaltres tenim molts diners, més que mai; per tant, torneu-nos aquella competència i ho farem nosaltres». Una competència que surt..., un concepte d'autonomia que plantegi les coses així, i es planteja molts cops amb aquest ministre, l'altre, el de més enllà, naturalment és un concepte d'autonomia que pot tranquil·lissimament desembocar en un plantejament financer primíssim, en un plantejament financer en el qual, realment, les possibilitats de l'autonomia siguin molt petites, perquè ja vindrà l'Estat-providència, en aquest cas, dient: «Escolteu, ja ho farem nosaltres; ens traspasseu aquella carretera, ens traspasseu aquells canals, ens traspasseu aquella competència, i ja ho farem nosaltres». Amb aquest concepte d'autonomia, per exemple, evidentment hi ha d'haver un sistema de finançament molt dolent.

De tota manera, dit això, i no perquè vulgui ara rebatre el que ha dit sobre endeutament o no-endeutament, però sí per situar les coses, jo ahir em vaig expressar molt en contra de l'endeutament, però de tota manera li he de dir que, formalment, des del punt de vista de les nostres possibilitats administratives i legals, la Generalitat es pot endeutar encara, si vol, entre tres i quatre vegades més del que està endeutada, entre tres i quatre vegades més. Volia dir això només perquè no pensin que estem exactament el que se'n diu al costat del precipici, des d'un punt de vista administratiu o polític o legal. El que passa és que abans he dit que això, de tota manera, l'endeutament, com el senyor Barrera recorda, tard o d'hora s'ha de pagar, i tard o d'hora planteja problemes econòmics i polítics, i per altra banda és injust el que ell ha dit: «Mentre nosaltres anem tirant de veta amb l'endeutament a Madrid tampoc creuran aquest "ja se'n sortiran", allò clàssic de "els catalans, rai"». Els catalans, el «tu, rai», que de vegades jo havia de donar a les persones, a col·lectivitats o a països és molt dolent, perquè aleshores, realment, aquesta gent, seriosament, la gent no es planteja el tema d'ajudar-los o simplement de tractar-los amb justícia. Val molt més, de vegades, fer el pobrisó i donar la sensació d'absoluta incapacitat i de desastre, a l'hora d'anar a parar la mà, que no pas anar-hi fent aquest joc que nosaltres fem, aquesta voluntat que manifestem, de tirar el país endavant, malgrat tot, i de tirar-lo perquè, el país, hi va, endavant. Per tant, només, jo volia aquest aclariment, pel que fa referència a les magnituds.

També li voldria dir una altra cosa, que el tema del concert no és tan simple, en un sentit com deia el senyor Barrera. El concert pot ser molt dolent també. El concert depèn de la quota que es fixi. En el cas basc i en el cas navarrès es va fixar una quota molt bona, en una determinada circumstància; després, pel que sigui, els governs centrals no han pogut o no han volgut o no han gosat —deixem-ho córrer— modificar-ho, i es manté una quota extraordinàriament bona. Però el concert podia haver estat molt dolent, i podríem, nosaltres, tenir un concert sense, en fi, potser sense determinats arguments que han tingut altres comunitats, i ser aquest concert també molt

dolent perquè ens fixessin una quota molt alta. Ara, de tota manera, li he de dir que, evidentment, però això ha de quedar molt clar, ja va quedar molt clar, em sembla, que si el Govern manté la proposta del dia 5, el Govern de la Generalitat la rebutjarà. Clar i net: la rebutjarà. Creiem que és una proposta que no es pot ni plantejar, no es podia ni plantejar, no s'havia ni de plantejar. Els vaig explicar, fins i tot, aquell to de les unitats administratives, que si..., en fi, aquest plantejament no es pot fer. Si el Govern manté aquesta proposta, nosaltres, aquesta proposta del dia 5, la rebutjarem. No em faci anar ara, perquè no estic en condicions de fer-ho, tampoc, que precisi els marges de variació a partir dels quals podríem acceptar una nova proposta, però, la del dia 5, la rebutjaríem.

Sí que és veritat que ens hem plantejat el tema de si, arriba el cas, hem de fer un recurs d'anticonstitucionalitat per la no-aplicació, que és òbvia, evident, escandalosament evident, de l'article 138 de la Constitució. Jo mateix he plantejat aquesta qüestió, algunes vegades, als representants de l'Administració central, del Govern central. No li puc pas dir que hàgim pres aquesta decisió, i en tot cas és una decisió que s'haurà de prendre en el marc del balanç que fem finalment del que és l'abast real de l'autonomia, les perspectives, la situació en què, després de sis o set anys d'autonomia, hem quedat, on estem i amb les possibilitats que tenim. En tot cas, que quedi clar que les nostres propostes sempre han anat en el sentit, òbviament, de mantenir el criteri de solidaritat en el conjunt de l'Estat, però, òbviament, també, de portar a una major convergència, dintre mateix de les retribucions o de les dotacions que es donen a les diverses autonomies de règim comú, però també entre les de règim comú i les de règim foral.

Pel que fa als incendis, entenc que la principal pregunta que vostè m'ha fet, són dues, millor dit: una és..., de fet, no ha plantejat cap pregunta concreta, però jo ho aprofitaré —ja que ahir no en vaig parlar— per parlar dels incendis, i després vostè m'ha preguntat si nosaltres acceptaríem els plantejaments que veig que, de tant en tant, a través de declaracions, fa el Ministre Romero, el Ministre d'Agricultura. Nosaltres no acceptarem cap proposta, ni del Ministre Romero ni d'altres que també se'ns fan d'una manera menys pública, que representi abandó de competències. I torno a dir que creiem que propostes d'aquest tipus demostrin un concepte absolutament anti-autonòmic, de regressió; més clar, un concepte antiautonòmic. Per tant, això, d'entrada, senyor Barrera, que quedi clar: no acceptarem aquestes propostes.

Per altra banda, és clar, jo hauria de recordar al senyor Romero i a qui correspongui que, és clar, ara, tot d'una, l'any en què realment les coses han anat malament a Catalunya, que és aquest any —perquè, en termes relatius, aquests últims anys, en termes relatius, han estat bons per a Catalunya; jo comprenc molt bé que la gent que va veure cremar els boscos de Rocafort l'any passat, consideren que l'any passat va ser molt dolent. No, l'any passat, en números, comparant les hectàrees cremades aquí amb les de la resta d'Espanya i la resta dels països mediterranis —que és amb tots aquests que hem de fer la nostra comparança—, va ser un any bo, va ser un any francament bo. I, de fet, durant aquests últims anys, a causa, probablement, en part, una sèrie de mesures que s'havien pres... Bé, i per què hi va haver sort?, i perquè en això, i perquè, a més, tampoc no van ser estius tan dolents des del punt de vista de la

sequedat, des del punt de vista del vent, des del punt de vista dels períodes en els quals no va ploure, no solament si va ploure més o menys, sinó els períodes en els quals no va ploure, que van ser els períodes més llargs de sequera, etcètera, bé, miri, havien estat uns anys francament bons. Per exemple, l'any passat, a Espanya es van cremar 342.000 hectàrees, 342.000, i a Catalunya, el que correspon a Catalunya, només van ser 13.000, i hi van haver dos morts, que van ser, desgraciadament hi va haver dos morts, fora de Catalunya. I durant aquests cinc últims anys, a Espanya han cremat 1.201.000 hectàrees, i hi ha hagut cinquanta-tres morts. I durant tots aquests anys, amb excepció del 78, el que va cremar a Catalunya, proporcionalment, va ser relativament —estem parlant en termes relatius, en termes estadístics— poc. I, per exemple, durant aquests últims anys també, en els últims deu anys, concretament, la superfície d'arbres cremada a Catalunya només era del 0,89% del conjunt de la superfície d'arbres, contra l'1,07 a les Illes Balears, que és un altre territori típicament mediterrani, i el 2,93 al País Valencià, que és un altre territori també molt típicament mediterrani. Jo li dic, al senyor Romero, que aquesta proposta ens la podria haver fet l'any passat, a l'inrevés, naturalment, dirigint la coordinació nosaltres, que si s'hagués volgut agafar les coses així, una mica, el rave per les fulles, hauríem pogut dir que hauríem tingut més eficàcia que no pas ells, que se'ls havien cremat moltes més hectàrees. Hauria estat absurd que ho haguéssim fet l'any passat, nosaltres, hauria estat un *trágala* evidentment innecessari i jo crec que poc correcte, com és ara, jo crec, absolutament inadmissible que, aprofitant-se, per dir-ho així, d'una desgràcia que hem tingut a Catalunya, a la qual hem estat tots molt sensibles —no superior, però, a la que han tingut altres anys França, Itàlia o Còrsega, etcètera, o Espanya o Portugal—, ara se'ns ha de fer una proposta que té —se li veu massa el llautó— com a finalitat, realment, treure'ns unes competències.

Per tant, estigui tranquil, que, això, nosaltres ho rebutjarem. El que passa és que, juntament amb això, hem de poder tenir les possibilitats que aquells diners que el Romero té i que no li corresponen, perquè no corresponen a la competència que té, ens siguin traspassats. Tornem al tema del concepte d'autonomia i al tema del finançament.

Si al Molt Honorable senyor Barrera l'interessés, jo li explicaria tota una sèrie de mesures que, precisament, s'havien pres aquest any —curiosament passa molt sovint, que quan es prenen més mesures resulta que per la circumstància que sigui aquell any hi ha més desgràcies. Això passa, de vegades. Però bé, en tot cas, si al senyor Barrera després l'interessés, jo el podria informar sobre tota una sèrie de mesures que precisament en els mesos anteriors a aquest estiu passat s'havien pres, però, repeteixo, com que no ha fet la pregunta directa sobre això no la hi contesto; si després vol, en la rèplica, que jo li doni més detalls, amb molt de gust li'n donaré.

Ha parlat també el senyor Barrera... ha demanat... jo, ahir, per no fer més llarg el meu discurs, i per no fer-lo, diguem-ne, més prolix, no en vaig parlar, simplement ja vaig deixar la porta oberta, vaig dir «suposo que demà tindrà la oportunitat de parlar-ne» i, d'una manera o altra, evidentment, avui n'hauria parlat. Em refereixo, concretament, al tema de l'acció tendent a desburocratitzar l'Administració de la Generalitat. Vostès ja saben que aquest és, efectivament —i jo mateix ho

vaig dir ahir—, un dels punts en què nosaltres, i jo crec que la gran majoria d'administracions —evidentment espanyoles, però també d'altres països—, un dels punts en els quals tenim més dificultats. I és en funció d'això i de la convicció que tenim que cal treure tantes traves com sigui possible, que cal lluitar contra la tendència que tots els governs tenim de posar-ne —de dir que en traurem, però de posar-ne és una tendència que tenen tots els governs—, és per això que vaig anunciar que fariem una acció concreta, específica, dirigida, de desburocratització de l'Administració de la Generalitat.

En aquesta línia —i ara vaig a informar-lo, doncs, sobre la seva pregunta, senyor Barrera—, el Consell Executiu va crear el passat mes de febrer una Comissió dita de «Estudi de l'Organització de l'Administració de la Generalitat», els treballs de la qual dirigeix el vice-president d'aquesta Comissió, que és el senyor Vicenç Capdevila.

Notin que, de fet, aquesta comissió, ja en el seu nom posa de manifest un canvi de plantejament en el que inicialment era un projecte estrictament desburocratitzador. I es tracta de tot el funcionament de la Generalitat; tota ella ha de millorar, en part reduint la burocràcia, però en part també fent rutllar millor la que hi hagi i millorant les condicions en què es desenvolupen les relacions entre administració i administrats.

Dit això, he d'advertir que, certament, aquest treball es va iniciar tot just el febrer i, en realitat, més tard, degut en part a raons pressupostàries —vostès saben que no hem tingut Pressupost fins el dia 2 de juny—, i en part per dificultats derivades d'això mateix, però per dificultats de personal.

Per tant, i més tenint en compte que els processos de millora de l'Administració són molt lents, enguany encara no podem fer gaire un balanç exhaustiu sobre aquest punt. Però sí que els puc explicar que, per una banda, l'esmentada Comissió ha iniciat una sèrie d'estudis i que, per altra banda, més a curt termini, s'han pres ja —o s'estan prenent— una sèrie de mesures concretes a nivell dels diversos departaments com, pel que veig, el senyor Barrera poc o molt coneix.

Els treballs de caràcter més general que els he dit, van des de l'anàlisi crítica i del disseny d'alternativa a l'actual sistema d'ordenació, gestió i control de la despesa pública, fins a l'estudi de com es podria generalitzar la interpretació positiva del silenci administratiu passant, entre altres coses, per l'estudi de la manera de fixar uns terminis més precisos a l'execució de les sentències dels tribunals contenciosos. Aquests estudis es fan a la Generalitat, però es fan, en una part molt important, en col·laboració amb diversos departaments universitaris.

Però, com els deia, a part d'això s'han començat a aplicar mesures concretes de desburocratització. Són mesures generalment modestes, petites, d'efectes poc visibles. Poc visibles, entenguem-nos, poc visibles per a nosaltres, però no poc visibles per a l'administrat que se'n beneficia directament el qual, a més, sol considerar absolutament normal que un servei es doni bé o que, en tot cas, es doni millor que abans —no li dona cap mèrit això, evidentment.

Aquestes coses són del tipus següent —i ara els faré una enumeració d'aquelles que jo deia ahir «prolixes», però almenys no vull que no quedi cap mena de dubte sobre que sí que se n'han fet de coses en aquesta línia, i moltes, perquè me'n quedaran moltes encara en el tinter, però tot i així serà una llista llarga. Prego que... confio en la seva paciència per poder-

les seguir.

Per exemple, són coses com les següents : a Indústria, ha estat la homogeneïtzació del tràmit administratiu arreu de Catalunya, perquè els traspassos es van fer d'una manera que cada província tenia un tràmit administratiu diferent —per exemple. O bé el que es dona la documentació, el que se'n diu en llenguatge gairebé, diguem-ne, amb argot administratiu «la carpeta» que es dona a l'usuari —en diversos casos. Posaré un exemple concret : per exemple, tot el que fa referència a baixa tensió —i el cito perquè és un veritable document pedagògic que explica els tràmits, papers i documents a presentar en cada cas i que, i això és un motiu de satisfacció per a nosaltres, està essent copiada, en aquests moments, per moltes altres administracions. O bé, per exemple, la instal·lació de plafons informatius a les oficines d'atenció al públic referents als terminis usuals de tramitació de cada expedient, incloent el número telefònic de reclamació. O bé que les indústries de menys de vint quilowats, de menys de deu treballadors i de menys de cinc milions d'inversió puguin obrir sense necessitat de presentar el projecte general que inclou la memòria, els plànols i el pressupost. Això que, per altra banda, era un encariment per a obrir una perruqueria, posem per cas, doncs era una perruqueria de senyores en un poble modest, era tot un enrenou —exemples d'aquests se'n podrien posar tants. Això ha estat eliminat. O bé que s'hagi racionalitzat el registre industrial eliminant tot el que no és estrictament registre de l'empresa, com, per exemple, el document de qualificació empresarial. O bé que s'hagi introduït la presentació única i descentralitzada de documents, suprimint l'autorització prèvia i aplicant el silenci administratiu positiu —i he d'advertir que això pretén aplicar, per primera vegada a Espanya, el decret que es va fer a nivell general espanyol l'any 85 i que no s'aplica enlloc sobre aquesta qüestió. O bé la simplificació que s'ha fet del Reglament de Mines. O bé —i això és fotut perquè encara s'ha de presentar en aquest Parlament, però està preparat— el Projecte de Llei de Seguretat de les Instal·lacions Industrials que eliminarà tota una sèrie de tràmits.

Podem passar —i perdonin-me, repeteixo, per la meua prolixitat, però no voldria que pensessin que, efectivament, tot i que crec que hem de fer molt més i que no s'ha fet—... passem a un altre departament, concretament el de Política Territorial i Obres Públiques, en el qual hi ha hagut iniciatives desburocratitzadores com excloure la intervenció de la Comissió de Subministrament del Departament pel que fa als subministraments menors a fi d'agilitar el procediment; o bé com les normes complementàries relatives a la gestió i percepció de l'increment de la tarifa i del cànon de sanejament, limitant la intervenció administrativa a les actuacions de control indispensables; o bé l'establiment d'un procediment simplificat sobre regularització de les situacions dels ocupants d'habitatges de protecció oficial; o bé les noves normes sobre la regularització de les situacions dels ocupants dels habitatges de protecció oficial; o bé, el criteri de més flexibilitat que ha inspirat les actuacions a desenvolupar en matèria de sanejament per l'Administració i la iniciativa privada; o el procediment, el nou procediment, per a l'atorgament de subvencions als ajuntaments per actuacions en els espais naturals de protecció especial; o en l'adjudicació d'habitatges de promoció pública; o en la concessió de subvencions a municipis amb abastiment d'aigua defici-

tari o en tantes altres coses. O bé, la informatització —que ja està feta, aquesta— del procediment per a l'atorgament de les cèdules d'habitabilitat que redueixen simplement el temps de tramitació i podríem continuar amb un llarg etcètera.

Parlem ara de mesures concretes preses en el camp de la sanitat. En diré tres, només tres : una és que les autoritzacions de la inspecció de zona ara es trameten directament des de la consulta a la inspecció, sense haver d'anar-hi el malalt, i el volant és retornat en el termini de quaranta-vuit hores al centre d'assistència primària on es visita el malalt; l'altra és el nou sistema d'autoritzacions de les visites i dels ingressos als hospitals que també evita molts desplaçaments als malalts. S'ha avaluat que aquest mecanisme ha estalviat en un any un milió d'actes —un milió d'actes— burocràtics en la consecució dels volants P.10. La tercera és la gran millora que s'ha introduït —i això ben bé no és desburocratització però, en tot cas, sí que és millora, allò que dèiem, de l'Administració— en el sistema d'actuació i anàlisi de sang que estalvia desplaçament, cues i pèrdua d'hores.

Tot això, repeteixo, són coses que aquí, evidentment, rellisquen, però cadascuna d'aquestes «cosetes» que acabo de dir, per exemple, pot representar que una persona que abans havia de dedicar dos dies a una gestió, ara hi hagi de dedicar una hora.

Tot i així, no ens fem il·lusions : segueix havent-hi —i en el camp de la sanitat, de la seguretat social, d'una manera molt especial, ho saben, i trigarem anys a poder-ho superar, és una herència, aquesta sí que difícil de superar i a la qual hi hem de dedicar un gran esforç—, seguiran havent-hi problemes. Però tot això s'ha fet. I més coses. Podríem seguir. No m'allargaré gaire perquè penso que començo a abusar de la seva paciència sobre això, però, en tot cas, no podran dir que no haguem donat, doncs, molts detalls sobre el que s'està fent en aquesta línia d'actuació. Per exemple, puc referir-me a la supressió de la doble conciliació en els conflictes col·lectius; o bé em puc referir al fet que la inscripció d'associacions que, fins fa poc, durava entre vuit i nou mesos, ara, amb els canvis que ha introduït la Conselleria de Justícia, es fa en un. O bé la simplificació que s'ha fet de la tramitació de les autoritzacions dels allotjaments turístics que abans requeria nou exemplars d'un projecte tècnic i informes de cinc organismes i que ara cal, només, un sol projecte, un informe municipal i la llicència d'obres. I aquí, també, a Comerç, a Turisme, a Treball... podríem seguir amb una llarga llista de petits —«petits»— però útils actes simplificadors.

De tota manera, és cert, resta molt per fer i aquest és un tema del qual l'any que ve —i, probablement, més anys, durant bastant de temps— haurem de seguir parlant i anar-ne, diguem-ne, anotant els progressos que gradualment es vagin fent.

Els Jocs Olímpics. Bé, el temor que vostè ha exposat és que els Jocs Olímpics puguin, segons com, representar una mena de dilució de la nacionalitat o del fet nacional català. Aquí sí que potser hi ha una certa —potser més teòrica que pràctica, no ho sé— diferència entre el plantejament de vostè, Molt Honorable senyor, i el meu. Jo crec que el desenvolupament sí que és desitjable i que, des d'un punt de vista nacionalista, el desenvolupament sí que és desitjable. És a dir que nosaltres el que no podem és lligar el nacionalisme amb un... —i la defensa de Catalunya que és, de fet, del que es tracta : no es tracta de

nacionalisme, es tracta de la defensa de Catalunya en el que és, i, entre altres coses i molt fonamentalment i primàriament, una nació— això no ho podem lligar, entenc jo, a uns plantejaments que ens obliguessin a una situació, en tots ordres, sempre defensiva i de no-acceptació, no ja solament de la innovació i el canvi, sinó també de tot allò que pot permetre un gran impuls cap endavant, un gran salt endavant del nostre país. En cap terreny, en l'ordre social, l'ordre cultural, en cap terreny, en l'ordre industrial, en l'ordre econòmic, en l'ordre urbanístic, en cap terreny.

El que passa és que aquest desenvolupament l'hem de saber impulsar de manera que no es produeixi aquesta dilució i jo crec que sí que ho podem fer. N'hem parlat, d'això. Com pot comprendre, és una qüestió que a mi també em preocupa i n'hem parlat amb totes les persones, o amb les principals persones —i no em faci dir, parlo en plural, però no em faci tampoc precisar exactament qui són aquestes persones—, però hem parlat amb les principals persones d'aquí i de fora d'aquí que poden influir en el moment —arribat el cas, l'any 92 si tot va bé—, que aquest programa es plantegi, fins i tot una mica abans del 92. I jo crec que, raonablement, li puc contestar que el fet de l'existència de la catalanitat de Barcelona i de l'existència d'un poble i d'una nació que es diu Catalunya, que això podrà quedar prou clarament de manifest, i que podrem evitar aquest perill —que no nego que hi és— de dilució —no nego que hi és— però que l'hem de desafiar i l'hem de vèncer.

Li vull fer notar, senyor Barrera, que alguns fets d'aquestes característiques s'han produït ja en la història moderna de Catalunya, i no pas sempre negativament des del punt de vista del que en podríem dir «l'afirmació nostra com a país»; l'exposició del 88 va ser un acte que va tenir alguna cosa probablement no tant, diguem-ne, de tanta transcendència, però la va tenir, en el seu moment va tenir també molta importància; l'exposició del 29 va tenir els seus problemes, sabem tota la problemàtica d'immigració que va començar a plantejar, ben cert, no solament l'exposició del 29 sinó les grans obres que es van fer durant els anys vint a la ciutat de Barcelona; però jo, en absolut, crec que allò hagi representat un fre ni un anar endarrera per a Catalunya en tant que poble, per al conjunt de Catalunya en tant que país, no ho crec.

Vàrem tenir un altre gran salt endavant, d'ordre quantitatiu —i en certs aspectes qualitatiu— que va ser el desenvolupament dels anys seixanta; i hem de recordar que aleshores nosaltres no teníem cap mena de possibilitat d'actuació en el terreny polític i en d'altres, i que algunes coses probablement —amb tota seguretat, millor dit— s'haurien hagut de fer d'una altra manera, per molts motius, no solament nacionals: urbanístics, socials, etcètera; però també des d'un punt de vista nacional he de dir —i, sobretot, des d'un punt de vista nacional—, que no teníem mitjans d'acció, però ara en tindrem, fins i tot en el cas que l'Estatut quedés molt reduït, nosaltres, encara que només fos fent ús de les nostres llibertats democràtiques, tindriem moltes més possibilitats d'acció ara que no havíem tingut, per exemple, els anys seixanta.

Però, per altra banda, tampoc no es pot dir que el desenvolupament dels anys seixanta hagi tingut només aspectes negatius des del punt de vista de la realitat nacional de Catalunya, em sembla que no es podria dir de cap manera. A part que li vull dir una altra cosa, que moltes vegades, quan un país com el

nostre, afortunadament, està en condicions d'anar endavant i aquella vitalitat que jo deia, i permet la visió —almenys la meua— optimista i esperançada que jo tinc, no sempre se li pot dir: frena, para! Para perquè a partir d'aquí entrarem en una etapa en la qual podem posar en perill alguns valors tradicionals; els valors tradicionals hem de ser capaços de defensar-los amb el progrés, en el progrés, no dic malgrat el progrés, sinó a cavall, precisament, del progrés. Aquesta és la nostra feina. Jo comprenc el seu temor i, a més, senyor Barrera, pensí que no és que jo no el tingui, el tinc en el sentit que, efectivament, és un desafiament, un *challenge* que tenim, però jo crec, primer, que estem en condicions d'assumir-lo i de resoldre'l positivament i, segon, que l'hem d'assumir positivament i resoldre'l positivament.

En tot cas, això forma també part d'això que vostè deia que no havia vist prou, però que jo crec que en els termes genèrics que corresponia sí que es va dir. Sí que el Govern de la Generalitat té un rumb i més que el Govern de la Generalitat sí que el que representem des d'un punt de vista polític, ideològic i patriòtic, sí que té un rumb, sí que té un model de país, que jo, en els termes genèrics que només volgudament vaig voler fer ahir, vaig descriure.

Un plantejament que —per això ens preocupa tant el tema autonòmic— requereix que puguem disposar de tots els instruments que ens falten per poder-lo dur a terme.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Diputat, vol tornar a intervenir? El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA: Honorable senyor President, molt breument, gairebé podia fer-ho des de l'escó. Essencialment voldria donar les gràcies al senyor President de la Generalitat per les seves respostes a les meves qüestions, a les meves preguntes. Crec que ha estat útil que ens precisés —no diré amb més contundència que ahir, però de totes maneres amb uns altres termes que contribueixen a aclarir la qüestió— la posició del Govern de la Generalitat respecte a la qüestió del finançament. En particular, jo celebro que el senyor President ens hagi dit que a la proposta del dia 5 el Govern de la Generalitat dirà «no». Jo suposo que, evidentment, aquest «no» ha de confirmar-se fins i tot si hi ha retocs invisibles a la dita proposta.

Comprend perfectament que el senyor President no ens pugui donar ara cap indicació precisa sobre el marge de negociació. Jo també estic d'acord que la negociació ha de quedar oberta fins a l'últim moment i amb voluntat d'arribar a un acord. Però, en fi, si no coneixem el marge de negociació, almenys coneixem el límit inferior a aquesta negociació i això sol em sembla que ja és satisfactori.

També celebro que s'hagi sabut públicament que el Govern de la Generalitat ha començat a pensar en la possibilitat de recórrer davant el Tribunal Constitucional contra les discriminacions en matèria de finançament de les autonomies. Jo, repetides vegades, he manifestat que el Tribunal Constitucional existeix per utilitzar-lo. I de la mateixa manera que el Govern de l'Estat no se'n priva, no crec que nosaltres haguem de privar-nos-en, molt més encara quan es tracta de casos tan clars, com el present, que em sembla que seria molt difícil, volgués agafar la qüestió del costat que volgués agafar-la, que el Tribunal no

digués d'una manera o d'una altra que la discriminació existeix.

Però, respecte a la qüestió de l'endeutament, ja sé, senyor President, que del punt de vista legal la Generalitat es podria endeutar encara tres o quatre vegades més. Però aquesta facultat d'endeutar-se fins a límits tan elevats em sembla que és una facultat purament teòrica, perquè es pot endeutar i pot esperar en el futur tenir recursos per pagar els seus deutes, però, si la Generalitat compta només bàsicament amb els recursos necessaris per fer funcionar els serveis transferits, a l'hora de pagar els deutes, si aquests deutes depassen, almenys ultrapassen una certa magnitud, forçosament això s'ha de traduir en una menor atenció a aquests serveis. I això, evidentment, no és possible. A més, hi ha un altre aspecte de la qüestió. Un ajuntament pot endeutar-se fins al límit legal i més enllà —n'hi ha casos—, però ningú no discutirà mai l'existència de l'ajuntament, ni els ciutadans del municipi ni l'Estat ni ningú en general. És a dir, l'ajuntament, tothom està d'acord que ha d'existir i, per tant, ben gestionat o mal gestionat continuarà existint, però la nostra autonomia, des del punt de vista d'alguns, no és així, i nosaltres creiem que seria greu que donéssim pretext per pretendre que la nostra autonomia no solament no és útil sinó que és perjudicial per a Catalunya. Jo ja sé que el concert depèn de la quota establerta i que aquesta quota també pot ser dolenta, però no tot es redueix a la quota, senyor President, i, en demostració d'això, suposo, senyor President, que vostè haurà llegit *La Vanguardia* avui —jo és l'únic diari que he tingut temps aquest matí de veure, però suposo que els altres diaris també en parlen—, quina ha estat la decisió del Govern basc respecte a la modificació de la quota que el Govern de l'Estat demana. És evident que hi ha un plantejament completament diferent, entre el plantejament actual a què es veu sotmesa la Generalitat d'haver d'acceptar la continuació d'una situació dolenta, si no s'avé a una modificació injusta, i la situació del Govern basc que, de moment, recapta ell els impostos, que pot anar endavant mentre la discussió té lloc.

Bé, sobre les altres qüestions jo agraeixo molt també al senyor President la seva resposta precisa, concreta, sobre les insinuacions del Ministre d'Agricultura en relació amb la lluita contra els incendis. Les estadístiques que ha citat el senyor President són interessants però, de tota manera, són unes estadístiques comparatives; no perquè fora de casa les coses vagin pitjor, podem estar satisfets que les coses a casa nostra vagin, continuïn anant malament. I, en fi, la relació de les mesures que han estat preses aquests darrers temps no la hi he demanada perquè tampoc es tracta d'allargar aquest debat, crec que tots els Diputats podem adreçar-nos al Govern a fi de conèixer-les.

M'ha alegrat molt tot el que he escoltat sobre la desburocratització. Algunes coses, com he dit, les concixia, totes no, i, per tant, celebro de debò que l'Administració hagi fet un esforç sensible ja com el que el senyor President ens ha exposat. Com ell diu hi ha encara molt a fer; jo espero que el treball d'aquesta Comissió serà fructífer i que, si l'any vinent es torna a fer en aquest Parlament un balanç de la qüestió, els resultats podran ser més importants i més significatius que els que se'ns han indicat avui.

Respecte als Jocs Olímpics, celebro també la resposta positiva i potser la discrepància entre el senyor President i nosaltres

respecte a si el desenvolupament és sempre desitjable o no és més una discrepància de forma i de matís que no pas de fons.

Jo crec que, de totes maneres, no es pot oblidar que la desnacionalització d'un poble, la pèrdua de la identitat nacional és irreversible, mentre que els retards en el desenvolupament sempre són recuperables, i això introdueix una diferència fonamental que, al meu entendre, mai no es pot oblidar.

En fi, el senyor President ens diu que el Govern, efectivament, té un rumb, jo també ho crec. El que potser he intentat amb la meua intervenció és que aquest rumb sigui més explícit, s'expliqui més als ciutadans i s'expliqui no solament el rumb a què fa referència el desenvolupament econòmic sinó també quin és el rumb pel que fa referència als aspectes polítics. Segurament en el debat que tindrà lloc d'aquí a un parell de mesos això podrà ser, almenys, parcialment aclarit.

Bé, res més. Reitero el meu agraïment i confio que en aquest aspecte, almenys, el debat haurà estat menys desvalorat del que jo primitivament creia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor Heribert Barrera. El Molt Honorable President vol tornar a intervenir?

Proseguim, doncs, amb el Grup a qui toca ara el torn d'intervenir, que és, precisament, el del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i perquè ho faci tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, vull començar la nostra intervenció fent un recordatori al President de la Generalitat; és el de l'article 119 del Reglament del Parlament de Catalunya que diu que : « En l'inici del període de sessions de setembre, el Ple celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu. » A l'entendre del nostre Grup, el seu discurs no pot ser pres com un discurs que serveixi per complir el que diu aquest article i, evidentment, és responsabilitat de vostè i del seu Govern saber si han satisfet o no el mandat parlamentari reglamentari. Vostè, ahir, ens va parlar de les relacions exteriors de Catalunya, junt amb un cant al bé que va el país, al seu optimisme profund sobre aquest país i, malgrat que de vegades volia amagar-ho, va deixar la idea latent que aquí les coses van bé, i si hi ha coses que van malament és per culpa de gent de fora. Ja pot dir vostè que no vol la tensió, que no vol enfrontament, però el missatge —i no pas subliminal, sinó brutal— que hi ha en el seu discurs és aquest. Vostè sap que el Grup del PSUC no pot ser mai titllat de no ser receptiu a la primera part del missatge perquè, com veurem al llarg de la nostra intervenció del debat i dels futurs debats en aquest plenari, la majoria de les vegades hem anat davant del Grup de Convergència i Unió a proposar alternatives a la lectura restrictiva que es pugui fer de la Constitució i de l'Estatut, però això no pot servir per embolcallar els cent trenta-cinc diputats que hi ha en aquest plenari o la opinió pública de Catalunya que aquí no cal que discutim res perquè les coses ja van prou bé.

Senyor President, al nostre entendre vostès tenen un marge important per prendre decisions, per fer opcions, i és sobre això que avui hem de discutir, i és sobre això que nosaltres volem discutir a partir de demanar-li quin és el seu programa, amb quina concepció de les institucions, i per fer-li veure, des del nostre punt de vista, que, segurament, hi ha una altra

manera d'interpretar l'autonomia de Catalunya.

Vostè ahir va dir : «En la defensa de l'autonomia podem fer molt de camí junts.» Paraules textuais. Senyor President, l'entrevista amb en Felipe González que ha tingut vostè —i jo ara en parlaré tot seguit— sobre el marc de l'Estatut i en qüestions concretes no hem anat junts, i veurà que hi ha moltes maneres d'anar a defensar l'Estatut on vostè no s'ha parat a veure si anàvem junts.

L'11 de setembre del 86 vostè va afirmar en una roda de premsa a Barcelona que tindríem l'Estatut que vam votar si guanyéssim tots els recursos pendents. I afegeix, en el seu discurs d'ahir, que la manera com s'aproven i elaboren a Madrid les lleis de bases, sovint extremament reglamentistes, afecten l'autonomia. Senyor President, repassi les lleis de bases i les votacions que ha fet Minoria Catalana a Madrid, a les lleis de bases. Repassi les propostes de recurs d'inconstitucionalitat que hem fet en aquest Cambra. És que no afecta els Mossos d'Esquadra, senyor President, que vostès pactessin una «bufandeta» catalana —com anirem dient al llarg del temps d'ara— amb una addicional que no arregla el problema de la seguretat a Catalunya, i acceptessin la llei i no hi volguessin recórrer en aquest Parlament? O no? O ho amaguem sota el tema del deute? No en podem parlar d'això? És que no afecta aquest Parlament i la Ponència d'Ordenació Territorial determinats compromisos sobre la llei de bases? És que no afectarà aquest Parlament els compromisos sobre la llei electoral? I vostès, per partida doble —citada per vostè. Ni hem anat junts, ni pot vostè excusar-se en aquest cas darrere aquesta frase, la manera com s'han aprovat a Madrid lleis de bases força reglamentistes, perquè ja ho farem —i perdoni que hi entri, però és que vostè ahir hi va entrar, i que hi entri avui—, ja hi entrarem en aquest debat anunciat sobre l'Estatut, però és que vostè és responsable i més que tots els altres diputats d'aquesta Cambra, però que al damunt és el President de la Generalitat de Catalunya, de l'acceptació, a crítiques sovint, de plantejaments que afectaven l'Estatut. I a vegades ens ha sortit amb un estirabot cridant, quan altres, com els bascos, han aixecat el llistó d'allò que semblava que era el més positiu d'acceptar, perquè els programes de govern no són minories petites que no tenen perspectiva de govern. Només quan aixequen la camisa, aleshores podem fer un estirabot.

Nosaltres estem amoïnats perquè vostè, com a bon negociador —com a bon negociador—, ens va parlar de la seva entrevista amb el President del Govern central, senyor Felipe González. I sembla ser que aquesta entrevista ha provocat un canvi de clima; sembla ser... dic jo, perquè jo llegia als diaris de l'estiu que potser hi hauria una moció de censura contra vostè, i ara resulta que no, hem escoltat propostes de diàleg i d'ofertament. Jo no sóc dels qui subscriuré interpretacions malèvols pels fets que s'han produït després d'aquesta entrevista sobre determinades dimissions o sobre determinades cites personals que vostè ha fet després d'aquesta entrevista. Ara, ningú pot amagar darrere d'aquest tema les qüestions fonamentals de l'autonomia a Catalunya. No segrestem el debat profund sobre l'autonomia ni amb entrevistes ni amb qualsevol altra qüestió.

Senyor President, jo li demano —perquè em sembla que és un punt cabdal en aquest debat— que en la seva condició de President del Govern ens digui de què varen parlar durant quatre hores amb el President del Govern. Sap què ha dit vostè

fins ara? «Felipe González té una opinió sobre el nacionalisme que és : s'alimenta amb la tensió», que van fer aproximacions i que li enviarà un memoràndum. No ens ha dit res més; als cent trenta-cinc diputats que en teoria estem per a això, no ens ha dit res més sobre un fet tan cabdal com aquest. I a l'Estatut d'Autonomia no hi ha competències de matèria reservada, com podia ser la defensa o determinades qüestions que afectessin els vots internacionals. A l'Estatut d'Autonomia les competències totes són molt clares i molt casolanes, com diu vostè. Doncs, bé, és lògic que l'entrevista segurament fos preparada sense cap mena de rebombori als mitjans de comunicació, però el més lògic és que acabada l'entrevista, hi hagués una transparència sobre els aspectes més fonamentals —que suposo que hi van ser— que es van tractar, i sobre els acords o desacords que es van expressar.

Però és que, a més, jo li recordaré, senyor President, que aquesta és una tàctica que ve utilitzant cada any. O sigui : les entrevistes pre-estiuenques no explicades oficialment jo les he trobat al *Diari de Sessions* quasi cada any abans del debat de política general. De nou, com si vostè fos el nostre ambaixador, ens ve a informar, però en això no ens informa ni de les relacions que ha tingut amb el cap de Govern amb el qual ha estat negociant. És una mena de trencaclosques; ara estem a l'aguait de veure coses per anar recomponent nosaltres —des de la nostra perspectiva, senyor President, que li demano que s'hi posi també com a President de tothom; és un trencaclosques en que hem d'anar recomponent amb les peces que van apareixent.

Senyor President, vostè va dir en el primer debat de política general, després d'una d'aquestes entrevistes : «Ja ho sabrem d'aquí a uns quants mesos si ha anat bé o no ha anat bé aquesta entrevista.» I ho ha tornat a dir. És clar, l'únic que podrà dir d'aquesta sala —perquè dubto que ningú més d'aquesta sala sàpiga a fons què s'ha tractat en aquesta entrevista— si ha anat bé o no ha anat bé aquesta entrevista, en aquest Parlament, és vostè, senyor President; juga amb totes les cartes a la mà. Però és que no es tracta de jugar, es tracta que nosaltres sobre un tema importantíssim, no m'imagino cap dues autoritats més elevades que es puguin entrevistar sobre l'autonomia a Catalunya, sobre tot això que l'amoïna tant, i els diputats del Parlament de Catalunya no en saben pràcticament res. Les relacions Catalunya-Estat espanyol no es poden fer en secret; s'han de fer amb una perspectiva de proposta global i no pot ser que l'interlocutor negociï en secret o negociï a través de canals interns de partit. I no pot ser sobretot —i això és el que ens afecta més— que el paper dels parlamentaris quedi absolutament relegat.

Senyor President, en el *Diari de Sessions* de l'any 85 vostè es plantejava la pregunta : «Quina autonomia volem?» I deia : «Volem una autonomia que pugui tenir un Parlament amb entitat real? No aquell Parlament que deia Martín Villa, reunint-se un cop cada tres mesos i, a més, no cobrar.» De cobrar com a mínim cobrem, però, senyor President, el segon tema que li vull plantejar és la greu situació en què es troba aquesta Cambra, aquest Parlament. I no cal exagerar ni cal crear el que diu vostè alarmismes; aquesta Cambra costa al ciutadà de Catalunya 1.300 milions de pessetes, aproximadament. M'agradaria que fèssim un balanç de quina és la utilitat política i pública de la màxima institució de l'autonomia que avui, d'ençà ja dos

anys, està especialment governada per una majoria absoluta. Voldria que vostè fos conscient, i que tots fóssim conscients, que el Parlament viu d'esquena a la societat. Que la societat de Catalunya passa d'aquest Parlament majoritàriament; que a Catalunya passen esdeveniments tan importants com els incendis d'aquest estiu, senyor Barrera, o com la central nuclear d'Ascó, o com els concerts escolars d'aquest principi de curs, i aquí no se'n parla, no en discutim, no controlem, no fiscalitzem, i no es prenen acords. I el pitjor no és que l'opinió de Catalunya no pugui tenir una orientació a partir d'una ressonància del Parlament de Catalunya, sinó que el Govern, la majoria, i la resta de diputats continuem amb el que ha dit molt bé el senyor Barrera: «un ritu». Cal venir aquí a principis de curs, tal com diu el Reglament; però només un ritu, però els temes passen per aquí dalt i no els veiem en aquesta Cambra.

Senyor President, vostè ha pujat en aquesta tribuna d'ençà que ha estat elegit President de la Generalitat de Catalunya l'any 80, només quan li ha manat el Reglament: investidura, inicis de curs; excepte una vegada que el senyor Armet i jo mateix li plantejarem una pregunta sobre una afirmació que van fer en un debat que havia rebut pressions, però de l'any 84 ençà ni amb aquesta excepció. Jo no tinc una estadística exhaustiva, però li puc assegurar que citi'm el cas que vulgui d'aquests països amb qui vostè es vol comparar on és un fenomen absolutament insòlit. Per què? Perquè a vostè no li serveix aquest Parlament per fer la política que fa. Li serveix prou passejar-se per Catalunya, però no està aquí, a banda d'altres qüestions, activant aquesta Cambra —si no, anem al del Martín Villa—, activant-la i fent-la útil per a l'autonomia de Catalunya i, en primer lloc, per al poble de Catalunya. I nosaltres constatem greument aquesta qüestió.

Senyor President, li podria dir què passa sobre l'horari d'aquest debat —i m'estic menjant jo el meu propi temps—, però, senyor President, no resulta que es pugui queixar el senyor Barrera a nosaltres de l'hora en què va començar aquest debat, sinó que per primera vegada no hi va haver pràcticament temps entre el final de la seva intervenció i l'inici de les intervencions dels grups parlamentaris. És clar que vostè ja va dir: «Aquesta vegada ningú és adversari», com volent dir «no discutirem». Senyor President, aquí estem per discutir, no estem per venir a aplaudir uns plantejaments o donar suport a uns plantejaments, perquè llavors renunciariem a la nostra funció.

Aquest Parlament, senyor President, des de fa un any no sap res, per exemple, de la crisi del Consell Executiu. Doncs, miri, el senyor Rigol, el senyor Sanuy, el senyor Alavedra, el senyor Xicoy —que va entrar després—, ara la possible marxa del senyor Culler i el retorn del senyor Alavedra. Tot això, que és absolutament reglamentari i estatutari fer-ho anar com vostès ho estan fent anar, políticament és un menyspreu per a aquesta Cambra.

Senyor President, no sé si vostè sap —segurament aquestes minúcies no les sap— quan triga una interpellació a arribar des que la planteja un diputat a veure's en el Ple de la Cambra. Vostè no deu saber tampoc, segurament, quan triga un diputat a rebre una informació que demana per escrit, d'un Conseller de la Generalitat de Catalunya —per fer la seva funció, no pas per una curiositat malsana, sinó per poder estudiar l'acció de govern, que és per això que estem aquí. Vostè segurament no deu saber en què consisteixen les sessions informatives dels

consellers, i m'agradaria que vostè tingués un judici serè i tranquil sobre si això ajuda els diputats. Però li llegiré l'article 143 de les propostes que vostès fan per als regidors dels ajuntaments com a mecanismes potents de control, i els diuen que l'article 143 els diu que qualsevol regidor pot tenir tots aquells antecedents, dades o informacions que estiguin en poder dels serveis de la corporació, en quaranta-vuit hores. O sigui, els regidors de Catalunya en quaranta-vuit hores tenen tota la informació que volen sobre l'ajuntament; els parlamentaris triguen una mitjana de dos a quatre mesos a rebre una informació, per la via que vostès vulguin, triïn la que vulguin, d'un esdeveniment que ha succeït. Això és una altra prova —és una altra, eh? no m'agafi per aquí— que en aquest ritu, senyor Barrera, estem tots assistint impàvidament com es degrada el sentit del Parlament de Catalunya.

Senyor President, el Parlament de Catalunya tindrà un coneixement social en funció del seu ús i en funció de com es projecti davant l'opinió pública, i en funció de la voluntat de tenir-lo. Jo m'alegro molt que avui TV3 estigui retransmetent aquest debat, i he de plànyer-me que a TV3 encara avui no hi hagi debats polítics ni culturals, i he de plànyer-me de la poca atenció que de les diverses formulacions o solucions polítiques es fa en aquest mateix mitjà, però no és el responsable d'aquesta qüestió, això ha estat un petit *incursus* que m'he permès justament per fer veure que la projecció o l'ús del Parlament no dependrà d'aquestes qüestions. Dependrà que hi hagi una voluntat de tractar els temes a fons. Agafem el tema del Mercat Comú, senyor President. L'altre dia estava aquí el President del Parlament Europeu, el senyor Pflimlin; molt bé, una recepció protocol·lària amb el senyor Pflimlin. Era paradoxal parlar amb el senyor Pflimlin de la circumscripció, del que afecta l'autonomia, dels possibles concerts, en un Parlament que fa dos anys que, com diuen els castellans, *marea la perdiz* amb el tema d'una comissió possible, nostra, de tots nosaltres, senyores i senyors Diputats, per tractar el tema del Mercat Comú. Dos anys fa, i encara no l'hem engegada; és clar que vostè té el Patronat Català Pro Europa, però no ens demani que en l'autonomia anem junts. En un tema tan fonamental com Europa va vostè solet, o sigui, el Parlament de Catalunya continua a la inòpia del tema de la Comunitat Econòmica Europea; això sí, rebem el senyor Pflimlin, eh? I fem una conversa molt interessant sobre com anirà l'esmena o el projecte de llei a les circumscripcions, etcètera. Això és una fallàcia. Jo no vull tancar les recepcions ni el sentit protocol·lari del Parlament, però voldria que el gruix del Parlament fos una altra qüestió.

Si no es volen tractar els temes a fons, si no es vol donar participació... Senyor President, on és la iniciativa legislativa popular? És un mandat de l'Estatut. Hi va haver una proposició de llei en aquest Parlament fa dos anys; està aparcada en el somni dels justos. On és una possibilitat que els ciutadans de Catalunya plantegin una relació directa amb el Parlament de Catalunya? Fa por? Fa por que alguns sectors de Catalunya puguin recollir les firmes per fer iniciativa? Com és que està paralitzada? «Oh, és que no hi ha junta electoral...»; escolti'm, amb una disposició transitòria això se soluciona. Però, de moment, no hi ha voluntat ni d'activar aquest Parlament ni d'activar-lo amb els mecanismes que el mateix Estatut ens facilita per connectar amb l'opinió pública.

Vostès tenen una visió excessivament instrumental de les administracions, com dissortadament es dona de manera genèrica a d'altres llocs de Catalunya, però vostè en concret, senyor President, s'installa en una ambigüitat sobre aquest tema que li permet passar d'aquesta institució i, fins i tot, anar —segons com— a recelar d'altres institucions. I no tinc temps per llegir-li tot el que hi ha a la Llei d'Ordenació Territorial, encara avui, com a proves claríssimes que la Generalitat —millor dit, la majoria actual de CiU— vol que en la Llei d'Ordenació Territorial de Catalunya hi hagi una sèrie de mecanismes que no existeixen enlloc més de l'Estat espanyol, d'irrupció del govern dins de les corporacions locals.

Senyor President, nosaltres volem sortir d'aquesta ambigüitat, per això intentem parlar clar; d'una ambigüitat que a vostè l'ha dut uns anys a parlar-nos de l'Alcalde de Boadella, i dels ponts que fa i dels rius, i no sé què més, i ara, fa dos o tres anys, l'Alcalde de Boadella ja l'hem oblidat, ara és la innovació, la modernitat, la dinamització... és a dir, hem passat d'allò petit a allò allà damunt de tot, però hi ha un conjunt de qüestions que resulta que no es poden o no es volen tractar.

I agafem ara el finançament. Sí, no tingui por, que hi volem entrar, en el tema del finançament. És un exemple claríssim del que estem dient: hi ha tota una problemàtica sobre l'instrument de finançament, una problemàtica sobre la fórmula i com s'haurien de finançar les comunitats autònomes —i Catalunya—, i una problemàtica de quin ús es fa dels diners que tenim. I són dues coses radicalment diferents, senyor President. No ens digui, no ens posi en la falsa dicotomia: «Què hem de fer, tancar les escoles perquè no hi ha finançament?» No, vostès tenen diners per a les escoles. Suficients? Segurament, no. Però també volem parlar de què fan d'aquests diners que tenen per a les escoles.

Si parlem de finançament, senyor President, nosaltres no estem d'acord amb l'11 i escaig per cent actual, i no s'hi val que el senyor Solchaga digui que «todos tendrán un poco más», no s'hi val. Això és aquella solidaritat en la misèria: tots pobres, una mica menys pobres, tots solidaris. No, no hi estem d'acord. Però no s'hi val que el senyor Cullerell hagi defensat fins ara en les negociacions un particularisme de «una miqueta més», la «bufanda catalana», quan hi ha dos grups d'aquesta Cambra en la Comissió Mixta de Valoracions —Esquerra Republicana i el PSUC— que van dir directament que, per aquí, no hi anaven.

Es clar, pot passar com a l'any 83 —un any abans de l'any 84, un any electoral: any 86, finals del 86, principis del 87, un any abans del 88, any electoral—, que, a esquena també de la Comissió Mixta, es va arribar a un acord que el PSUC va valorar —per sota—, en un detriment per a Catalunya de 30.000 milions, que després vostès van admetre que, com a mínim, eren 20.000 milions. I ens diran: «No, no tinguin por, que això no succeirà, vostès ho diuen perquè no governen, perquè, és clar, no tenen la responsabilitat d'haver de negociar...» Estem cansats de sentir aquest argument, quan s'ha demostrat —amb aquesta qüestió, l'any 83; amb la LOAPA, amb qui va iniciar el recurs; amb un conjunt de matèries, com hem anat eixamplant per sort, des d'aquestes minories, el marc autonòmic—, s'ha demostrat que es tracta de responsabilitat col·lectiva —com vostè mateix diu: «tots junts»— sobre l'autonomia de Catalunya.

Senyor President, vostè diu: «Ens plantarem, si hi ha la darrera proposta del dia 5». Jo li pregunto: Quin serrell acceptarà, el senyor Cullerell? Fins a quin punt acceptarà un serrell? Fins a quin punt, si el sobre blau és més o menys gros o petit, s'acceptarà tancar aquesta negociació? Perquè, senyors de Convergència i Unió, la Comissió Mixta de Valoracions, per una-ni-mi-tat, i dient que quedaria en secret —amb el vot en contra del representant del PSUC, però que quedaria en secret—, va fer una proposta d'autonomització dels Pressupostos Generals de l'Estat que donava a Catalunya una sortida clara, diàfana, sense enfrontar-se amb cap altra comunitat, reclamant el que era just i posant-ho en xifres, d'una concepció del finançament autonòmic: 50%, Administració central; 25%, autonòmica, i 25%, local. No s'oblidin, si els plau, del finançament local. I no surtin amb l'argument: «És molt diferent l'autonomia local, que és administrativa, de la nostra, que és política». Ho sabem perfectament, però aniríem junts, senyor President, com vostè demana, si en comptes de fer guerres institucionals anéssim tots plegats, com una pinya, a Catalunya, a plantejar el tema del finançament de parts importants de l'Estat com són els ajuntaments i com són les autonomies. I hi anem per separat; hi anem per separat per enfrontaments partidistes. I no hi ha des de la Generalitat, que és qui més responsabilitat té, una voluntat d'anar-hi junts, en aquestes dues qüestions.

Però hi ha una fórmula, i votada unànimement. I ara ha desaparegut; sembla que aquesta fórmula no serveix. Deu ser maximalista, segurament; no deu ser propi d'un govern, posar aquesta fórmula damunt de la taula. Nosaltres, si parlem de finançament definitiu, el Grup del PSUC anuncia que se situarà d'una manera inflexible en el plantejament que va ser votat unànimement per la Comissió Mixta de Valoracions. Que tota la resta és, com ha dit molt bé el senyor Barrera, anar allargassant la qüestió, quan ja fa sis anys que l'anem allargassant.

I, en segon lloc, el tema de la forma de negociar: anem tots junts a l'autonomia, senyor President, anem-hi a negociar tots junts el tema del finançament. No s'hi val que vostè confongui això amb cridar una vegada l'any els presidents dels grups parlamentaris. Hi ha múltiples fórmules: vostè pot anar a negociar amb el Govern central, acompanyat dels màxims dirigents dels grups parlamentaris de Catalunya, amb una actitud clara, serena, responsable, sense cap mena d'aventura sobre qüestions que són tan transparents i tan justes, sobre l'«escàndol»; és que, si no, hi ha un *décalage* entre que vostè digui «escàndol» i, aleshores, tot és per sota, secret, per aquí, un serrell, ... No, això no és forma de plantejar un tema tan fonamental com el del finançament autonòmic, quan ha estat votat unànimement.

Però la segona qüestió que plantejaríem, que destriem del tema de finançament de la fórmula, és: amb els diners que tenen, què en fan? Eh? Ara no em respongui: «És que...», és que no en tenim!». En tenen! Ahir, vostè va fer un cercle tancat, i anava dient: «No, no em diguin això, perquè no hi ha diners; no em diguin això, perquè...». Amb els que tenen, què és el que fan? Fa sis anys, més de sis anys, que vostès governen Catalunya, no acaben d'arribar; per tant, em sembla que en poden ser una mica responsables, de la mateixa forma que diuen que el Govern del PSOE n'és responsable perquè fa quatre anys que hi és.

Quina concepció tenen vostès de l'aplicació d'aquests fons a l'Administració autonòmica? Quina concepció tenen vostès, per exemple, del tema de la funció pública? És clar, vostè ens ha llegit avui una tirallonga de qüestions de la Comissió de Desburocratització, que ens agradaria tenir-ne documentació, no esperar que vostè, aquí, perquè el senyor Barrera li ho ha plantejat, ens faci aquesta lectura, sinó que allò natural en qualsevol parlament seria anar rebent aquesta informació.

Aquesta Comissió, ja que hi som, i abans d'anar a la concepció sobre la funció pública, potser —i li ho dic perquè ho afegeixi a la seva llista, si vol—, podria entrar a veure què passa en la Confederació Hidrogràfica del Pirineo Oriental, que els tres serveis territorials de Girona, Lleida i Tarragona, són a la ciutat de Barcelona —el de Girona està a la Via Laietana, i el de Lleida, al carrer d'Aragò—; o sigui, és una burocratització i una territorialització perfecta: si una comunitat de regants de Tarragona vol anar a resoldre una qüestió de la seva circumscripció, ha de venir a Barcelona. Avisi el senyor Capdevila, que aquesta és ben fàcil de resoldre, eh?

Una altra. El Departament d'Ensenyament: de quatre serveis territorials, hem passat a set. I es va nomenar un cap de programa per programar. Al cap de vuit mesos de programar, se'l va desnomenar i se'l va tornar a la seva feina anterior. Ha desburocratitzat? Ha burocratitzat? De què ha servit aquest canvi de nomenament? Qui mana, aleshores, en aquestes orientacions d'aquest Departament? O sia: parlem seriosament d'aquesta qüestió. No en parlem a base d'un llistat que, a més, senyor President —que jo no en poso en dubte ni una coma—, seria bo —i seria, a més, el sistema més positiu de governar— que, abans, els diputats el poguessin tenir a les seves mans, i no ara fer qualsevol de nosaltres una pregunta, que anirà d'aquí a tres mesos— per sort, perquè no hi ha vacances, eh?, perquè si hi haguessin vacances parlamentàries, el Govern també està de vacances, que aquesta és una de les perles que tenim al nostre Reglament: si un diputat fa una pregunta i entrem en el final del període de sessions, esperi's, hi ha final del període de sessions per a tothom, per als diputats i per al Govern, com si el Govern no continués governant i els diputats no continuessin, fora del període de sessions, en la seva activitat de control i de recerca d'informació sobre el que està fent el Govern.

Però quina concepció tenen vostès de la funció pública? El senyor Bassols em va contestar, molt amablement, a una interpellació que estava feta quan ell encara no era Conseller de Governació, sobre les prioritats en funció pública. Senyor Bassols, lamento molt que he d'anar molt ràpid —ja en parlarem ben aviat, d'aquí a poc temps—, però li podria llegir que aquelles prioritats, aquells compromisos, fins i tot els que vostè va afegir aquí, estan per complir. On és el Consell Català de la Funció Pública? Què passa amb el desgavell de convocatòries d'oposicions? Com s'ha anat a l'incompliment de la negociació amb els sindicats? I podríem anar... Se'n recorda, que anava per trimestres? S'acabaven el juny, i ja som el mes d'octubre! I estan, la gran majoria d'ells, absolutament per complir.

Per tant, molta modernitat, molta innovació, però no hi ha una concepció clara sobre la funció pública. On van els diners —els que tenen— en temes de seguretat? I sobre quin control parlamentari? El senyor Alavedra, el dia 9 de maig del 85, després que a les Rambles de Barcelona hi va haver aldarulls

—que sembla que això sí de tant en tant—, doncs, bé, diu el senyor Alavedra: «Es va a crear una comissió formada per representants dels ajuntaments, la Generalitat i l'Administració de l'Estat, i agafo tres compromisos: un pla detallat per a la policia, una organització i delimitació d'àmbits territorials i funcionals...» Senyor President, pàgina 1.269 del *Diari de Sessions*: si ho vol, se la rellegeix, i veurà que ni la comissió ni els compromisos estan complerts fa més d'un any. I, és clar, parlar dels mossos d'esquadra és fer volar coloms, dient: «No, no, escolti, ho connectem amb el deute». Ara per ara, serveixen per decorar, i serveixen per guardar una sèrie d'edificis, però no hi ha, ni en allò en què vostès es comprometen en aquest Parlament, voluntat política d'anar a traduir-ho en una acció de govern.

Senyor President, podríem parlar de l'organització administrativa de la Generalitat. Podríem parlar de com afecta el finançament, per exemple, el pacte cultural, senyor President: s'ha volatilitzat el pacte cultural? Va ser una cosa espectacular, un esdeveniment ciutadà. I, ara, el pacte cultural sembla que ja no és acció de govern. És pel deute, també? És per la fórmula de finançament? Siguem una mica seriosos: no es pot sotmetre un país a un engany relatiu d'un conjunt de mesures de govern que, després, ni aquí es poden repassar seriosament, sobre la seva transcendència.

Recordi que l'any 84 —senyor Cullerell, vostè en tindrà memòria fresquíssima— aquest Grup parlamentari va intentar esbrinar on eren 5.000 milions que anaven destinats a ocupació i havien desaparegut del Pressupost; encara avui, aquest Govern no ha donat cap explicació en aquesta Cambra de la finalitat a què es varen destinar els 5.000 milions. És clar que tant li fa, senyor Cullerell, tant li fa! És aigua passada, eh? Però, escolti'm, senyor Cullerell, és del 83, prorrogats automàticament per al 84, i desapareguts perquè era un any electoral. Aquests 5.000 milions no depenien d'aquell factor del finançament o... Estaven pressupostats! I estaven aprovats! I van desaparèixer, i encara avui els busquem, senyor President. (*Remor de veus.*)

Senyor President, depèn del finançament, també, el que està succeint al nostre territori? Depèn del finançament que a la Pobla de Claramunt no vulguin saber res de determinades activitats perquè el riu Anoia és una claveguera? Depèn del finançament el que està succeint en l'urbanisme, el que succeeix a Mont-ras? Depèn del finançament el que pugui succeir en tota la temàtica de l'ordenació de parcs naturals de Catalunya? O amb el pantà de Rialb? Depèn del finançament, el que està succeint a Ascó? Depèn del finançament que vostè, senyor President, l'any 80, a Móra d'Ebre digués —en contra del que havia dit abans— que Ascó entraria en funcionament sota el seu Govern, que el seu Govern participi al PENTA i que, a través de disset respostes a disset preguntes de l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, del nostre Grup, es vegin unes flagrants contradiccions en la seva acció de govern sobre les competències que tenen. Perquè el senyor Hortalà, que d'això en sap molt, comença la seva resposta dient: «Volem afirmar que no tenim competències de control interior de les centrals», però exterior, sí, perquè ell mateix parla d'una xarxa que l'han pagat els ajuntaments, parla d'un control radiològic, parla d'una sèrie de qüestions i, aleshores —i no tinc temps i, si ho vol, després ens hi aturarem—, entren en manifestes contradiccions. Per exemple, dir, el senyor Bassols: «Estem

molt ben coordinats amb el PENTA», i en canvi admetre que reben els informes amb dies o setmanes d'endarreriment sobre les avaries que hi ha a la central nuclear. No és broma, aquesta qüestió, eh? Vull dir, podem riure tots, però hi ha quatre centrals nuclears en un radi de cinquanta quilòmetres, a Catalunya. I planyo els habitants de la circumscripció de Tarragona, encara que en el cas de les nuclears ens hauríem de plànyer tots, perquè si, a més, hi afegim el que és la petroquímica i altres sectors industrials, allò el que sembla és un polvorí.

Però, senyor President, vostès, les poques competències que tenen —i ho subratllo—, que són més aviat de cara a la ciutadania, no les han fet servir, encara és l'hora que ... Si més no, nosaltres no ho sabem, ens en podien informar, i podia haver-ne parlat en el seu discurs, perquè ningú no negarà que aquest és un esdeveniment importantíssim en aquesta represa del curs parlamentari, quina ha estat l'actitud, la política del Govern.

És clar que podem parlar dels incendis, amb moltes causes i amb molts motius —i és una altra temàtica que ens hauria agradat que hagués sortit no perquè ho ha plantejat el senyor Barrera, sinó perquè ho hagués plantejat el President de la Generalitat; és clar que ningú pot entrar en explicacions unilaterals sobre els incendis, però, senyor President, per què el capítol I de la Direcció General del Medi Rural s'incrementa en un 54% els darrers tres anys mentre que el VI baixa d'un 48%? Per què el Departament d'Agricultura puja un 63% en els darrers quatre anys i la prevenció d'incendis baixa un 52%, la repoblació forestal un 38%, i la lluita contra l'erosió un 81%? Ho repeteixo : hi ha múltiples factors, però aquests depenen de vostès. El vent no depèn de vostès, no; el que hi hagi incendis provocats, senyor Barrera, no depèn de l'actual Govern : però la neteja de boscos, la prevenció, el que és la lluita contra l'erosió, sí que depèn de l'actual Govern de la Generalitat. I hi ha xifres alarmants sobre el tractament financer que està fent el Govern de la Generalitat a l'entorn d'aquestes partides.

I, és clar, ja se m'encén el llum, i podríem continuar amb un conjunt... Ensenyament, posem pel cas. Com fem servir els recursos en ensenyament? «No en tenim, de recursos». Senyor Guitart, no li discutiré ni una coma si és suficient o insuficient el que es rep. Ara : els que han rebut, com els han administrat? Doncs, miri, amb deute públic han finançat nivells escolars no obligatoris —em sembla que és bastant flagrant, això. Però, a més, amb els diners de concerts, fets per quatre mesos i singulars, han anat a finançar especialment la privada en determinats sectors, i no determinats sectors negatius per definició, sinó que, fins i tot, pels propis barems i divisions que fa el Departament, privada que hauria de desaparèixer, com poden ser determinades acadèmies.

És els diners que tenen, eh? No els estic parlant d'això que ens ha dit el senyor Pujol, que no arriba, no. Els que ja han arribat i que són aquí. Per tant, és aquest el debat que hauríem de fer avui. Hauríem de parlar de les formes de finançament, però també hauríem de parlar d'aquestes qüestions que afecten el seu propi Govern. I, senyor President, compte amb la universitat, compte amb la universitat, i permeti que ara li faci un petit discurs quasi professional : joestic dubtós que el Govern de Convergència pugui dir que té una política universitària. I, si la té, la majoria d'actuals dirigents de la universitat no la

coneixen. Senyor President, nosaltres voldríem que aquest Parlament recuperés un protagonisme. Aquest Parlament, senyor President, no pot ser, com vostè va dir, protagonista d'un procés esperançador. I voldria que això m'ho expliqués, perquè jo no veig com aquest Parlament, en aquestes condicions, pot ser protagonista d'un procés esperançador.

I voldríem que ho fos per als parlamentaris i voldríem que ho fos per a la joventut de Catalunya, una joventut a què ens interessaria poder-los parlar que el Parlament ha fet un pla territorial que salva els espais naturals de Catalunya, i en sis anys no l'ha fet; una joventut a què ens interessaria poder-los parlar que el Parlament ha tractat com afecta el mercat laboral l'ingrés al mercat comú i el que és l'atur juvenil; amb un Parlament, que hauria d'explicar a la joventut com tractarem l'absurd de l'existència de cinc cossos d'ordre públic a Catalunya, que no sap mai qui surtirà a les manifestacions, quan hi ha un problema real d'inseguretat i no hi ha un model a Catalunya; amb un Parlament, que ens agradaria que la joventut veiés com un atractiu, quan se'ls volgués parlar que suprimirem nivells absurds d'administració, com la Diputació o com pot ser l'estructura provincial dels governs civils, i parléssim claríssimament, no demà, no realitzacions precipitades, però amb objectius. I fa sis anys que no tenim objectius d'aprofundiment d'aquesta autonomia.

Senyor President, nosaltres creiem, amb molta modèstia, amb molta humilitat que, davant de les seves renúncies, podem afirmar categòricament que es pot defensar l'autogovern amb una altra lectura de la Constitució i de l'Estatut, que es pot tenir iniciativa per fer propostes a nivell d'Estat, que, en primer lloc, afirmin la personalitat de Catalunya, que es pot fer això arrelant en la tradició més ferma de la lluita nacional de Catalunya, i que es pot fer des d'una altra perspectiva, que no és la seva avui dia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol intervenir? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Bé. Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, el Diputat senyor Ribó ha fet una llista molt llarga de crítiques, de comentaris, de preguntes, etcètera, i jo no sé, sincerament, si les sabré, si les hauré sabut agrupar prou bé. Per tant, pot ser que n'hi hagi alguna que ara no la contesti. En tot cas, vostè, després, reclami-me-la, eh?

Li puc assegurar, li puc ben bé assegurar, senyor Ribó, que nosaltres, de tensió, no en volem, i encara que només fos per una cosa : perquè no ens convé. És a dir, això que a nosaltres, a Catalunya i al Govern de la Generalitat ens convé la tensió no és veritat. Vull dir, és que només cal fer números. En els enfrontaments, en els enfrontaments nosaltres som més febles. És a dir, tan mancat de lògica i tan mancat, diguem-ne, de la capacitat, doncs, de sumar i de restar, doncs, no ho sóc. Nosaltres, dels enfrontaments, no en traurem res.

Que de vegades ens hem de... allò que se'n diu plantar i que hem de dir «d'aquí no passem», i que passi el que Déu vulgui; però d'aquí no podem passar, això sí. Nosaltres hem de denunciar moltes coses; n'hauríem de denunciar moltes, moltes, moltes més de les que denunciem, però que tot i així n'hem de denunciar una pila, és cert. Però nosaltres, la tensió, no la ne-

cessitem, no la necessitem per fer el que hem de fer —ahir ho vaig dir— i, a més, no ens convé, i juga en contra nostra; tard o d'hora la tensió juga en contra nostra en dos sentits: l'un, el que li he dit abans, que els altres són més forts i, l'altre, en el sentit que la nostra pròpia gent, el nostre propi país, tots nosaltres quedem negativament afectats per la tensió. Potser hi ha pobles que no, però el poble català és un poble que li agrada fer coses, que li agrada desenvolupar-se, que li agrada viure, en el sentit més ple de la paraula, més positiu, més constructiu. És justament la seva força; pot ser la seva feblesa, però també és la seva força. No en volem, de tensió.

Vull completar, a més, la citació que vostè ha fet. Jo no dic només que l'Estatut que volem és l'Estatut que resultaria de guanyar nosaltres tots els recursos que tenim al Tribunal Constitucional, presentats per nosaltres o presentats pel Govern central, sinó que, a més, dic una altra cosa, i és que aquest Estatut ja era un compromís respecte a l'Estatut que vàrem elaborar nosaltres, que era l'Estatut de Sau, que, per cert, l'Estatut de Sau —i això sí que ho he de repetir tot sovint als polítics socialistes del Govern de Madrid— va ser elaborat en un moment en què el grup parlamentari més nombrós era el socialista; la majoria relativa a Sau era de parlamentaris socialistes. O sigui que, per dir-ho així, a l'hora de reclamar l'Estatut de Sau, els socialistes han d'anar, com a mínim, tan endavant com qualsevol altre.

Vostè diu que fa referència..., primer ho ha fet el senyor Barreia, al Tribunal Constitucional. Escolti, diu que no vam recórrer contra això, allò, el de més enllà. D'acord. De tota manera, li vull recordar una cosa: en aquests moments hi ha cent setze recursos presentats al Tribunal Constitucional que afecten Catalunya, presentats, els uns, per l'Administració central i, els altres, pel Govern de la Generalitat, amb intervenció o sense del Parlament de Catalunya; cent setze.

Li vull recordar que del total de recursos —i ahir ens ho deia el President del Tribunal Constitucional, senyor Tomás y Valiente— que hi ha en aquests moments sobre qüestions autonòmiques, que són —no ho recordo bé— 183 o 187, nosaltres en tenim 107; n'hi ha uns quants, bastants, no sé quants, de bascos, n'hi ha alguns de gallecs, i quasi..., i para de comptar, n'hi ha uns quants, molt poquets, de les altres comunitats autònomes. També és molt significatiu, això; també és molt significatiu.

En tot cas, és per dir-li només que no ens fa cap mandra, tot i que, millor dit, sí que ens fa mandra, perquè creiem que aquest no és un bon sistema, quan agafa aquest volum, però, en tot cas, no ens tremolen les cames ni ens tremola la mà a l'hora de firmar un recurs, si és que l'hem de signar i l'hem de presentar.

Vostè diu: «És que vostè té responsabilitat i vostè l'ha d'assumir». Sí, senyor; nosaltres, el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, i el seu President, tenim més responsabilitat que vostè; vostè ho diu. Sí, senyor; nosaltres tenim més responsabilitat que vostè, i l'assumim, i per això no podem tenir les mateixes actituds que vostè. Perquè tenim més responsabilitat que vostè, nosaltres no podem assumir sempre les mateixes actituds que vostè, fins i tot admetent —ja estic disposat a admetre-li-ho— que de vegades, potser alguna vegada, m'agradia poder tenir l'actitud de vostè, però vostè la pot tenir, perquè vostè està molt lliure de compromisos, i nosaltres en tenim. I vostè em dirà que això és

pactisme, i que això no s'ha de fer; i que els principis són els principis, i que no!, no s'ha de baixar del cavall. Molt bé. De tota manera, jo, amb tota tranquil·litat i, si vostè ho vol, amb tota humilitat, assumeixo que en la responsabilitat de President de la Generalitat, de presidir —i, per tant, amb una responsabilitat molt superior que ningú més—, de vegades, efectivament, podem arribar a determinats pactes, que a vegades pot ser que sigui un error, però que altres vegades s'ha demostrat que era un encert. En tot cas, és una responsabilitat que assumeixo.

Vostè diu que hauria d'explicar el que vaig parlar amb el senyor Felipe González. Escolti'm, vaig parlar de quatre coses. Vam parlar del concepte d'autonomia, que és del que intento parlar des de fa exactament dos anys i mig, perquè entenc que si no resollem aquest tema els altres no el resoldran —allò que deïem abans, el finançament, no el resoldrem sobre la base d'un concepte d'autonomia tan dispar com el que tenim— i, aleshores, dintre d'això, evidentment, vam parlar del finançament, vam parlar dels traspassos i vàrem parlar d'un tema, d'uns temes molt més amplis que aquests, el clima que tenim per una sèrie de fets concrets i per una sèrie, diguem-ne, d'interpretacions, i per una sèrie de visions molt diferents que tenim, doncs, de l'Estatut, i que tenim de Catalunya, i que tenim del concepte d'Espanya, fins i tot.

Per tota una sèrie de raons, el clima que hi ha entre nosaltres no és prou bo. I resoldre això és la cosa més important de totes; que la relació sigui fàcil, que la relació sigui la més positiva i, si pot ser, la més cordial possible. Que la capacitat d'entendre'ns mútuament, en la qual tots devem fallar —jo penso que a vegades ells fallen, nosaltres segur, i jo personalment segur que més d'un cop devem fallar i devem interpretar malament, i devem veure maniobres on potser no hi ha res més que un fet absolutament casual, o que ben explicat, doncs, un podria entendre i, fins i tot, assumir-ho perfectament... Bé, tot això, i això, naturalment, és el que dona llargada a una entrevista, perquè resoldre el problema de les obres hidràuliques o resoldre el problema, doncs, de l'INEM o no —aquest es resol de seguida, perquè ens diuen que no de cop, o sigui que dura tres segons—, però, doncs, aquests problemes poden tenir més o menys llargada. Però el problema de clima, el problema de com realment podem, diguem-ne, aproximar les nostres posicions i les nostres actituds, això és un tema llarg.

Que vostè diu: «Només podrà dir si ha anat bé o malament...» Tothom ho podrà dir, no solament els diputats; el darrer ciutadà de Catalunya ho podrà dir: si les coses van bé és que la conversa ha anat bé, si les coses van malament és que la conversa ha anat malament, i evidentment, doncs, no cal que vagin totes bé, perquè es pugui dir que ha anat bé, i, d'altra banda —ho torno a dir—, són coses que no es poden esperar d'avui per a l'endemà.

Si jo hagués de jutjar aquesta conversa, pel que fa referència al tema del finançament, per la proposta que ens varen fer l'endemà, hauria de dir que la conversa va anar molt malament. Però, quan a mi, ahir mateix, algunes persones a Madrid em deien: «Escolta, però és que heu de tenir paciència»; molt bé, tinguem paciència, però no en podem tenir gaire ja, perquè fa sis anys que ens estan dient: «Això es resoldrà, estigueu tranquils, paciència, etcètera», i, com he dit abans, estem realment, doncs, en una situació que comença ja a ser límit. Bé,

això pel que fa referència a la conversa amb el President del Govern.

Com pot comprendre, senyor Ribó, a mi, el Parlament no em fa por, i no té per què fer-me'n, per molts motius, si vostès volen —sense cap mena de petulància i sense cap mena de fatuïtat—, per raons personals; però, a més, no em fa por, perquè la relació de força en aquest Parlament no em fa tenir por. I, per altra banda, no em pot fer por, perquè jo, de tota la vida —i això sé que vostè m'ho reconeix sense cap mena de dificultat— he estat un demòcrata convençut, de tota la vida, i, per tant, a un demòcrata convençut no solament no li ha de fer por el Parlament, sinó que l'ha de considerar un fet absolutament essencial per a les llibertats individuals i col·lectives d'un país.

Vostè diu que el Parlament no funciona prou bé. Jo, en això, em voldré remetre, jo i remetre'l a vostè, al que diguin les memòries del Parlament sobre..., jo no tinc aquestes dades a mà, francament no el puc contestar, però m'hi remeto amb molta tranquil·litat d'esperit, amb molta seguretat que el resultat d'aquesta lectura és bo, a les memòries del Parlament: sobre la feina que ha fet, sobre les comissions que hi ha hagut, sobre les lleis que s'han discutit, sobre les lleis que s'han aprovat, etcètera.

Bé, si hi ha alguna cosa que en el Parlament no va prou bé, òbviament, s'ha de plantejar, però, en tot cas —i s'ha de discutir—, amb la instància que s'hagi de discutir, que no és pas la del President de la Generalitat. Però, de tota manera, sàpiga que a mi el Parlament no em fa por i que, per altra banda, ni té per què fer-me'n, i vostès ho saben, que no té per què fer-me'n, i, per altra banda, també vull remarcar, que no solament és un element essencial per a la democràcia, sinó per a l'Estatut de Catalunya.

Vostè em parla també, i controto d'una manera una mica desordenada, perquè la veritat és que no he tingut temps de seguir-lo en tota la seva, diguem-ne, «cascada» de crítiques, i no sé si les tinc ordenades, i alguna me'n deuré descuidar. Vostè, després —que té més memòria que jo, i que a més ho té apuntat—, doncs, ja m'ho recordarà.

A mi m'agradaria molt, oi?, que hi hagués un 50% de finançament per a l'Administració central, un 25% per a les comunitats autònomes, un 25% per a les corporacions locals. Ara estem a l'11, això ja ho vaig dir, oi? O sigui, no estem molt lluny d'això. I també estic d'acord que també hi ha moltes fallades pel que fa referència al finançament de les corporacions locals, i qualsevol plantejament que es faci de cara a millorar això dintre del conjunt d'aquest nivell general a nivell d'Estat, compta amb el nostre suport.

Li vull fer notar, de tota manera, una cosa, i és que tal com estan plantejades avui les coses en el Pressupost que s'ha presentat a Madrid, l'increment del finançament de les autonomies és d'un 5%, i l'increment de les corporacions locals és d'un 20%. Serà pel que sigui; potser per allò que deia abans el senyor Barrera, en el sentit... Pel que sigui. No em puc atrevir, de cap manera —Déu nos en guard—, a creure que això és la voluntat d'eliminació de les autonomies, en absolut; però, evidentment, hi ha un 20% d'increment per a les corporacions locals i un 5% d'increment per a l'Administració autonòmica.

Respecte al tema de la Comissió de Valoracions, jo he de recordar, i a més, em complau molt recordar-ho, perquè el veig,

a vostè, molt enfadat —enfadat no, però amb molta vivacitat—, parlant d'alguns temes d'aquesta Comissió, i justament a mi em produeix una satisfacció gran el fet que les decisions de la Comissió Mixta de Valoracions hagin estat preses durant molt de temps, les últimes, per exemple, però d'ençà de fa molt de temps, per unanimitat. I jo, això, ho agraeixo i ho valoro, perquè comprenc que, per exemple, per a vostès, per a vostès més que per a altres, és molt fàcil caure en la temptació de demanar allò que saben que, evidentment es pot demanar, perquè es pot demanar tot, però, evidentment, no té cap possibilitat de ser pres en consideració. Per això li deia abans que les seves responsabilitats i les meves són diferents quant a magnitud i diferents quant a naturalesa. Vostè ho pot demanar tot i no posa res en perill; jo, segons què demani, quedaré molt bé potser davant del públic i davant la galeria, però, de fet, poso en perill el que podria ser un plantejament raonable de negociació. Però precisament per això encara més agraeixo aquesta unanimitat, l'agraeixo, per exemple —i ho he fet altres vegades, i ho aprofito ara, encara que no sigui el torn—, que els representants socialistes hagin parlat i s'hagin expressat en termes..., hagin contribuït a aquest clima d'unanimitat que hi hagut, d'ençà de fa molt de temps, per altra banda, a la Comissió Mixta; ho agraeixo, i és un tipus d'agraïment diferent, també, perquè la naturalesa i la magnitud de les seves responsabilitats també és diferent de la de vostès, però, per altra banda, òbviament, agraeixo aquesta unanimitat, expressada pel seu representant, perquè els seria molt fàcil, evidentment, jugar una carta més brillant i més, diguem-ne —sense donar cap matisació a la paraula—, més radical. Bé, en tot cas, el que sí que és cert, el que sí que és cert, és que aquesta unanimitat hi ha estat.

Després vostè ha plantejat una sèrie de coses —i és ara on començaré, em sembla, a perdre—, ha plantejat una sèrie de coses, diguem-ne, no pas menors, però sí, en tot cas, molt puntuals. Que si les delegacions de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental són a Barcelona totes, la de Lleida, la de Tarragona —la de Tarragona no—, la de... —bé, també n'hi pot haver, a Tarragona, és clar—, la de Barcelona, la de Girona, etcètera. Bé, és que, efectivament, així ens ho han traspassat, i jo, abans, he dit com una de les coses de racionalització —es referia a indústria, concretament—, allò de l'homonogeneïtzació. Òbviament, això s'ha de canviar, i quan vostè reclama que això es canviï, això s'ha de canviar, i s'estava a l'espera —no sé si potser, això ho sabrà millor el Conseller que jo, es podria precipitar— de l'aprovació de la Llei d'Administració Hidràulica de la Generalitat de Catalunya, que ja està entrada en aquest Parlament, per atacar aquestes disfuncions, que hi ha aquesta que vostè ha dit, i també n'hi ha algunes més.

Problema de la funció pública. Miri, jo crec que, bàsicament, en algun punt concret que ara jo mateix diré, hi ha hagut un cert retard, però les coses fonamentals s'han complert dintre de termini, i, sobretot, la que era més preocupant —primerament, per al personal i, segonament, per al funcionament de l'Administració—, que és el tema de les convocatòries de les proves selectives. Hi havia —si no ho recordo malament, el termini acabava a finals d'agost—, hi ha hagut un fet que ho ha retardat una mica, però que, malgrat tot, les convocatòries s'han fet dintre de termini, i és que vostè sap que, en temps d'eleccions, no es poden fer determinades convocatòries. I les

eleccions es varen avançar, es varen fer abans del que estava previst. Tot i així, les convocatòries de les proves selectives estan totes fetes, totes publicades, i algunes de les proves, d'aquests exàmens, d'aquestes proves selectives, s'han fet ja, se'n va fer un fa tres o quatre dies, se'n fa un altre demà passat, en falten tres més, que entre aquest mes d'octubre i primers de novembre estaran enllestits, però, de fet, la convocatòria es va fer ja fa unes quantes setmanes. Hi ha pendent de presentar la Llei d'Incompatibilitats, que la tenim sobre la taula, ja, en el Consell Executiu, és a dir, que és una llei que l'avantprojecte està fet i que entrarà en aquest Parlament en un termini de quinze dies, màxim tres setmanes. I pel que fa referència al Consell Català de la Funció Pública, en aquest moment se n'estan designant els representants.

És clar, jo ara tinc la temptació —aquesta temptació meva sempre— d'explicar-li com ens gastem els diners. Primer, el tema dels 5.000 milions, que no eren del 84, sinó que eren del 83, no es prorroguen el 84, el que es va fer és un pressupost del 84, que es va aprovar els últims dies del mes de desembre del 84, però en aquell pressupost el que hi havia eren 1.000 milions, no 5.000, sinó 1.000 milions. De fet, el pressupost del 84 és un pressupost en el qual hi ha una fortíssima contenció. Eren milions que venien del 83 i que es van gastar, i que es van gastar, en què? Doncs, es van gastar en el que s'havien de gastar: concretament, en ocupació comunitària. I vostè repassi la liquidació del pressupost del 83 i ho trobarà.

Jo tinc interès a dir-li una cosa, vull dir, aquesta afirmació, feta dient: «han desaparegut 5.000 milions de pessetes», escolti, aquesta afirmació feta així, no es pot fer, perquè no és certa, però feta així, «han desaparegut 5.000 milions de pessetes», això no és cert. Aquests 5.000 milions de pessetes, és clar, on han anat, doncs, 5.000 milions de pessetes? Han anat a què? A ocupació comunitària. Repassi-ho, repeteixo, en la liquidació del pressupost del 83. El 84, repeteixo, hi havia 1.000 milions, que, si no ho recordo malament, es van fer per a atur juvenil o per a la llei dita d'aprenents, exacte, el decret d'aprenents. A part això, en què gastem els diners? Home, miri, no ho faré perquè —em sap greu—, però ens gastem els diners... Ho faré, miri. Perdonin, (*rialles*) preparin-se per a deu minuts d'una llista prolixa i pesada. Ens els gastem, bàsicament, en el que vaig dir ahir, en inversió d'infraestructura, en el tema d'ensenyament, el 50%, allò que es diu de les prioritats —«Oh, és que el Govern no té prioritats»—, el 50%, el 50% per a ensenyament. Ens els gastem en unes quantitats molt més petites, —perquè els serveis sempre són, diguem-ne, molt menys costosos, però d'efectes molt importants—, doncs, en tot el que fa referència a allò que ahir en vaig dir «proporcionar elements de treball a la societat, a les iniciatives de la societat». Ens els gastem en això.

Jo li diré ara, i no la diré tota, perquè comprenc que, a vostès, els avorriré, i probablement, jo, a la mitja lectura d'això també m'avorriré, i m'avorriré perquè és una llista molt llarga, que demostra que, evidentment, sempre amb la creu a sobre de l'endeutament, però que, d'obres, a Catalunya se'n fan una pila, i ja he dit moltes vegades que si jo hagués d'assistir, o qualsevol Conseller hagués d'assistir, algun Conseller o altre, hagués d'assistir a cada una de les coses que s'inauguren no fariem res més. I no riguin per les inauguracions, perquè és que a les inauguracions sempre s'inauguren coses que s'han

fet. És a dir, no hi ha res menys indiscutible... (*Remor de veus.*) Sempre s'inauguren coses que s'han fet. Per exemple, l'activitat del Departament de Política Territorial en la present legislatura, en carreteres, per exemple, bé, doncs, miri: la variant de Sitges a Vilanova, la variant del Figueró a la Nacional-152; les cruïlles de l'Ametlla del Vallès, de Sant Celoni, de la Garriga; dos trams importants a l'eix del Llobregat —el Berga-Cercs i els túnels de Guardiola—; la Balaguer-Artesa; la Tàrraga-Guissona; la d'Hospitalet - Móra d'Ebre... Alguns diputats poden somriure, la gent d'Hospitalet de l'Infant i de Móra la Nova no somriu —això, tinguin-ho ben present—, no somriuen. (*Remor de veus.*) La Palamós-Calonge; la d'Hostalric a Arbúcies... Actualment, com a obres en execució hi ha el pont de Tortosa, el segon pont de Tortosa; l'itinerari de l'eix de l'Ebre, que és una cosa que fa uns anys semblava un somni i que ara, en col·laboració amb la Diputació de Tarragona, s'està duent a terme, i en fase prou avançada; la d'Alcover - la Riba —perdó, no, aquesta es comença ara—; el tram del Figueró a Aiguafreda; el tram del Purgatori, entre Vic i Ripoll; l'Arbúcies - Sant Hilari, que era una carretera d'aquelles que semblava que no es faria mai; la Banyoles-Besalú... S'estan gastant 2.000 milions de pessetes en les actuacions de la xarxa metropolitana —concretament, l'accés nord del túnel de la Rovira—; determinats trams del segon cinturó —deixo de banda tota una sèrie de projectes que s'estan fent, que costen diners, que ens fa gastar diners, però no els en parlaré. Deixo de banda una cosa que ha costat molts diners, i que amb un altre concepte de l'autonomia no ens n'hauria costat tants, que és tot el que fa referència a les inundacions i a les glaçades, que s'han fet, encara, algunes d'elles en aquesta legislatura.

En la qüestió de transports —i perdonin que sigui prolix, he estat dubtant de si els ho deia o no els ho deia, però he decidit dir-ho. Bé, quant a estacions de metro, doncs, l'estació de la Pau; la de Pep Ventura; cinc estacions i quatre quilòmetres de línia; accés a Badalona; accés a Sant Adrià; quatre estacions de la línia Lesseps-Montbau... Quant als Ferrocarrils de la Generalitat, soterrament Sant Boi - Sant Josep - Hospitalet, que són quatre estacions i sis quilòmetres; el soterrament de Terrassa, que és una gran obra; l'estació de Viladordis a Manresa; la llançadora per anar a la Universitat Autònoma —tot això en aquesta legislatura; la línia nova, set quilòmetres, de Santpedor a Sallent, que era bàsica per poder donar més competitivitat a les mines de potassa de la zona; també l'accés al port —al port de Barcelona— des de Sant Boi, dotze quilòmetres de ferrocarril nou, quan sempre es diu que s'han de tancar els ferrocarrils, la Generalitat el que fa és modernitzar els seus... I, quant a execució, en metro, tenim tota una sèrie d'actuacions, la línia de la Torrassa a l'Hospitalet, per exemple, tot el que fa referència a protecció automàtica de trens, etcètera, o bé, en tren, el soterrament de Sant Josep, de l'estació de Sant Josep, a Magòria, o la doble via de Sant Cugat a Rubí. Tot això representa, en total, una inversió, en el que va de legislatura, de 4.000 milions de pessetes en metro —en què ens gastem els diners? en això—, i de 2.500 milions de pessetes en ferrocarrils.

D'estacions d'autobusos, amb una inversió que en total representarà gairebé 1.000 milions de pessetes, n'hi ha d'acabades, la de Tàrraga, la de Reus, la de Móra d'Ebre, la de Granollers, la de Girona... O bé, s'estan contruint la de Tarragona, la del Vendrell, la de Figueres... O bé, estacions de mercaderies

a Tarragona, a Francolí, a Riudar — concretament la de Tarragona, la de Riudar, per un import de 260 milions—, la de Lleida, 120 milions, la d'Ampost, 90 milions, la de Reus, 120 milions —aquestes últimes s'estan fent, tot just s'estan fent.

Pel que fa a la Junta de Sanejament, vostè ha parlat no sé de quin riu ha parlat, potser ha parlat de l'Anoia, em sembla, concretament, sí, certament. En la línia del sanejament, que és una cosa que va molt bé —m'atreveixo a dir que va molt bé, però, naturalment, tot requereix el seu temps—, s'ha fet una depuradora, dintre de la conca del Llobregat; s'ha fet una depuradora a Manresa; s'ha fet una depuradora a Martorell i, òbviament, cal acabar —i deu estar molt a punt d'acabar-se, suposo— el que s'ha de fer, concretament, a la conca de l'Anoia, que afectarà la Pobla de Claramunt, però en això s'hi està treballant i bé, és una llei que funciona, justament, molt bé, i que afecta el 95% de la població de Catalunya i el 80% del territori català. I en els darrers dos anys hi ha hagut una inversió, en els darrers dos anys, és a dir, durant aquesta legislatura, 7.000 milions de pessetes s'hi han gastat, en això, i a part de la depuradora de Girona, i a part de les que s'estan fent a Gavà i a Viladecans, i els col·lectors de salmorra que s'estan fent al Llobregat i a Vic, etcètera.

I en obres hidràuliques hi ha un acord, un acord positiu, que en el seu moment varem qualificar com de positiu, i que ho és, i que en aquest sentit varem expressar el nostre reconeixement al Ministeri d'Obres Públiques, que és per fer una inversió de 32.000 milions de pessetes en una sèrie de coses a Catalunya, però això bàsicament és el Ministeri qui ho farà.

I en arquitectura i habitatge, bé, en el que va de legislatura ens hem gastat un import d'uns 1.100 milions de pessetes a Girona, al Canyelles de Lleida, a Tàrraga, a Montblanc, a Calaf, a Santpedor o a Olot.

Repeteix, tot això, a vostès els pot semblar molt prolix i molt detallista, però potser farem allò, no?, anirem al que vostè en deia l'Alcalde de Boadella. Però és que el país es compon dels alcaldes de Boadella, un país és compost de tota la gent concreta que el que necessita és que la seva carretera, i que el seu habitatge, i que la seva escola i que el seu centre d'assistència primària vagin bé. En aquest sentit, he de dir-los que s'han iniciat més de 4.000 habitatges, per un import proper —naturalment, no pas en un sol any— als 17.000 milions de pessetes, la majoria d'ells a Barcelona, molts d'ells, millor dit, a Barcelona, als barris de la Barceloneta, del Baró de Viver, la ciutat vella, etcètera. Que s'ha signat un altre conveni per construir 500 habitatges més, que afecta fonamentalment l'àrea de la ciutat vella, que l'ADIGSA finalment ha engegat, i amb una acció molt positiva, amb el que era l'antic IPPV... En fi, tota una... L'Institut Català del Sòl, els polígons industrials... Bé, no em vull allargar més, però, en tot cas, encara podria durar cinc minutets més parlant de les inversions durant aquesta legislatura del Departament d'Obres Públiques, però em sembla que amb això n'hi ha prou, i queda clar que aquesta és una de les maneres que tenim de gastar.

Si vostè vol que després entrem en Ensenyament, ho podem fer; si vol que entrem a explicar com ens gastem els diners que tenim —per desgràcia no suficients— a Indústria o a Agricultura —a Agricultura li he de dir que un 25% del pressupost d'Agricultura va destinat precisament a coses que, de fet, fan referència a la prevenció i a la lluita contra l'erosió, bé,

podem entrar en això si vostès volen després, o explicar com, per primera vegada, s'estan fent inversions a Catalunya, doncs, per afavorir el món de la pesca, tant de la pesca pròpiament dita com de l'aqüicultura; podem entrar a fer, per dir-ho així, aquell discurs detallista, doncs, fil per randa, que explica com es fa la despesa de la Generalitat i com es fa procurant donar resposta a allò que són les necessitats concretes —concretes, molt precises, molt personalitzades, moltes vegades— de la gent.

Em sembla que vostè m'ha fet alguna altra pregunta, que ara a mí, dintre, diguem-me, de l'allau que ha representat l'última part del seu discurs se m'escapa, però que no és pas que no vulgui contestar, senyor Ribó, o sia que estic a la seva disposició per si en la seva rèplica vostè m'ho vol recordar, jo amb molt de gust tornaré a pujar a la tribuna i li ho contestaré.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyor President, jo no he dit que a vostè l'interessi la tensió, he dit que el resum del seu discurs és «aquí això va bé, vénen mals aires de fora». Això de la tensió, afegeixi-ho vostè si vol, més o menys, però aquest és el missatge. Malgrat que, a vegades, algun Conseller del seu Govern sí que sembla que ha volgut utilitzar directament l'arma de la tensió. Ja que ho ha tret, li ho recordaré : el senyor Miró i Ardèvol, amb els incendis, bon grapat de vegades va reiterar quelcom que ara per ara seria bo que es posés en evidència quant a l'atemptat de determinada organització contra l'ecologia de Catalunya. Quan jo veig a les parets de Barcelona, amb *graffiti*, «Espanya ens crema els boscos» suposo que estarà d'acord amb mi que penso que és una absoluta irracionalitat; i si no ho és, caldria que, amb tota tranquil·litat demostréssim que aquesta afirmació és certa, però no contribuïm ningú a això mateix que vostè ha dit, amb aquest tipus de plantejaments.

Vostè diu : «és clar, és molt lliure de compromisos perquè no està al Govern i perquè té una posició diferent». Senyor President, hi ha un tema que és el dels recursos del Tribunal Constitucional —que el podem tractar amb plena normalitat—, que ja vostè l'any 85 —i aquí és on el senyor Barrenera potser no estava prou assabentat— va agafar el compromís que el gener del 86 —dit textualment— portaven al Govern central els desacords en matèria competencial, els portaven al Tribunal Constitucional; però a banda aquesta qüestió —que pot dir que no ens hem acabat de posar d'acord—, jo li puc dir que és vostè qui va citar el tema de la Llei de Bases. I jo li pregunto, senyor President, contra quantes lleis de bases va votar Minoria Catalana al Congrés dels Diputats? Contra quantes? Ho vol recordar a aquesta Cambra? Doncs jo li ho puc contestar si no ho vol recordar : ni una. O sigui, és corresponsable d'una obra legisladora a nivell d'Estat. I vol repassar en aquesta Llei de Bases quantes esmenes es van mantenir en el plenari sobre aquells aspectes que avui diuen que afecten l'autonomia? Aquest és el tema que jo crec que vostè no pot utilitzar. El mateix que els recursos d'aquest Parlament.

Miri, llibertat de compromisos o partidismes, perquè en aquest Parlament al final de la primera legislatura, davant un possible recurs contra els pressupostos generals de l'Estat, al qual Convergència deia que no volia votar, hi va haver un canvi de darrera hora i van votar per raons d'unes negociacions.

A la Llei de Bases de Règim Local i al Decret legislatiu que la va succeir, van fer dues actituds radicalment diferents, no en virtut d'una responsabilitat, en virtut d'uns compromisos partidistes adquirits en unes negociacions. Per tant, compte a parlar de llibertat de compromisos; perquè, senyor President, si vostè accepta la responsabilitat que la Llei de les Forces d'Ordre Públic votada per les Corts Generals és bona, no vingui després aquí a plorar, en determinats aspectes, contra articles que han aprovat vostès. Si vostès accepten la responsabilitat en negociacions entre el Conseller de Governació i el Ministre de l'Interior sobre un desplegament de les forces d'ordre públic, després no s'hi val que això s'amagui com si no hagués existit. Juguem, de tant en tant, a plantejar aquestes façanes i, de tant en tant, a desolidaritzar-se de les responsabilitats que han adquirit. Això és el que els critico, senyor President, i això no té res a veure amb la major o menor llibertat de compromisos, això té a veure amb una manera d'actuar de ziga-zaga, i així anem —com deia el senyor Barrera— quant a rumb i quant a les qüestions autonòmiques que poden engrejar la població i, en primer lloc, la joventut.

Senyor President, sobre l'entrevista —molt ràpidament—, vostè m'ha dit que havien parlat de quatre coses, m'ha dit: autonomia, finançament i clima —mal dia avui per parlar de clima, de tota manera—, però tot i així ens en falta una, la quarta, i que, tot i així, continuem que en algunes d'aquestes qüestions no sabem si hi va haver acord, desacord... finançament va malament, és l'únic que ens ha dit, i que hi ha un memoràndum, que espero que algun dia aquest memoràndum els grups parlamentaris el puguin conèixer.

Jo no li he parlat de por al Parlament, senyor President —res més lluny de la meua intenció que atribuir al senyor Pujol por a presentar-se en aquest Parlament—, ni molt menys; és vostè qui ho ha tret, eh? Vostè ha dit després en la rèplica que no té por, jo ni la hi havia citada aquesta paraula. Però, senyor President, admetrà —perquè això són fets— que aquí hi puja quan l'hi obliguen. També pot fer una cosa, canviar el Reglament i suprimir el debat de política general el mes de setembre, i ja no cal ni que pugi aleshores. Però, senyor President, això és un símptoma inequívoc —si no, desmenteixi-m'ho, però no m'ho desmenteixi amb paraules, desmenteixi-m'ho posant-se al front d'una majoria i activant aquest Parlament perquè tracti els problemes reals de la població de Catalunya. La transcendència del que fa aquest Parlament és molt menor i això ho hauria d'admetre, senyor President, i si no ho admet fem una cosa: enquestin avui l'opinió pública sobre quina utilitat dóna, d'orientació política o de realitzacions, a l'obra de l'ens legislatiu.

Senyor President, a la majoria de parlaments del món, a les Corts Generals, als parlaments europeus, al Parlament Europeu, als consells regionals d'Itàlia, etcètera, als ajuntaments —tal com he llegit— hi ha major participació, i els diputats i els regidors tenen majors instruments de control sobre el seu govern i és clar ens poden dir: «Ah, sí, voleu canviar el Reglament? Doncs espereu, ja veureu com el canviarem, el canviarem per fer-lo més restrictiu». Això com a broma val, però com a plantejament seriós, responsable i serè del que succeeix en aquesta Cambra no val, i admetran que no val que qualsevol demanda d'informació al Govern trigui setmanes o mesos a ser satisfeta; no val que no es puguin plantejar via interpellaci-

ons d'urgència determinades qüestions, no val que no hi hagi veritables sessions de debat amb els consellers a les comissions, etcètera.

Sobre el tema del finançament. Vostè em diu que a les corporacions locals ha augmentat més. Vostè també aquí calla una part de l'informació; les corporacions locals estaven francament més avall que les autonomies en el percentatge, i es queden encara bastant més avall —segons xifres de l'actual pressupost general de l'Estat—, que les autonomies i que és lògic també que hi hagi un major augment.

Però aquí, de nou, tornem a allò dels compromisos. Primera qüestió: recordi quant ens costà, a nosaltres i a Esquerra Republicana, ser dins de les comissions de valoracions i de traspassos, comencem per aquí; i no va ser una tasca gens fàcil. Però, a part d'aquest recordatori, nosaltres en les darreres negociacions hem evidenciat els nostres recels —i així, que jo sàpiga, també ho ha fet Esquerra Republicana de Catalunya.

Però jo parlava d'una qüestió anterior que va durar mesos, i és: davant dels compromisos de l'Estatut, davant la necessitat ineludible d'anar a una fórmula definitiva, la Comissió Mixta de Valoracions, a proposta del senyor Culler, va fer un exercici políticament molt important, que era autonomitzar els pressupostos generals de l'Estat; i es va arribar a unes fórmules; i jo li torno a preguntar: serveixen o no serveixen aquestes fórmules? Són un nord en la negociació, sí o no? O continuem com l'any 83, pendents dels serrells o de qüestions que puguin venir acompanyades després. Ja que som a l'any 83 i 84 els 5.000 milions, vostè sap perfectament, senyor Pujol, que, de la mateixa manera que jo seria incapaç de dir que vostè té por del Parlament, o de dir que vostè no és un demòcrata —dues qüestions que ha tret vostè, que jo no les hi havia tretes—, també sap perfectament que quan nosaltres diem que han desaparegut 5.000 milions ens referim al fet que han canviat de destinació en la inversió i nosaltres volem discutir per què han canviat i on han anat a parar. Vostè diu: «no és cert això». Miri, l'any 83 —i el senyor Badia no era Conseller de Treball però ho pot saber, segurament, pels papers que ha trobat a la Conselleria—, hi havia 5.000 milions per a ocupació. Sap quants en va gastar la Generalitat? 2.300 els ajuntaments, i els van gastar tots; 2.700 la Generalitat, se'n van gastar 800; i recordar i es poden repassar interpellacions anteriors —perquè no només interpellava el senyor Badia, en tema de treball, també hem interpellat el senyor Rigol— recordant que aquí hi va haver un debat anterior i després, amb el mateix senyor Badia, sobre el poc ús que havia fet la Generalitat d'aquests 2.700 milions —any 83. Any 84, durant onze mesos funcionen amb pressupost prorrogat, és a dir... no s'hi val que vostè em digui: «no, però a finals del 84 vam aprovar un altre pressupost»; escolti'm, durant onze mesos van funcionar amb pressupost prorrogat. És clar que al final poden fer el que van fer «això va a un altre lloc i ho aprovem aquí» però, òbviament, el tema continua present.

Sobre la Confederación Hidrogràfica del Pirineo Oriental jo li vull dir, senyor Pujol —de cara al senyor Capdevila i la seva feina de desburocratització—, que quan vostès van rebre el traspass —i d'això ja fa mesos i vostè me n'ha parlat com si això fos d'ahir—, tots, quan vostès van rebre els traspassos, tots els serveis territorials eren a la Via Laietana, i avui vostès els han començat a distribuir territorialment; però no territorialment

per Catalunya, no, per Barcelona; és aquest l'absurd i és d'això del que ens queixem : són vostès els qui ho han distribuït per Barcelona. O sigui, vostès ho han enviat al carrer d'Aragó, ho han enviat a la plaça de Francesc Macià, etcètera. I li diré més : la Llei d'Administració Hidràulica que hi ha en aquest Parlament no preveu serveis territorials, senyor President, no en preveu. O sigui que no em tregui ara «ja ho veurem amb la Llei» perquè és que no ho preveu; i, a més, fa desaparèixer les assemblees d'usuaris que és l'últim òrgan que quedava de participació en aquestes temàtiques.

Senyor President, per últim, jo li voldria parlar també d'aquest estat d'obres que ens ha citat. L'estat d'obres és la tasca que fan la majoria d'administracions públiques —i malament que no la fessin!— i, com em recordava ara mateix un company de grup, doncs, la mateixa tasca que pot fer una junta de compensació amb una urbanització, vull dir, hi ha tota una tasca ineludible.

Podríem entrar-hi en aquesta tasca, eh! Jo podria recordar aquí la promesa del Govern de la primera legislatura que l'any 84 hi hauria doble carril fins a la ciutat de Vic, és una promesa; i som a l'any 86 i tot just s'arriba una mica més al nord del Figueró; perquè, ja que ho ha citat —ho ha dit vostè, eh! jo li ho trec, i com a usuari vostè mateix ho pot contemplar com a President de la Generalitat— s'arriba una miqueta més amunt del Figueró, i l'any 84 s'havia d'arribar per doble carretera fins a la ciutat de Vic. I així podríem anar repassant i, evidentment, si tinguéssim temps, i seria bo; i és això el que hauríem de fer també al Parlament; però miri com ho farem, a contracorrent, quan se l'interpella al debat de política general i no amb una fiscalització normal que hauria de ser la tasca de l'oposició.

L'Alcalde de Boadella... li diu a l'Alcalde de Boadella —o li diu o li direm a la majoria d'alcaldes de Catalunya— que, ara per ara, s'està discutint una llei d'ordenació territorial de Catalunya que atempta contra l'autonomia local en el principi d'informació —article 123—, amb una sola direcció es pot exigir informació; plans sectorials, integració i inversions; pressupostos coordinats i els pot dir als qui, segurament, seran membres dels consells comarcals en el futur, que no solament recordin l'experiència dels que són membres avui dels Consells d'Alta Muntanya —que de ben poca poca serveixen—, sinó que els pot dir que, quan facin pressupostos, si no canvia la majoria, en aquest punt, els pressupostos dels consells comarcals tindran una aprovació definitiva dins els plans de la Generalitat.

Però ja que anem al tema d'aquestes realitzacions escampades de l'Alcalde de Boadella, nosaltres voldríem que ens centréssim en el debat sobre les prestacions socials, l'ensenyament, aquest 50%, per exemple, en els concerts i en la seva utilització; per exemple en tota la qüestió de noves inversions, com a quant públic, com a quant privat i que anéssim a fiscalitzar-los aquí; que parléssim, senyor Guitart, d'una cosa que vostè deu fer quatre anys que en parla : el mapa escolar, i que poguéssim analitzar-ho aquí, suposo que és la nostra feina; potser estem equivocats i corregeixi'ns, que potser ens pensem que hauria de fer una sèrie de coses que no les hauria de fer!

Nosaltres, senyor President, li hem plantejat temes molt actuals i puntuals —ja que m'ha ofert que li recordi— i que no m'ha contestat : el Consell Executiu de la Generalitat de Cata-

lunya què hi diu a la fallada que hi va haver a la central nuclear d'Ascó-II? Res? Diu el que diu el senyor Hortalà en el primer punt de la seva resposta? Res més? Es pot parlar de totes les qüestions que van a l'entorn del que ha suscitat el senyor Maties Vives en les seves preguntes?

I, per últim, li faig una pregunta també —que amb motiu d'aquella cascada que he dit abans m'havia oblidat en l'anterior intervenció— sobre la normalització lingüística, senyor President. Moltes revistes comarcals. Quants diaris es publiquen en català a Catalunya? Quantes revistes d'informació setmanal surten a Catalunya, senyor President? A quantes pel·lícules es pot anar aquest vespre, vostè i jo podem anar a veure en un cinema de Barcelona en català? I ara vostè pot contestar com el senyor Colomines : «Oh!, endolli TV3, que ja ho tindrà, en català!» (*Rialles.*) No, no, si jo el vull convidar a anar al cinema aquest vespre quantes pel·lícules trobem a la cartellera en català? Parlem de normalització, seriosament, i no tinc temps, però m'agradaria entrar-hi, recordant una posició inequívoca que ha mantingut fins avui el Grup parlamentari del PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? L'Honorable senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Contestaré a algunes de les coses que, per altra banda, algunes d'elles són noves o són —diguem-ne— precisions, per exemple, sobre el tema del finançament de les comunitats, de les corporacions locals. Home, evident, nosaltres no ens queixem que pugi un 20%, això ho votarem a favor, del que ens queixem és que l'altre pugi un 5%. Això que quedi clar, que en tot cas hi ha un tractament molt diferenciat en un sentit i en un altre, això que quedi clar.

Segon punt. Diu si les fórmules serveixen. Sí que serveixen, és clar que serveixen, però per aplicar aquella fórmula que vostè diu de la Comissió Mixta necessitem aquell plantejament dels 250.000 milions de pessetes d'increment, i si no, no va. I és clar, aleshores si resulta que estem discutint perquè ja es passi de 65.000 a 115.000 i després resulta que mirem que es mantinguin els 65.000, i després resulta que ens ho abaixen a 40.000, aleshores nosaltres fem un plantejament que, de fet, requereix arribar a 250.000 o a 300.000, que, a més, jo entenc molt bé que el Govern central probablement no pot assumir, perquè requereix tota una sèrie de mesures de llarg termini, de reforma molt profunda de l'Administració, que és molt difícil de fer; bé, aleshores nosaltres aquest plantejament no el podem fer. O sigui que estem d'acord, en tot allò, estem absolutament d'acord, però és un d'aquells casos en els quals la responsabilitat nostra és d'un tipus diferent de la de vostès. Estem d'acord però, de fet, sabem que això no té una possibilitat de plantejament avui. Ho podem plantejar, ho plantejarem però sabem que després haurem de refluir immediatament a defensar els 115.000 milions i a defensar que s'utilitzi un criteri de distribució que no seria el que ens van proposar el dia 5 de setembre.

Bé, jo li vull recordar sobre totes aquestes coses... Naturalment jo no tinc totes les xifres al cap però nosaltres hem tingut sempre un màxim interès a : primer, aplicar tant com es pugui, és a dir a fer una aplicació al més àmplia i més exhaustiva i al més a fons possible dels pressupostos, i no li puc donar

les xifres concretes de res. Només li vull recordar de totes maneres que quan m'ha parlat de pròrroga, només era per aclarir algun concepte, fer un aclariment conceptual, les pròrrogues només afecten el capítol primer i només afecten les partides recurrents, no afecten la resta.

Per la resta del que vostè ara em recorda hi ha el tema d'Ascó, concretament. Quant al tema d'Ascó li vull dir no sé... vostè diu que s'han dit altres vegades altres coses... Jo, francament, el que vull dir és el cas : nosaltres tenim una competència amb la vigilància exterior, aquesta és la competència que tenim, aquesta és l'única competència que tenim, millor dit, no és ni tan solament una competència, és que ens ho ha encarregat la Junta Central d'Energia, aquesta és la situació. La Junta Central d'Energia ens ha encarregat aquesta vigilància, i aleshores el que la Generalitat, col·laborant amb la Diputació de Tarragona, ha fet és crear una xarxa de detecció radioactiva. I aquesta xarxa de detecció radioactiva funciona, funciona bé. Com també tenim competència en una altra cosa, com he dit, estem encarregats d'una altra cosa, que és vigilar tot el que fa referència al transport de residus radioactius. I això és el que la Generalitat fa, i això crec jo que ho fa bé i li diré un exemple i li posaré un cas per demostrar que crec que ho fa bé, i és que quan hi va haver l'incident de Txernòbyl, l'únic lloc en tot l'Estat espanyol on es va procedir a mesurar els efectes radioactius d'aquesta incidència de Txernòbyl va ser concretament a Catalunya, en cap altre indret de l'Estat hi va haver una actuació d'aquest tipus i aquí a Catalunya hi va ser.

Bé, jo diria que no hi ha res més que vostè no m'hagi recordat, per tant, dono per acabada la meua intervenció.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat vol tornar a parlar encara?

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President. Des de l'escó. Senyor Pujol, si el Grup de Convergència i Unió segueix el plantejament que vostè ha fet sobre el tema de la fórmula, sobre el tema de l'enfocament més profund de l'Estat de les autonomies —que és una bona part del seu discurs d'ahir i que ho serà, espero, el del proper discurs en el debat sobre l'Estatut—, imaginem que no costarà gens votar una resolució que posi com a objectiu final en el tema de finançament allò que la Comissió Mixta va acordar per unanimitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabada aquesta intervenció sembla que l'hora imposa que fem una suspensió. Per tant, suspendem la sessió per a un quart de cinc de la tarda.

(Són les dues del migdia i sis minuts).

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Continuant el torn d'intervenció dels grups, correspon ara de fer ús de la paraula al Portaveu del Grup parlamentari Popular. Perquè pugui fer ús d'aquesta paraula, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jorge Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Senyor President, senyores i

senyors diputats, l'any passat, en ocasió d'aquest mateix debat de política general, l'Honorable senyor President de la Generalitat ens va oferir un discurs ple de bona voluntat, crítiques als altres i fortes dosis de victimisme.

Aquest any tot continua bàsicament igual. En breu, ens fa la impressió que ja no serà necessari celebrar el debat : n'hi haurà prou que llegim el *Diari de Sessions* dels anys anteriors, tranquil·lament asseguts a casa nostra.

Estem celebrant, en teoria, un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, però resulta que fa la impressió que aquest és un Consell Executiu que no té política general. Les excuses, ja les coneixem, i són certes, però no justifiquen això : un sistema de finançament insuficient i injust; l'actitud centralista del Govern de l'Estat, i el desencant pel desenvolupament i la interpretació que de l'Estatut es fa molt sovint.

Però, com he dit, això no justifica la manca d'orientació política del seu gabinet, senyor President, ni l'acció del seu Govern, marcadament electoralista que desenrotllen, ni tampoc —i sobretot— la inestabilitat del Govern, ni l'existència d'una estructura burocràtica copiada mimèticament de l'Administració de l'Estat. La legitimitat política del seu Govern davant les crítiques fora que tot això no succeeís.

Senyor President, a nosaltres ens preocupa el to dels seus discursos, pel qual molt sovint s'intenta convertir en intèrpret exclusiu del sentiment d'un poble tan plural com el català. És necessària una major concreció que tingués en compte els grups de l'oposició, ja que tots plegats representem realment la pluralitat de Catalunya.

És ben cert que, a Catalunya, a les darreres eleccions —no parlo de les autonòmiques, parlo de les legislatives; seria igual, més o menys—, Convergència i Unió va aconseguir, en aquestes eleccions, més d'un milió de vots, però no és menys cert que més de tres milions i mig de catalans no els varen votar, no els varen votar a vostès. I penso que aquest fet hauria de ser tingut ben en compte.

Si critiquem la seva gestió, de vegades som catastrofistes; si li portem la contrària, es considera un atac. De vegades ens preguntem si no s'adonen que, per cada català que els ha votat, n'hi ha tres i mig —si és possible fraccionar, teòricament sí, els ciutadans— que no els han votat a vostès.

I, després d'aquestes consideracions generals, voldria explicar a les senyores i els senyors diputats els criteris del Grup Popular respecte al discurs del Molt Honorable President de la Generalitat, d'ahir, i el nostre balanç de la realitat de la seva gestió des de l'últim debat, perquè ens fa la impressió que el seu és precisament això, més un consell de gestió que no pas de govern.

D'una banda, ens enfrontem als problemes de sempre, any darrere any, que són els que haurien de resoldre, però que són incapaços de fer-ho.

D'altra banda, se'ns parla del que pot fer, però s'oblida que el President de la Generalitat de Catalunya només té unes competències i uns recursos concrets, amb una capacitat de maniobra que marca l'Estatut i, en una última instància, la Constitució.

Ens parla vostè massa temps de temes sobre els quals no tenim competències i, en canvi, no parla del que pot i ha de fer. És cert que Catalunya té uns problemes concrets i un autogovern per solucionar, precisament, amb aquest autogovern,

molts d'aquests problemes que tenim avui. I, precisament, el projecte global que el senyor President té per aconseguir-ho, és a dir, per aconseguir la solució d'aquests problemes que avui tenim, és el que, des del nostre punt de vista, hauria de constituir l'objecte bàsic i central d'aquest debat de política general.

Quan vostè, el 1980, va formar el seu primer Govern, tenia enfront un repte històric : aconseguir dotar l'autonomia de Catalunya d'una estructura àgil i eficaç i, en lloc d'això, des del nostre punt de vista, han creat una estructura, com deia abans, mimètica amb la de l'Administració de l'Estat. La diferència —i en negatiu per a nosaltres, precisament— és que la Generalitat restablerta funciona des de fa solament sis anys, i que l'Estat té una estructura centenària.

Un govern, nosaltres creiem que ha de crear una estructura a la qual pugui fer cara; és a dir, que disposi de recursos per mantenir-la. I amb aquestes paraules, que no s'interpreti que nosaltres volem una autonomia de segona divisió. Nosaltres ja defensem una autonomia, amb un Parlament com aquest, ja volem una autonomia, una Generalitat que tingui Sindicatura de Comptes, Sindicatura de Greuges, que tingui televisió, que tingui Mossos d'Esquadra; però, en definitiva, nosaltres, del que discrepem és que aquesta estructura pseudo-estatal que estan creant vostès no disposi dels recursos suficients per mantenir-la. I això seria bo, com he dit, si disposessin de majors recursos, perquè, com ja se sap, les cases no es construeixen per les teulades, sinó precisament fent uns sòlids fonaments. I l'estructura que han creat és molt cara, i l'autogovern —i això ho sap molt bé el Conseller d'Economia— no té recursos ara com ara per mantenir-la.

I per aquest camí no tindran més remei que acudir a la creació de nous impostos —i nosaltres ja li hem advertit això en diverses ocasions, i precisament des del nostre punt de vista, senyor President, aquesta serà, en tot cas, la seva responsabilitat.

I, què dir de la sorprenent inestabilitat d'un Govern que compta amb majoria absoluta en aquesta Cambra... Senyor President, m'agradaria preguntar-li quines noves sorpreses ens portarà la futura composició del Consell Executiu? Perquè entren consellers, surten consellers, s'anuncia l'entrada de consellers, s'anuncia la sortida de Consellers, i això sembla, de vegades, el baixador del passeig de Gràcia. (*Rialles.*)

Aquesta inestabilitat és preocupant, perquè vostè ens consta que té un grup parlamentari unit, té un partit unit, té una coalició unida, i l'única explicació que trobem a aquesta inestabilitat del Govern en aquestes circumstàncies, en aquestes condicions, és que precisament és un Govern, de vegades, més al servei d'un partit que no pas al servei de tot el poble de Catalunya.

Aquest és un Govern que actua per impulsos, en funció, moltes vegades, d'interessos electorals de la coalició que recolza el Consell Executiu. Nosaltres trobem a faltar un projecte polític, encara que vostè sempre ens digui que n'hi ha i comenci una llarga relació de bons propòsits que, sense cap dubte, tots subscriuríem; a tots ens agradaria que el nivell de Catalunya fos el del Japó o el de Califòrnia, però això és una utopia, ara com ara. Per aconseguir-ho, hauríem de realitzar un seriós esforç amb rigor, i una política amb objectius concrets. Parlar, com vostè va parlar ahir, d'una Catalunya dinàmica, creadora i oberta, no deixa de ser una declaració voluntarista

d'intencions. I la conseqüència de la inestabilitat del Govern i els impulsos a través dels quals funciona, ocasiona la pèrdua del ritme institucional que s'ha posat de manifest aquest any —l'any que va des del debat de política general de l'any passat i el que estem celebrant ahir i avui. Això afecta el Parlament, que ha perdut el ritme, la qual cosa s'ha vist incrementat per l'habitual actitud obstruccionista del Grup que dona suport a la majoria. Catalunya necessita un Govern i un Parlament que funcionin, que siguin quelcom més que pures comparses en una partitura, perquè el director, en una orquestra, és molt important, però, per tocar una simfonia es necessita quelcom més que el director : l'orquestra necessita estar completa.

I, precisament, i en relació amb aquest tema de la pèrdua del ritme institucional del Parlament, un dels factors —ja s'ha comentat aquest matí— que més ens preocupa és la seva actitud, precisament, davant d'aquesta Cambra. L'any passat, la veu dels grups de l'oposició va ser unànime, però no ha servit pràcticament de res. Vostè, senyor President, continua en la mateixa línia, i és sorprenent que, després de tants anys de reivindicar les seculars institucions d'autogovern de Catalunya, el President de la Generalitat «passi» olímpicament de venir al Parlament, i sobretot, d'intervenir. Deu ser més important anar a congressos, inauguracions i rebre en el seu despatx que recórrer l'escàs tros que separa aquest Palau del Parlament del Palau de la Generalitat.

És, sense cap dubte, més important, per a la primera autoritat de Catalunya, aquesta frenètica activitat pseudo-populista de campanya electoral permanent. Això és més rendible per al seu partit —no ho dubtem—, però és un greuge per als representants del poble de Catalunya, que som nosaltres, i que ens agradaria que posés punt final a aquesta actitud distant, l'objectiu de la qual no pot ser una altra que no sofrir controls.

I, en arribar a aquest punt, hem de dir que no deixa de resultar sorprenent que, quan tenim precisament l'oportunitat de sentir-lo i debatre amb vostè, ens digui que no vol polemitzar amb nosaltres, amb les forces polítiques catalanes.

O sigui, senyor President : vostè ve poc per aquí, i quan ve obligat pel Reglament, resulta que no vol polèmica. Perfecte.

D'altra banda, el que vostè manifestà —i ahir, també— des d'aquesta tribuna, que no considera adversari a cap de nosaltres —en un sentit polític, lògicament— i només el govern socialista, a més de resultar curiós, suposa la pràctica de l'assumpció, per la seva part, de la doctrina Trias Fargas, segons la qual —ho hem llegit en algun diari, en algun article—, segons la qual, després dels resultats del 22 de juny, ens hem d'unir tots aquí, a Catalunya, per fer força a Madrid, evitant la feblesa i la desunió interna. És clar que, si així fos, hauríem d'anar a un govern d'unitat, la qual cosa suposo que vostè, amb raó, no acceptarà.

Parlem ara una mica del que ha sigut el tema més important, almenys al que li ha dedicat més temps en la seva intervenció d'ahir, és a dir, el tema del finançament autonòmic. D'entrada, senyor President, el seu discurs d'ahir, almenys a nosaltres, a la Coalició Popular, ens dona la raó en dues coses : una, que prorrogar pressupostos, no solament no arregla res, sinó que, al contrari, agreuja moltes coses —i volem recordar-li que ja li hem dit això en diverses ocasions i que els seus Governs ha actuat des del 1980, fora d'una ocasió en l'exercici del 1985 sota aquesta fórmula.

La segona cosa en què vostè ens ha donat la raó és que al

final ha reconegut públicament que l'endeutament està servint per finançar despesa corrent, i és cert que formalment —i vostè ho va dir ahir— la Generalitat s'està endeutant d'una manera correcta, administrativament, formalment correcta, però des d'un punt de vista financer és evident que això és absolutament incorrecte.

El sistema de fugir del control parlamentari en aquestes matèries és, sens dubte, un dels més grans èxits d'aquest Govern. Caldria preguntar-se el perquè d'aquest temor i preocupació a sotmetre's al control; el que seria convenient —i ho hem reclamat moltes vegades des d'aquesta tribuna— és un debat monogràfic sobre la situació econòmica de la Generalitat i el seu nivell d'endeutament.

Efectivament, l'actual sistema, senyores i senyors diputats, de finançament és discriminador, discriminador entre unes comunitats i altres, les de règim comú respecte a les de concert i, evidentment, i de manera particular i singular —i això és el que ens interessa més a nosaltres—, és discriminador per a Catalunya. Ho hem dit moltes vegades i hem recolzat qualsevol iniciativa en aquest sentit: som fermes partidaris d'un nou sistema que doni autonomia financera a la Generalitat, autonomia d'ingressos i autonomia de despesa —no sabem si el 5%, o el 7%, o el 6,7% com ha dit recentment el Conseller d'Economia—, però som partidaris d'això.

Però, més tard, i l'any passat, precisament, en ocasió d'aquest debat, el Parlament va aprovar una resolució per unanimitat de tots els grups parlamentaris, però més tard, el que hem de reconèixer és que el Parlament va ser marginat absolutament en la negociació. Encara estem esperant una compareixença del Conseller d'Economia davant la comissió corresponent per explicar l'estat actual de les negociacions, i ja estem veient, a través dels diaris i dels mitjans de comunicació de les paraules d'ahir i d'avui del senyor President, que l'evolució d'aquestes negociacions és realment vertiginosa. Encara estem esperant, en el Parlament, una explicació del Conseller d'Economia, quan resulta que ha estat recolzat absolutament, per ser fort davant dels interlocutors de l'Administració central, va ser recolzat unànimement per tots els grups parlamentaris de la Cambra.

Estem, doncs, a favor d'un nou sistema de finançament autònom, que no sigui discriminador per a Catalunya, però hem de criticar-los el nivell d'endeutament; no el concepte, ja que en un cert grau era necessari, i és necessari, i és una bona manera de funcionar; fer coses avui que no es poden pagar avui, però no 200.000 milions de pessetes.

I és conscient vostè, senyor President, que, el Consell Executiu, en definitiva, no arriben els 21.000 milions de pessetes que s'esperaven i que van ser inclosos en els pressupostos del 86, seran 221.000 milions de pessetes l'endeutament de la Generalitat? És conscient el President de la Generalitat de l'herència que el seu Govern podria adquirir?

Senyor President, això no funciona i ho sap. Ho dic amb tot el respecte i és el moment, encara que sigui calladament, perquè —utilitzant un símil mariner, encara que ja sé que vostè prefereix els avions— doni un cop de timor. I, afegeixo, hem de discutir també sobre el que és el deute, sobre què és deute, perquè els proveïdors de la Generalitat han de ser banquers de la Generalitat si, a més, no cobren interessos de demora?

Senyor President, per a nosaltres aquest Govern necessita una política econòmica global que tingui en compte els recursos escassos i en la qual el finançament no sigui l'excusa permanent. Fa temps que venim dient que, si bé els recursos són escassos, els hauríem d'administrar bé. I no necessitem ja que ens torni a repetir la relació d'actuacions de la Generalitat. Jo m'imagino el President del Govern, el senyor Felipe González, en el debat sobre l'estat de la nació presentant al Congrés la relació d'obres que està fent el Govern, el Ministeri d'Obres Públiques, el Ministeri de Transports... Això seria inacabable. Però, vostès saben, ja a nivell de Catalunya, per fer totes aquestes obres, i només per a això, no es justifica l'existència de la Generalitat; en unes delegacions ministerials també es feien carreteres, es feien escoles i es feien hospitals, i és evident que no és per a això, ni únicament per a això per a què tenim la Generalitat. I, per tant, les coses que s'estan fent no justifiquen l'existència de la Generalitat; és per a més coses, evidentment.

Li repetim amb insistència que, a més de competències i un bon sistema de finançament, fa falta voluntat política, idees clares i bona gestió, però passen els mesos i tot segueix igual. L'acció conjunta i coordinada entre els consellers que integren el Consell Executiu segueix essent confusa. Es gasta més del que es té o de les expectatives futures, i hi ha l'exemple dels 21.000 milions de pessetes del pressupost del 86. Ahir ens parlava el President de la Generalitat que potser per a l'any 87 serien 13.000 milions de pessetes. Nosaltres ja havíem parlat de 21.000 milions de pessetes per a l'any 86. Es gasta més del que no solament del que es té, sinó, també, del que raonablement es pot esperar tenir en un futur immediat. I, lògicament, les coses no poden continuar d'aquesta manera.

La gestió d'alguns consellers és alegre, no hi ha plans legalistes i això ha de canviar —com deia abans, calladament. No és necessari que ens doni la raó, només que modifiquin l'orientació política global, general, del Consell Executiu.

Jo he de dir-li, senyor President, que ens agradaria que vostè es pogués comprometre públicament que els diners que vinguin en funció del nou sistema de finançament puguin aplicar-se, únicament i exclusivament, a pagar el dèficit, perquè vostès ja sabien que el dèficit s'havia de pagar, perquè no són aquests els pressupostos generals de l'Estat, sinó els d'una comunitat autònoma, i pensi per un moment què hauria succeït si totes les comunitats autònomes d'Espanya anessin seguint una política d'endeutament similar a la seva. Això hauria pogut suposar la ruptura del sistema.

I, per cert, i en relació amb el procés de negociació del nou sistema de finançament, vull recordar a la Cambra que ja en el seu moment el Grup Popular va presentar una proposta de resolució, que fou rebutjada pels vots de la majoria, lògicament, respecte a la creació d'un Institut Català d'Estudis Fiscals per evitar, precisament, el colonialisme conceptual que es practica des de l'Administració central de l'Estat, i això el senyor Conseller d'Economia ho sap molt bé.

Si aleshores estàvem preocupats per l'efecte financer, ara ens preocupa un nou invent de l'Administració de l'Estat, un nou concepte, que és l'ITATE, Ingressos Tributaris Ajustats Temporalment i Estructuralment —també ho sap, això, el senyor Conseller d'Economia—, i és evident que aquest invent va amb la intenció de justificar la reducció del volum

del finançament aportat des de l'Estat a les comunitats autònomes. No li estranyi, doncs, en conseqüència —i donada la importància que el tema de finançament té en aquest debat—, si nosaltres repetim una altra vegada aquesta iniciativa en forma de proposta de resolució.

I parlem ja ara, senyor President, del que s'ha fet, d'algunes coses que s'han fet; se n'han fet moltes, això no ho discutim, és evident, el que passa és que per donar publicitat de les coses que es fan ja hi ha el Govern, ja hi ha el Consell Executiu, ja hi ha Convergència i Unió, i la nostra labor com a oposició, lògicament, és la de posar de manifest davant l'opinió pública, dintre de la nostra obligació de control i fiscalització de la labor del Govern, el que no s'ha fet o el que s'ha fet malament des del nostre punt de vista.

L'últim any, senyor President, els dotze últims mesos, el Consell Executiu no ha fet quasi res des de la perspectiva no d'un Govern de gestió —que aleshores sí que s'han fet moltes coses—, sinó des de la perspectiva d'un Govern, amb majúscules. Com pot una Conselleria, per exemple, com la de Comerç, que en dotze mesos ha tingut tres titulars per realitzar una política coherent? És impossible, i és evident, i això demostra amb fets. A Governació, amb el canvi que hi ha hagut en la iniciativa del Consell Executiu respecte a la tramitació de les lleis de divisió territorial, amb la sortida del que semblava ser el número 2 del Govern, per interessos, precisament, aliens al Govern de la Generalitat, en definitiva, per interessos aliens a la Generalitat com a institució i, en tot cas, en funció d'interessos dels partits o de la coalició que dona suport al Govern. Com pot funcionar un Govern, el qual, per problemes econòmics deguts a la mala gestió d'un Departament concret, s'obliga a passar l'escolà amb la safata per restar diners a tots els departaments?

Aquest últim any, senyor President, el Govern català ha estat ple de sorpreses; és clar que per aquesta via, i enllaçant amb la brillant idea del Conseller Hortalà sobre la companyia Petrolis de Catalunya, potser seria una fórmula per finançar l'impressionant endeutament de la Generalitat.

Parlem de la falta de ritme legislatiu, del ritme del Parlament, com a conseqüència de la inestabilitat permanent del Govern que vostè presideix. Miri, des de l'últim debat s'han aprovat disset lleis per aquest Parlament; en l'anterior període en varen ser trenta; és a dir, hem disminuït el ritme pràcticament un 50%. L'activitat legislativa s'ha vist fortament afectada, sens dubte, per dues campanyes electorals o dues campanyes polítiques: la de l'OTAN i la de les eleccions generals, però, a més, i, sobretot, pels canvis permanents i continus en la composició del Govern de Catalunya.

El Departament de Comerç no ha vist aprovada cap llei en el passat període de sessions, per les raons que ja he esmentat, i les comissions que afecten Treball, Indústria, Seguretat Social i Governació, per exemple, han tramitat solament una llei. Però és que hi ha més: per treballar s'ha de comptar amb una base funcional, i aquí també han errat.

Hi ha coses que es fan al principi o no es fan mai. Sis anys després, els membres d'aquesta Cambra poden comprovar el fracàs del seu gabinet a crear una estructura administrativa flexible, eficaç i moderna. Vostè, ahir parlava, senyor President, de l'objectiu d'una Catalunya oberta, una Catalunya innovadora, creativa, i posava cinc instruments al servei de la consecució

d'aquest objectiu, i un dels instruments era aquest —que hem d'entendre que és un dels seus eixos polítics a l'hora de dirigir el Govern de Catalunya—, era, precisament, la creació d'una administració àgil i eficaç. Doncs, bé, pel que fa referència a la funció pública, vostè ha de ser conscient que la tossuda actitud del seu Govern a ignorar i vulnerar la legalitat vigent ha conduït, per exemple, al fet que la totalitat dels càrrecs públics nomenats per la Generalitat foren recorreguts i, finalment, anul·lats pels Tribunals de Justícia.

I a això hem d'afegir, per exemple —i és una situació en la qual estem en aquests moments—, que, després de molts anys sense resoldre el problema dels contractats, convoquen unes oposicions —i vostè en parlava aquest matí, d'això—, les quals han portat que més de 3.000 funcionaris estiguin més dedicats en aquests moments, i això és humà i comprensible, a preparar el concurs-oposició que a l'Administració de la Generalitat, cosa que fan en aquests moments, i que fa, com a conseqüència, que l'Administració de la Generalitat estigui virtualment paralitzada. Això no és facilitar, precisament, això no és facilitar precisament a la societat civil que pugui transformar-se, que pugui innovar, que pugui invertir.

I aquest és un balanç, evidentment parcial, però és el nostre punt de vista real del que ha fet el seu Govern pel que fa referència al repte d'organitzar una administració pública pràcticament des de zero. Manca, en definitiva, d'una bona administració i manca d'una línia política, i la manca d'una política clara, senyor President, es nota en aspectes de l'acció de Govern tan clars com, per exemple, el cas de l'organització territorial de Catalunya —que ja he citat abans—; les vacil·lacions i la falta de decisió es tradueixen no solament en el canvi d'una llei en quatre —com ja els vam dir al seu dia—, sinó en una lluita política de fons, impròpia, en una llei que vostès mateixos van considerar fonamental.

Des de la perspectiva de Coalició Popular, he de dir que els interessos polítics dels grups majoritaris de la Cambra, el principal de l'oposició, el de vostès, dificulten poder dissenyar una estructura territorial adequada, perquè, en definitiva, darrere de tot això hi ha una lluita pel poder i control de les institucions que sortiran d'aquesta futura divisió territorial de Catalunya.

Seguint en el tema del que han de fet vostès o del que han fet no correctament des del nostre punt de vista i des d'un punt de vista sectorial, vull parlar una mica del tema de la sanitat. El tema de la sanitat, senyor President, era greu i segueix essent-ho. El debat que vam tenir fa uns mesos no va servir perquè es produís una sèria rectificació en aquesta matèria. Continuen vostès tossudament fent les coses d'una manera incorrecta. L'únic resultat positiu del debat fou, precisament, que el Conseller va acceptar la necessitat de reconsiderar l'estructura de la sanitat pública i va acceptar propostes de l'oposició per reformar la pretesa reconversió, i transformar-la precisament en un pla de reordenació de l'oferta sanitària. Es va designar amb aquesta finalitat un gerent del pla, el van destituir el gener; ara n'és responsable el Director General de Planificació, el qual el van destituir fa pocs dies, perquè ocupés el seu càrrec també el Director General de l'ICS. És evident que això mostra la seva incapacitat i la del seu gabinet per trobar una solució al problema que tenim plantejat en aquest camp. Des del nostre punt de vista, a més, el seu Govern decidida pocs diners a la sanitat concertada i, sobretot, i el que és més greu, també des del

nostre punt de vista, és que es destrueixen tenint en compte, molt sovint, més que la major gestió dels recursos, la major capacitat de pressió política dels interessats, dels afectats.

Vull parlar una mica d'un tema que s'ha tocat avui també, i que ha estat desgraciadament d'actualitat durant aquest estiu, que és el tema dels incendis forestals. Les estadístiques dels incendis i les hectàrees cremades —tots les coneixem— posen de manifest la greu irresponsabilitat del Consell Executiu a no crear una política coherent de prevenció i extinció dels incendis. S'han vist desbordats, incapaços d'afrontar la situació, que realment ha estat extraordinària. Però, és que no es pot dir que, perquè ha sigut una situació extraordinària, el govern no té resposta, perquè seria tant com acceptar que aquest Govern només és capaç d'afrontar situacions normals o ordinàries. Evidentment, no se'ls pot responsabilitzar dels incendis —això seria una barbaritat, i no ho fem nosaltres. Això li pot succeir a qualsevol Govern, però avui recollim els resultats de la falta de previsió en la matèria.

Senyor President, o es governa, en definitiva, confiant en la previsió o confiant en la providència. I és evident que, en aquest terreny, vostès ho fan confiant bàsicament en la providència: si hagués plogut, si haguéssim tingut un dia com el d'avui, si no fes tanta calor... El número d'incendis i hectàrees, amb data 31 d'agost, és escandalós: pràcticament 70.000 hectàrees cremades i més de 500 incendis. En qualsevol govern, en una situació d'aquestes, suposem nosaltres que s'haurien exigit algunes responsabilitats, sobretot per la falta de previsió, pel descontrol que hi ha hagut entre departaments, contradiccions públiques entre titulars de departaments d'un mateix govern, per posar algun exemple. No podem deixar un tema tan important a la providència, perquè el senyor President ja sap, en definitiva, que la sort és molt capriciosa. Però el ridícul estiuenc i la comicitat de la situació arriba al fet que, en no poder trobar un enemic exterior, en aquest cas, per practicar el victimisme, i dir que era culpa de la falta de competències en la matèria o de recursos —i s'ha dit alguna cosa al respecte, aquest matí—, han buscat vostès l'enemic a l'interior, han fet una recerca de bruixes per responsabilitzar-les de la magnitud dels incendis. I això no és seriós. Esperem que la providència ens acompanyi l'any pròxim, perquè, si no, malauradament, podrem veure els Pirineus des de Barcelona. (*Remor de veus.*)

Senyor President, senyores i senyors diputats, vostè afirmà ahir en el seu discurs que vol una Catalunya oberta culturalment al món. Nosaltres estem absolutament d'acord amb vostè, i suposo que tothom està d'acord amb aquest objectiu...

El Sr. PRESIDENT: Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: ... però primer, o en paral·lel, permeti'm que li digui, senyor President, que, per a nosaltres, potser la Generalitat hauria d'obrir-se, també, a tots els ciutadans de Catalunya en matèria de política cultural. Per a nosaltres, totes les manifestacions culturals fetes des de Catalunya i per ciutadans de Catalunya necessiten l'ajut, la protecció i, fins i tot, la tutela de la Generalitat, sigui la que sigui la ideologia dels autors i l'expressió idiomàtica, català o castellà, en què aquestes manifestacions culturals s'expressen i es manifesten. I nosaltres sabem que en el període transitori, llarg, però transitori, al final, fins arribar a una Catalunya normalitzada lingüísticament, el català necessita per raons òbvies un especial ajut i

una especial protecció. Ho sabem, ho reconeixem i ho acceptem absolutament, sense cap tipus de reserva, però això no pot servir ni ha de suposar la marginació d'aquells que solament saben expressar-se en aquests moments en castellà. I això és necessari precisament per garantir una integració harmònica i, en definitiva, per garantir la convivència de tots els ciutadans de Catalunya. I vostè, a més, senyor President, sap precisament que aquest és el model dissenyat per la Constitució i per l'Estatut. La Generalitat té competència exclusiva en matèria cultural, no es reserva a l'Estat —en el sentit que, vostès ja m'entenen, l'Estat, Administració central de l'Estat— la protecció i la promoció de la cultura expressada en castellà des de Catalunya. A la Generalitat, que és Estat, que és un poder de l'Estat, la Constitució li ha deixat, precisament, aquesta funció, la de promoure la cultura a Catalunya, sense marginacions per cap motiu i per ningú.

En matèria de justícia, i seguint amb el capítol de les coses que vostès, des del nostre punt de vista, no han fet, i sens perjudici que aquest, entenem nosaltres, serà un dels aspectes o una de les matèries sectorials que tocarem en el futur debat sobre l'Estatut, d'aquí a dos mesos, no deixa de ser sorprenent que les reivindicacions competencials de la Generalitat no siguin més incisives. Per què aquest silenci de la Generalitat envers la no-creació, d'una vegada per totes, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Està previst, com tots sabem, als articles 19, 29 i 21 de l'Estatut d'Autonomia, i ja, quan han transcorregut més de quinze mesos des de l'aprovació de la Llei Orgànica del Poder Judicial que, fins aleshores, era l'argument legítim, absolutament vàlid, que es podia esgrimir. És que no interessa el tema de justícia més que en qüestions que sens dubte són importants, si es vol, però que són accessòries, com és el cas del personal auxiliar i dels mitjans materials? I si és així, per què, senyor President?

En línia amb aquesta passivitat, tot i reconeixent l'oportunitat del recurs d'inconstitucionalitat que tots vàrem recolzar, cal recordar l'abstenció del Consell Executiu a l'hora de ser-li demanat el seu parer pel Govern central, per l'Administració central de l'Estat, sobre les demarcacions judicials a Catalunya. I per tal, en definitiva, de fer-los canviar d'immediat aquest abstencionisme, si no aquest inhibicionisme, el nostre Grup endegarà les iniciatives parlamentàries adients.

I vostè, senyor President, parlava també ahir del repte de la integració a la Comunitat Econòmica Europea. De vegades, la societat civil, el que espera, si no se li faciliten les coses, és que no se li dificultin, i potser alguna cosa, el poder polític, tant el Govern com l'oposició —més responsabilitat té el Govern, lògicament—, dificultem una mica. Se'ns parla, efectivament, amb to satisfactori, d'europesisme i d'integració de Catalunya a les Comunitats Europees. Només dues reflexions en forma de preguntes, perquè és un debat de política general i és el moment de passar balanç. Primer: ¿quin és el grau de desplegament normatiu que ha dut a terme el Consell Executiu arran de la Llei del 10 de març del 86, per la qual aquest Parlament l'autoritza per adaptar, mitjançant decret legislatiu, les lleis catalanes a les directives comunitàries? El dia 26 del proppassat mes de setembre, precisament es va exhaurir el termini de sis mesos per tal de dictar aquests decrets legislatius, i el resultat, quin és? Doncs el resultat ha estat que en lloc d'adaptar vint-i-vuit lleis del Parlament, només se n'han adaptat quatre.

Segona reflexió : ¿quants han estat els projectes sotmesos per la Generalitat davant l'Administració central per tal de tramitar-los davant el Fons Social Europeu? I, d'existir, ¿en quina quantia han tingut resultat positiu? Cap, que nosaltres sapiguem. Si té una resposta al respecte, jo la hi agrairé molt sincerament, senyor President.

I ja, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que la política catalana està enrarida, i no solament per un tema que tots coneixem i sobre el qual el Grup Popular s'ha manifestat en reiterades ocasions —i no és necessària la reincidència, en aquests moments—, sobretot pel permanent enfrontament entre institucions. El pols polític que tenen ara els socialistes, els uns des de la Generalitat i els altres des del poder local i de l'Estat a Catalunya i a Madrid impedeix l'existència d'unes relacions fluïdes, que serien summament positives per al desenvolupament de Catalunya. La Generalitat és un nivell de poder de l'Estat i els municipis en són un altre, al marge de la lluita partidista, que seria utòpic per la nostra part d'intentar eradicar, però hauria d'existir col·laboració entre administracions, que avui es presenta com a impossible, pels permanents enfrontaments que, a qui perjudiquen, en darrera instància, és als ciutadans.

I no vull tampoc, abans d'acabar, deixar d'assenyalar des d'aquesta tribuna el fet preocupant de l'increment del radicalisme nacionalista a què es va referir el senyor President en la seva intervenció d'ahir, que es posa de manifest amb motiu de la celebració de la Diada de Catalunya cada Onze de Setembre. Sens dubte, són minories escudades en el radicalisme verbal i en fets aïllats de barbarisme, que no compten amb suficient recolzament popular, la qual cosa està reflectida en la seva absència d'aquesta Cambra, que representa democràticament el poble de Catalunya, i que aprofiten aquest dia per fer excessos que cridin l'atenció dels mitjans de comunicació. Però nosaltres entenem que l'actitud de condemna, per nosaltres, ha de ser sens dubte ferma i unànime. Crec que aquestes actituds són involuntàriament fomentades de vegades pel victimisme o la queixa permanent, pels greuges reals o suposats respecte al Govern central. I això és com un tigre, que quan un hi puja, no sap com en baixarà després. Qualsevol dubte respecte a aquestes actituds és perillosa. No hem de pensar que aquestes manifestacions són poc importants o respirar tranquils perquè no es produeixen situacions de terrorisme com en el País Basc. I no seria just, abans d'acabar sobre aquest capítol, si no recongués que nosaltres entenem com a molt positives les paraules al respecte dites ahir pel President de la Generalitat des d'aquesta tribuna.

Estem immersos, senyor President, senyores i senyors diputats, en un procés llarg l'objectiu del qual és construir una Catalunya de progrés, per sobre dels interessos partidistes de caràcter conjuntural, una Catalunya fidel a la seva història i capaç de ser motor d'Espanya. Durant el passat s'han travessat moments difícils i, fins i tot, molt més difícils que els actuals, quan el fet català no solament no era comprès sinó que el rebuig era frontal a la resta d'Espanya, precisament, però s'ha superat la situació i la societat civil ha estat capaç de seguir el seu camí. Ara, tot és diferent : la situació és molt més fàcil, l'autogovern de Catalunya és una realitat imparabla, no importen els impediments o barreres que sorgeixin, les desconfiances o el tradicional centralisme, mani el que mani, segurament.

L'autonomia és un sentiment que neix del profund d'aquesta terra. Hi ha un autogovern que vostè presideix i, a més, amb una majoria folgada, i la seva responsabilitat és, precisament, no defraudar el poble català, fer que aquest camí sigui més fàcil. S'ha de crear, com vostè deia ahir, un entorn que afavoreixi la creativitat, les iniciatives i la imaginació. Compartim i sempre hem compartit la importància que dona a la societat civil, com a autèntic motor de la creativitat d'un poble que necessita la companyia de la societat política per així, junts, donar plenitud a la tasca de Govern de la nostra Comunitat.

Senyor President, Catalunya necessita un projecte polític il·lusionant, i no creiem que necessiti una improvisació permanent. Aquest és un gran repte, el de la modernitat, efectivament, modernitat per a Catalunya en el llindar del nou segle, sense demagogia, amb realisme, i sense generar noves frustracions. Per aconseguir tot això, pot vostè comptar amb la nostra modesta col·laboració.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President de la Generalitat vol prendre la paraula? El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, bé, ha sortit la paraula «victimisme». La veritat és que no sé ben bé com posar-m'hi, perquè segons el que es diu diuen que som victimistes i si ens passem una mica en el sentit de subratllar els aspectes positius ens diuen que som triomfalistes.

Amb això recordo una vegada que un bon amic meu, molt vinculat a l'actual Govern socialista, un dia em va telefonar i em va dir : «Escolta, vaig fer unes declaracions molt positives» —eren positives també per al Govern de la Generalitat, és clar—, però, en aquell cas, ho eren d'una manera molt especial per al Govern central, perquè era una cosa que no hauríem pogut fer si no hagués estat perquè hi havia hagut una actitud positiva per part de l'Administració central, i diu : «no ho diguis, això, perquè si ho diuen i ho llegeixen els d'aquí no ens ho donaran». Aleshores, és clar, la pregunta que faig jo és aquesta : ¿què hem de fer, hem de denunciar les coses quan van malament, i aleshores ens diuen que som victimistes, o bé hem de mirar de subratllar les coses que van bé, que afortunadament n'hi ha moltes, i aleshores ens diuen que som triomfalistes?

Però la pregunta és una, senyor Fernández Díaz, les coses que vaig dir sobre finançament, són veritat o no són veritat? Deixi estar el qualificatiu que vostè li vol donar, són veritat o no són veritat? Jo no ho he llegit, però tinc entès que avui hi ha un polític català que fa unes declaracions i diu : «En Pujol és un victimista, perquè sempre diu això, i allò, i ens està dient això i allò i el de més enllà, el que passa és que en el 99% de les coses que va dir té raó». Aleshores, això no és victimisme, aleshores això és el que és, simplement, això és el que és.

Bé, això per al primer punt. Només notin que a base d'aquesta acusació de victimisme, encara que després diguin : «el 99% del que va dir és veritat» —diu que ho diu el diari, això, jo no ho he vist. Però, en fi, és veritat que el 99% és veritat. Aleshores, l'únic que fan és afeblir la posició en un fet fonamental i important, i en el qual tenim raó, afeblir la posició del Govern de la Generalitat i, en general, de Catalunya en el

seu conjunt. O sigui que, vagin-hi molt amb compte, a parlar d'això.

Bé, el senyor Fernández Díaz diu que no tenim política general. Bé, jo crec que sí, és clar, això és un problema de gustos i d'apreciacions. Jo crec que sí que en tenim, de política general, i ja l'he explicada molts cops, el que passa és que, efectivament, la dec explicar molt malament, perquè ja fa molt de temps que em diuen que no tenim política general, i jo, doncs, vaig repetint-la sempre, sempre la mateixa, això sí, perquè justament una de les coses que també em diuen és que sempre dic el mateix i que arribà a ser una mica avorrit, això, la qual cosa a mi em sembla una virtut, dir sempre el mateix, perquè no tothom diu sempre el mateix. Però bé... Sí, nosaltres, des de fa temps, sempre diem el mateix : diem que volem fer una política que traduïm en fets concrets, més bé o més malament, amb prou amplitud, amb prou volum, etcètera, definint prou bé —o no prou bé, algú dirà— les prioritats, però que traduïm en fets concrets una política d'afirmació i de consolidació nacional —i nacionalista. I, a part d'això, ahir mateix vaig tornar a explicar unes línies bàsiques d'actuació, de millorar la infraestructura bàsica, de proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat, amb aquest molt fort accent que posem en la societat civil, d'aixecar el nivell de formació de la gent i el nivell cultural, vaig parlar de crear un entorn favorable a la iniciativa, vaig parlar de l'Administració pública... Vaig parlar, sobretot, de la necessitat d'introduir unes idees i unes actituds bàsiques en el conjunt del país que el galvanitzin, que el potenciïn, allò que deia, que el país sigui enèrgic i no conflictiu.

Vostès em diran que això, per vostès, no és suficientment una política, un programa polític. Bé, nosaltres creiem que sí, i nosaltres l'estem aplicant, i penso, a més, sincerament que l'estem aplicant amb resultats molt concrets i, al meu entendre, al nostre entendre, prou positius. En tot cas, aquest és el nostre programa, en tot cas aquest és el nostre programa. Algú podrà creure que això no és un programa, nosaltres creiem que sí.

També ens diuen, relacionat amb això : «És que vostè el que va fer és una declaració d'intencions», i és clar que vaig fer una declaració d'intencions. Vaig explicar quines són les nostres intencions, quin és el nostre objectiu, quin és, diguem-ne, el model de país que nosaltres voldríem tenir, en què creiem que s'hauria d'inspirar, en quins sentiments, en quines actituds, en quins elements fonamentals, en quines coordenades s'hauria de moure un país. És clar que és una declaració d'intencions. Volem aquella mena de país. Diran : «això és una mica genèric». Bé, ja ho traduïm després en fets molt concrets. I ara li'n diré, de fets concrets. Sense arribar a la concreció última, aquella detallista i prolixa, però, avui mateix, hi ha hagut un cas en el qual jo he fet unes matisacions a una cosa que havia dit el Molt Honorable senyor Barrera. Per exemple, quan nosaltres diem que volem un país obert, dirà : «oh, és que això és una declaració d'intencions, això és una vaguetat». No; això es tradueix en moltes, moltes, moltes decisions menudes, però, per exemple es tradueix en una distinció grossa : el suport absolut, total, que sempre ha donat la Generalitat, sense cap mena, sense absolutament cap mena de resquícia en la seva actuació durant, per exemple, el tema dels jocs olímpics, en el qual hi ha hagut una discussió —gairebé teòrica, per dir-ho així— que no ha estat molt aparent dintre del

nacionalisme català i que avui ha portat a aquesta tribuna el senyor Barrera. Per tant, això és una declaració d'intencions dir que volem un país obert i un país obert al futur, que jo entenc que és un país que no pot dir que no —si és que li passa per davant l'oportunitat i d'oportunitats en passen poques— als jocs olímpics amb els riscos que, evidentment, els jocs olímpics, segons com, poden tenir en algun aspecte. Però, davant d'aquesta nostra declaració d'intencions «volem un país així», davant d'una oportunitat així, nosaltres només podem fer una resposta positiva; com hem de donar una resposta positiva a totes les propostes petites, grosses, econòmiques, culturals, de tota mena, que se'ns facin en la línia de la modernització del país o en la línia d'invertir en el que podríem dir-ne la projecció exterior de Catalunya, tant en l'ordre econòmic com en l'ordre cultural. Bé, això, doncs —ho vaig explicar ahir, ho he explicat molts cops i ho seguirem explicant—, aquesta és la nostra línia d'acció i el nostre programa.

Bé, vostè ha parlat del tema del finançament i del tema de l'endeutament. Perquè no haguem d'anar, diguem-ne... parlant per aproximacions, deixin-me que els digui quin és l'endeutament que hi ha. L'endeutament que hi ha, l'endeutament viu que hi ha —com a conseqüència serà quan s'hagi aplicat el pressupost del 86— és, per una banda, de 113.000 milions de pessetes —113.000 milions de pessetes. En aquests 113.000 milions de pessetes hi han d'afegir l'endeutament viu dels organismes autònoms, que això representa —estic tirant amb xifres rodones, són 33.219, que és igual— 33.000 milions. D'aquests 33.000 milions n'hi ha entre 12 i 15 que són de segura o de quasi segura recuperació, n'hi ha 9 o 10 que són absolutament segura recuperació, n'hi ha uns quants més que ja són més aleatoris, per exemple, diners com, per exemple els que hi ha, que formen part de l'endeutament de l'Institut Català del Sòl o de la Junta de Sanejament i alguns altres són alguns de segura i altres de probable recuperació. Per no exagerar, diguem-ne, la nota optimista diguem que hi ha 10, 11, deixem-ho en 10.000 milions que són, d'aquests 33.000, recuperables per la pròpia dinàmica de les societats que són titulars d'aquests crèdits.

A part d'això, hi ha, aprovat pel Parlament, un endeutament a curt de 40.000 milions de pessetes, i ahir jo no em vaig confondre, ahir, evidentment, vaig parlar de coses que són proves inversions i les altres són funcionaments, són gestió, i és cert que no es poden aplicar les mateixes pessetes ni els mateixos crèdits pel que sigui fer una carretera que, per exemple —per seguir amb un cas que vaig esmentar ahir—, doncs, mantenir el cos dels mossos d'esquadra; són dos tipus d'endeutament, són dos tipus de diner diferent. Però per això li afegeixo : nosaltres tenim una autorització —que si no recordo malament són de dues partides de 20.000 milions cada una— fins a 40.000 milions, que no vol dir —i ara no li sabria dir en aquest moment exacte i precís quant puja— que estiguin sempre utilitzats, aquests 40.000 milions, a vegades estan utilitzats més, de vegades menys, de vegades tornen a ser més, etcètera, perquè naturalment això va una mica lligat amb les puntes de tresoreria. Bé, aquesta és la situació concretament de l'endeutament, que m'ha semblat que era oportú d'explicar amb tot detall, no pas per amagar res, perquè evidentment és un endeutament que, tot i el que abans he dit, tècnicament podria ser molt superior. Jo admeto perfectament les observacions

que després m'ha fet el senyor Barrera en el sentit que tècnicament i legalment, i fins i tot potser políticament, en un moment determinat, realment ens podem endeutar molt més, però que —ja ho vaig dir ahir, però avui vostè, senyor Barrera, ho ha subratllat amb unes paraules especialment, diguem-ne encertades—, bé, el que passa és que no convé, el que passa és que seria políticament parlant i, sobretot, institucionalment parlant, a la llarga molt perillós. Però, en fi, la situació exactament és la que li dic.

Vull dir-li que jo estic parlant de deute en termes de comptabilitat pública, és a dir, si ara, doncs, resulta que hi ha un retard més important del compte en el pagament, doncs, d'una determinada obra pública o en el pagament d'un determinat proveïdor, bé, això és una altra qüestió; li vull dir que, de tota manera, en aquests moments, la cosa és una mica irregular, depèn segons les conselleries, depèn de segons els sectors, però en aquests moments no estem pitjor que el que és l'Administració pública de l'Estat. Per exemple, durant una pila de temps —fa un any, fa un any i mig—, doncs, nosaltres estàvem sensiblement més malament, pagàvem sensiblement més malament que l'INSALUD, avui és al revés, avui paga pitjor l'INSALUD i alguna altra administració autonòmica pel que fa a sanitat que no pas nosaltres. Això és el que ha ajudat molt l'Institut Català de la Salut, precisament, que l'INSALUD ha tingut molt més dèficit i ha pagat molt més malament del que estava previst ara fa dos anys, i això és el que de retruc ha resolt una part dels problemes concrets que tenia l'Institut Català de la Salut. O sia que l'INSALUD —i això ho pot comprovar, doncs, parlant amb els empresaris del ram— paguem més malament, en aquests moments, sensiblement més malament que l'Institut Català de la Salut —no sempre ha estat així, però ara és d'aquesta manera.

En tot cas, sàpiga també, senyor Fernández Díaz —perquè d'aquesta manera acabem d'aclarir els conceptes— que la càrrega financera del deute de la Generalitat en aquests moments és d'uns 15 a 16 mil milions de pessetes; és inferior, en certs aspectes, al que era fa poc temps, perquè s'ha pogut —i en aquest sentit jo crec que hi ha hagut per part del Conseller d'Economia una molt bona gestió— renegociar; vostès saben que els tipus d'interès estan baixant sensiblement tant en la banca internacional com en la banca espanyola, i, per tant, això s'ha pogut aprofitar d'una manera molt positiva.

Diu el senyor Fernández Díaz : «oh, si totes les altres comunitats autonòmiques haguessin fet com vostès, que malament que estariem» Sí, però no ho han fet, i sap per què no ho han fet? Primera, perquè tenen molts més diners que nosaltres, és clar que sí. Vull dir, ja sé que hi ha un president de comunitat autonòmica que és dels que cobra més i més i més i que encara cobrarà més segons i com, que diu : «oh, és que té alegries pressupostàries la Generalitat de Catalunya» Home! i vostè no en té; naturalment que no en té, vostè no en tindrà mai de necessitat de fer alegries pressupostàries, perquè vostè demana i cor què vols, cor què desitges. Per tant, primer punt : els altres no tenen aquesta necessitat. Això és un d'aquells temes que quan parlem de discriminació, doncs, n'haurem de parlar i potser amb noms i cognoms aquell dia; de moment, deixem-ho així, primera. Per tant, tenen més diners, i molts més diners —ahir ho vam explicar i no cal que ara repeteixi els números.

Segona : fan menys coses. La majoria, dic la majoria, ara no podria pas precisar en tots els casos, perquè hi deu haver de tot, però la gran majoria de les comunitats autonòmiques fan moltes menys coses que nosaltres, per diversos motius : entre d'altres coses perquè moltes vegades tenen unes societats que reclamen menys també, i que tenen necessitat de menys coses, són societats de vegades menys desenvolupades, amb menys, diguem-ne, necessitats de canvi en aquest moment, d'adequació, d'ajornament —de posar-se al dia, vull dir— etcètera, vull dir, menys exigents. I després hi ha una altra cosa encara, dues coses més hi ha. Bé, de la mateixa manera que els recursos els posem nosaltres i no els altres, la qual cosa resulta que, de vegades, dels recursos que posem nosaltres se'n beneficia tot-hom. Què vol dir això? Oh!, que hi ha molt poca concepció autonòmica, molt poca sensibilitat autonòmica. Cada recurs que nosaltres guanyem perquè nosaltres hem posat i no els ha posat ningú més, vol dir que algú ha badat, o que a algú tant se li en fa, o que a algú tant se li'n dóna, i són molts, eh, dotzenes i dotzenes i dotzenes; perquè aquí arribarem, després, a la conclusió que qui la volia i qui la vol l'autonomia, perquè això es nota en moltes coses, com s'aplica l'autonomia i com es defensa, es defensa bé, encara que sigui d'una manera tan, diguem-ne tan... bé, tan com ha de ser, per altra banda, vull dir, tan estricta com és el Tribunal Constitucional. Qui la defensa? D'aquesta mateixa manera resulta que hi ha una altra cosa, que hi ha molta gent que amb tota tranquil·litat accepta allò que avui el senyor Barrera ens demanava que, sobretot, que no acceptéssim, que és la renúncia voluntària de competències, i se n'estan fent una pila : «escolti, jo aquella carretera no la puc fer, faci-la vostè, aquí la té» «oh! però és de vostè la carretera», «sí, però no la vull, aquí la té». Bé, però aquest és un concepte de competència que si un dia hi hem d'arribar perquè estem realment ofegats hi arribarem, però aleshores serà a base de dir que ja no tenim autonomia i que hem de tornar a plantejar el combat per l'autogovern de Catalunya, el dia que haguem de fer això haurem de tornar a plantejar el combat d'entrada, d'arrel, de començament, per a l'autogovern de Catalunya, i això ho fan, molt tranquil·lament.

I hi ha més encara. Hi ha comunitats autonòmiques que, jo crec que molt intel·ligentment, perquè, de fet, no senten la necessitat del que en podríem dir la plenitud de l'autonomia. Diuen : «jo, l'ensenyament, no el vull»; no és que diguin : «jo, les presons, no ho vull», que som l'única comunitat que les ha volgudes i les té. «No, no : «jo, l'ensenyament, no el vull». No direm noms : aquesta, l'altra, la de més enllà : «jo prefereixo estar sota allò que en diuen *el manto del Ministerio*. No el vull l'ensenyament. Per què? Perquè em donen els mateixos diners a través del Fons de Compensació si tinc l'ensenyament que si no el tinc, o si tinc les obres hidràuliques, o si tinc les biblioteques o si tinc la cultura —o si tinc les presons, no cal dir-ho—, o si tinc el que sigui, em donen el mateix pel Fons de Compensació, per tant, l'ensenyament per al Ministeri i per a mi els mateixos diners» I no el volen. I jo crec que per a aquelles comunitats que no tenen voluntat ni vocació autonòmica això és una bona mesura, això és una bona política i, òbviament no s'han d'endeutar.

Aquest és un tema de concepte. Nosaltres ja hem tingut els incendis aquest estiu i hem dit : un crèdit de 1.600 o de 1.500 —no ho recordo bé, 1.500, em sembla que és, i escaig— mili-

ons de pessetes. I d'això no hi ha hagut cap crítica, no sé què passarà el dia que arribi aquest crèdit aquí amb procediment d'urgència, molt aviat, però, en principi tothom ho ha acceptat; això no ho faria gairebé cap altra comunitat autònoma, hi hauria els incendis, se n'anirien a Madrid i dirien: «escolta, veniu a resoldre això» «oh! que és competència vostra» «és igual, aquí ho teniu». Això va així. I, evidentment, com que nosaltres no volem fer això, resulta que hem de pagar més, però hem de demanar, per exemple, 1.500 milions de pessetes de crèdit extraordinari en aquest Parlament. Si és que se'ns demostra que estem equivocats, voldrà dir que se'ns demostra que estem equivocats en el plantejament autonòmic i en l'Estatut que hem acceptat; haurem de fer una altra cosa, haurem de replantejar-ho tot; però, avui per avui, nosaltres volem defensar el nostre concepte d'autogovern, que és aquest, no el d'anar-ho deixant tot a canvi d'allò que en diuen *ya vendrán a comer alpiste*, no volem anar a *comer alpiste*, que quedi clar, nosaltres volem defensar la nostra autonomia i la defensarem tant i tant i tant com podrem.

Bé, aleshores, una altra cosa: el senyor Fernández Díaz diu que hauríem hagut de crear aquell institut d'estudis fiscals. Bé, recordo una intervenció d'un representant, d'un diputat del seu Grup parlamentari, que, sigui dit de passada, va ser una intervenció molt ben feta, en la qual reclamava això i tenia tota la raó, utilitzava els mateixos arguments que vostè ha utilitzat avui, que deia que —i és veritat, i això un dia ho haurem d'analitzar en el que en podríem dir en la revisió històrica de la nostra actuació— que, en certs aspectes, conceptualment nosaltres teníem —teníem tots—, Catalunya tenia l'any 75, l'any 76 i l'any 77, una, per dir-ho així, una gran càrrega autonomista de signe polític, però que hi havia alguns aspectes conceptualment que no teníem prou treballats. I això és cert. I això el dia que ho discutim i fem, podríem dir, una certa autocrítica, doncs, haurem d'admetre que això, en part, va passar. I ell deia això, deia que moltes vegades ens plantejàvem els temes en termes que, ja d'entrada, per definició, havien d'acabar, diguem-ne resolent-se a favor dels altres, perquè era un plantejament teòric i conceptual que no és el que a nosaltres ens convenia. Bé, això ja ho hem fet, això, el que fa és que no hem fet un institut d'estudis fiscals, sinó que hem fet l'Institut d'Estudis Autònoms, que dirigeix en Josep Maria Vilaseca i Marçet i que, bé, jo crec que està treballant molt bé en aquest terreny, el terreny de les idees, en el terreny dels estudis, en el terreny conceptual, doctrinal; que té una revista, que ha publicat, una sèrie de llibres, alguns d'ells precisament sobre el tema d'allò que se'n diu «el finançament dels ens subestats», una paraula ben poc simpàtica i agradable, però, en fi, concretament és la paraula que tècnicament alguns alguna vegada —i no pas amb satisfacció meua— utilitzen.

L'ITATE. Té tota la raó, però sobre això de l'ITATE li he de dir que, avui dia que nosaltres ja estem molt en condicions, afortunadament, de discutir molt més les coses, des d'un punt de vista conceptual, qui realment ho va torpedejar, aquesta idea, aquest invent de l'ITATE varem ser nosaltres, va ser el Conseller Culler, i ho va torpedejar de la millor manera que s'ha de torpedejar, que és oferint una alternativa que pogués ser assimilada, pogués ser assumida per l'Administració central, però que no tingués tota la sèrie d'inconvenients que tenia —com vostè justament ha assenyalat— l'ITATE.

Bé, diu que fem menys lleis, però diu que n'hem fet disset. Bé, si n'hem fet disset, Déu n'hi do, de tota manera. I, per altra banda, li vull fer notar que això de fer menys lleis en la segona legislatura sembla que és el que també diu encara passarà a Madrid. En tot cas, el que li vull dir —naturalment, això no és un argument—, el que crec és que s'han de fer les lleis que calguin, no hem de fer les lleis perquè, en fi, el Parlament tingui una llei cada sessió, sinó les lleis que calguin, i, en tot cas, jo prenc nota de la seva queixa, encara que, repeteixo, amb disset lleis no em sento especialment preocupat, en el sentit que ni el Parlament no hagi treballat, ni el Consell Executiu.

La Llei de la Funció Pública..., perdó, no, vostè no ha parlat de la Llei de la Funció Pública, vostè ha dit que ens havíem retardat molt en la solució dels temes vinculats amb la funció pública de la Generalitat. Però jo li vull recordar que per trobar una solució definitiva en aquests temes ens calia que abans es fes la Llei de la Funció Pública de l'Estat i que es fes també la nostra Llei, i que la nostra no la podríem fer fins després de fer la Llei de la Funció Pública de l'Estat. I que precisament perquè les coses són així es va fer ja fa temps la Llei de Mesures Urgents, que, si no ho recordo malament, es va consensuar, com també —i això sí que ho recordo bé— es va consensuar l'última Llei, la Llei ja definitiva, de la Funció Pública. Que s'està aplicant, i que s'està aplicant en aquest punt que vostè ha assenyalat tan delicat i realment vidriós de la definitiva, diguem-ne, consolidació de la situació, no solament de la funció pública, sinó dels funcionaris de la funció pública, en termes molt personals i concrets i particulars, tots els problemes personals i familiars que això comporta. Jo li vull fer notar que aquest ha estat un tema molt difícil, que s'ha fet un esforç de consens, que crec que es va aconseguir i s'ha aconseguit ara també bastant, però aquest és un tema difícil perquè és una mica la quadratura del cercle. Aquí hi ha interessos dels traspassats, dels transitoris, dels laborals, dels interins, també hi ha interessos de la gent del carrer, perquè, de fet, tot ciutadà té dret, en principi, a poder participar en algunes d'aquestes oposicions. No es podia fer abans per això que li he dit, però ara ja afortunadament estem en línia de resolució, i em sembla —espero— que sense especials sobresalts.

Tribunal Superior de Justícia. Què més voldríem que tenir el Tribunal Superior de Justícia? El President del Govern em va dir una vegada —em va escriure, millor dit— que al cap d'un any —en fi, concretament em va donar una data que s'acabava el juliol d'enguany— estaria constituït: de fet, sabíem —suposo que el President sabia, i jo evidentment sabia— que vist tot el que podia ser —això ho vam escriure fa més d'un any— el programa legislatiu i el programa polític, fins i tot el programa electoral de l'any 86, això difícilment seria possible, però la carta la tinc i el compromís escrit —ho repeteixo— el tinc; ara, no s'ha fet. Però li vull fer notar que això, en bona part, no depèn de nosaltres, nosaltres ja l'hem reclamada. Òbviament, si el President em va escriure és perquè jo ho havia reclamat, i després ho hem tornat a reclamar, i ara hi tornem a insistir i estem intentant demostrar que algunes de les condicions prèvies que ens diu l'Administració central que s'han de complir abans de poder fer la Llei, que no cal. Per exemple, ells insisteixen que hem de fer la llei de planta, i les lleis de procediment, totes aquestes coses. Bé, en tot cas, sàpiga que el que no és cert és el que vostè ha dit que no ens preocupem que

hi hagi Tribunal Superior de Justícia a Catalunya.

Dues últimes coses, i no sé si me n'he deixat cap al tinter. No és cert, tampoc, que la Generalitat no faci, no presenti molts projectes a les instàncies de la Comissió Econòmica Europea, a Brussel·les, no és cert, i per altra banda és tan poc cert, que nosaltres tenim, hem aconseguit 2.000 milions de pessetes —que tampoc és una quantitat extraordinària, però tampoc és menyspreable—, 2.000 milions de pessetes del Fons Social Europeu. De tota manera, hi ha moltes més peticions.

I, finalment, hi havia el tema dels incendis. Miri, no hi ha res més fàcil, ni més corrent, ni més habitual, d'ara i de sempre... jo de vegades m'he entretingut a llegir diaris antics, i diaris de tots els països : sempre que hi ha un incendi es parla de descontrol i de falta de coordinació. De vegades n'hi ha, però també hi ha una altra cosa : un incendi és un espectacle... a part d'un espectacle trist, és un espectacle, com li ho diria jo, en el qual molt desesperant, per una banda, i en el qual, per altra banda, el que es fa el profà no ho valora. És a dir, el profà es pensa que quan hi ha un incendi els bombers van darrere d'aquest arbre, darrere cada arbre amb una manguera a apagar, i quan no veu això troba que... en canvi, hi ha uns bombers que s'estan esperant, doncs, tres-cents metres més avall amb els seus cotxes i que no fan res, i aquests bombers, que no fan res, quin descontrol, quina falta de responsabilitat! Bé, escolti, generalment, li vaig a dir una cosa, generalment quan es tracta d'apagar focs els qui en saben són els bombers, i tots els altres no en sabem gaire. I el que passa és això, és que la imatge que la gent té és sempre, amb tota mena de govern, tota mena de situació, que hi ha un gran descontrol. Això és molt fàcil de dir, però realment entenc que no és així.

Ara bé, li vull dir una cosa. Jo no he dit en cap moment que ens manquessin competències, jo no ho recordo, i si ho he dit, i si ho he dit —no recordo haver-ho dit ni avui ni ahir; ahir segur que no, perquè no en vaig parlar, dels incendis—, jo no he dit en cap moment que hi hagués hagut algun problema de competències : de l'única competència que podria dir que no és nostra —i que no ho és— és de la dels hidroavions, però jo no he dit això, no recordo francament haver-ho dit; al revés, el que dic és que volem defensar les nostres competències en aquest camp de la prevenció i de l'extinció d'incendis.

Sobre això, de tota manera, li vull dir... Si m'he oblidat d'alguna cosa, senyor Fernández Díaz, si m'he oblidat d'alguna cosa, que vostè a més consideri rellevant, recordi-m'ho; vull dir, després no tinc cap mena d'inconvenient a tornar a pujar a la tribuna i explicar-ho, però és que vostès han de comprendre que em van abocant temes i temes i temes i temes i jo de vegades no tinc temps o de seguir-los o d'ordenar-los. Jo li volia explicar —al matí no ho he fet, perquè la pregunta del senyor Barredera tampoc... no ha calgut— que, de fet, de mesures per lluitar contra els incendis, de fet la Generalitat fa temps que n'està prenent, i també he dit abans que —i no per la providència : la providència actua, la sort, la sequera, la pluja, etcètera—, però de tota manera els resultats d'aquests últims set o vuit anys havien estat, estadísticament parlant, bons. Jo reconec que és un argument trist, el de l'estadística, perquè, de tota manera, estadísticament parlant vol dir que se'n cremen de boscos —que no se'n cremen tants com en una altra banda, però que se'n cremen—, però és que en l'àrea mediterrània —i ara no m'estendré, perquè no vull abusar de la seva paciència, amb el

que representa el foc en l'àrea mediterrània, i menys en aquest especial moment històric de les grans concentracions urbanes i de la gran motorització, no m'hi estendré—, però, a les àrees mediterrànies, poc o molt, hi hem de fer referències en aquestes dades d'estadística comparada.

Ara bé, a part d'això, jo li vull dir que del mes de gener al mes de maig del 86 la Generalitat va adoptar les següents mesures, moltes d'elles prou innovadores —alguna d'elles pot discutir-se, també—, que ara vull recordar.

En primer lloc s'està fent l'estudi —un estudi que no hi és a Espanya— sobre repoblacions forestals, amb especial referència a les espècies que ofereixin més dificultat a la progressió del foc.

En segon lloc hi ha el Decret del 20 de març d'enguany pel qual s'estableixen una sèrie de línies d'ajut per als boscos de propietat privada, i que pel seu interès val la pena considerar. He de recordar que aquestes línies d'ajut de vegades són de difícil aplicació perquè no acaben de convenir als propietaris dels boscos —tinguin present que la majoria dels boscos que es cremen, la majoria, són de propietat privada. Concretament, aquest Decret establia les següents línies d'ajut per a la repoblació : una subvenció fins al 50%, que es podia incrementar en un 50%, allà on hi hagués hagut un incendi; per a la neteja de bosc, fins a un 40%, que es podia incrementar en un 10% si, en fi, si la brossa recollida s'aplicava a l'obtenció de biomassa combustible; per a la construcció de cups de reserva d'aigua —que alguns, bastants, se n'han construït, però que en falten—, es tractava de donar una subvenció de fins a un 50% i també per a la creació i conservació d'apagafocs; el Decret preveia també que si en la repoblació s'utilitzaven espècies autòctones de creixement lent, per exemple, suros i alzines, etcètera, s'afegiria un altre 20% al cost de la repoblació —tot això, ho repeteixo, Decret 80/1986, del 20 de març i, finalment, s'oferia un 20% de subvenció per a la construcció de pistes i camins forestals. El volum de diners que se suposava que arribaríem a invertir per tots aquests conceptes durant l'any 86 era de 182 milions : ho repeteixo, això és el 20 de març, eh?, és a dir, o sigui... no té res a veure que després haguem tingut un estiu molt desastrós, això ja era el 20 de març.

Voldria dir també que entre el 84 i el 85 s'ha subvencionat la neteja de 4.700 hectàrees i, a part d'això, el Departament d'Agricultura, directament ell, pròpiament, n'ha netejat més de 5.000. O sigui que en total comptem que els últims tres anys —he dit dos : són tres anys— s'han netejat vora de 10.000 hectàrees. També s'ha subvencionat el manteniment de 4.720 quilòmetres de camí forestal, més 2.384 sobre els quals s'ha actuat directament des del Departament; és a dir, 7.104 quilòmetres de camí, de camí forestal. I, finalment, s'han obert 404 hectàrees de tallafocs també en el transcurs dels tres últims anys.

Hi ha un altre decret, del 27 de febrer de l'any 86, que estableix ajut per als afectats per les nevades dels dies 30 i 31 de gener. La finalitat era treure simplement la massa caiguda. Això s'ha fet en alguns llocs, i en altres no. Aquesta és la realitat, però, en tot cas, el Decret hi és i sabem que ha estat utilitzat concretament per 104 explotacions : hi ha hagut 104 propietaris de boscos a Catalunya que han utilitzat aquestes facilitats i que han actuat sobre 17.992 hectàrees.

Hi ha un altre decret del 17 d'abril del 86, que el que fa és

donar determinades facilitats per a totes aquelles activitats dirigides a promoure, per part de les institucions de la societat civil, actuacions de restauració, de conservació i repoblació dels boscos.

I, finalment, hi ha un altre decret, del 20 de març, en el qual s'assumeixen competències en matèria de sancions i infraccions comeses en relació amb els incendis forestals, cosa que, fins aleshores, feien els governs civils.

Finalment hi ha el Decret del 20 de març, també el mateix Decret del 20 de març, que estableix ajut per a fomentar l'obtenció de biomassa forestal... Bé, i algunes coses més, sobre les quals no vull insistir. Però, en tot cas, no es pensi pas que aquest tema dels incendis forestals hagi estat una cosa oblidada; si després cal, donarem més informació sobre això.

Una última paraula voldria dir. El senyor Barrera aquest matí, i també el senyor Ribó després —en termes diferents i amb una orientació diferent— han parlat de si hi havia hagut o no hi havia hagut intencionalitat en els incendis. Bé, de fet, els serveis de la Generalitat —i en això coincideixen molt amb els serveis de l'Administració central— creuen que hi ha un contingut —i concretament aquest any— elevat d'intencionalitat. Concretament IRYDA, de Madrid, sosté que hi ha un 37% d'intencionalitat i nosaltres, a Catalunya, considerem que hi ha un 31 o un 32% d'intencionalitat. Aquest és un tema en el qual jo, ni en el sentit que abans ha parlat el senyor Ribó, no en volem fer, de victimisme, en això, tampoc, ni tampoc entrar potser en la línia a què podria conduir-nos l'afirmació més rotunda, aquesta línia que ha fet el senyor Barrera, jo, doncs, personalment, no hi voldria entrar, perquè la veritat és que no tenim prou elements de judici per fer afirmacions rotundes, ni en un sentit ni en un altre.

De tota manera el que vull dir és una cosa, i això sí que ho he de dir, entre altres coses perquè he de defensar el Conseller d'Agricultura, que ha estat en aquest sentit algun cop mal tractat, i injustament mal tractat. Sempre que, parlant clar, la Milícia Catalana fa una telefonada, doncs, si és que la premsa ho sap, o si és que algú ho sap, se'n fa un cert rebombori, es diu la Milícia Catalana ha fet això... Aquella llibreria, truca la Milícia Catalana, ja és el credo allò, allò ho ha posat la Milícia Catalana. Allò altre, la Milícia Catalana ha dit, sí senyor, la Milícia Catalana ha dit... Tot d'una hi ha un incendi, la Milícia Catalana fa unes telefonades, és —un d'ells— un incendi molt sospitos, molt, però molt, però molt sospitos —i subratllin el «molt»—, i aleshores evidentment el fet que hi hagi hagut aquesta telefonada i s'admeti aquesta possibilitat, com se n'han admès tantes altres, doncs, crea un gran guirigall, crea una gran protesta.

El fet és que ningú pot afirmar amb rotunditat ni una cosa ni l'altra. I hi ha hagut enguany més incendis forestals provocats, diuen alguns que són provocats per una determinada organització, hi ha telefonades, pot ser, pot no ser, pot no ser, però pot ser. Pot no ser, però pot ser. De tota manera, sobre aquesta base no hem de muntar la nostra política, això que quedi clar, sobre aquesta base no l'hem de muntar ni sobre la base contrària no l'hem de muntar. Simplement, nosaltres haurem de prendre tota una sèrie de mesures, oblidant ja ara aquest tema, més de les que hem pres encara, com de fet estan prenent ja tots els països mediterranis, perquè —i amb això acabo—, perquè de fet ens trobem en una circumstància històrica especi-

al, excepcional.

Vostès saben que de vegades es van congruint problemes, van sorgint petits factors als quals de moment, no se'ls dona importància, es van fent grossos, que van confluint i que tot d'una fan la massa crítica suficient per convertir allò en un gran problema. Per exemple, això va passar en tot el que és l'«inquinament», la pol·lució. La pol·lució va començar... primer el riu estava una mica més brut, s'utilitzaven uns nous productes, les ciutats creixien una mica, de moment ningú no en feia cas; tots aquests factors anaven creixent independentment, anaven confluint... Tot d'una, en pocs anys ens vam trobar que s'havien transformat absolutament els rius de Catalunya, les platges de Catalunya i de tot el món, des del Tàmesis fins al Llobregat (*Rialles*.)

Amb això dels focs ha passat el mateix. De fet, fa quinze anys, fa vint anys no hi havia aquests focs tan grossos; això és cert. Ha passat que, per una banda, hi ha hagut una disminució de la població rural, de la població que viu del bosc, de la població que viu en el bosc i de la població que té com a objectiu —perquè en viu— defensar el bosc. Per altra banda, el bosc ha deixat de ser rendible i certes coses que es feien per defensar-lo no es fan. Per altra banda, hi ha hagut —i això a Catalunya és molt acusat— un gran increment de la urbanització, de les ciutats. A Catalunya això és on més acusat de tota l'àrea mediterrània : és on hi ha més boscos i més habitants alhora, i més a prop. Aquests habitants surten, aquests habitants tenen un índex molt alt de motorització —a Catalunya i a d'altres llocs. Al bosc hi ha més gent que ningú, però no pas carboners ni pagesos ni pastors, sinó gent que hi va el dissabte i el diumenge, i probablement tot això també de cara a l'exhibicionisme o de cara a certes desviacions socials que de vegades es produeixen pot provocar també més focs intencionats. I tot això, tot d'una ha esclatat com una bomba. Aquest any sobretot a Catalunya, l'any passat al sud de França, a Còrsega, a Itàlia, a Portugal, etcètera, i tot això, com el tema de la pol·lució, també ho resoldrem; però ara, de moment, estem passant el moment, en aquest sentit, més dolent. Segur que ho resoldrem i, evidentment, per resoldre-ho ens oblidarem —ja li he hagut de fer una referència, perquè abans crec que se n'ha parlat d'una manera que jo no podia deixar sense resposta—, però això també ho resoldrem sobre la base de pensar en ningú, ni en provocadors ni en problemes ni en defectes ni res, sinó amb la nostra pròpia acció.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa*.)

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies per les seves explicacions. En qualsevol cas, suposo que vostè acceptarà i comprendrà que com que el tenim un cop l'any aquí a la tribuna, hem d'aprofitar aquesta ocasió, i per tant és lògic que li dirigim tantes preguntes. Això pot servir d'explicació perquè vostè ha dit que té moltes dificultats —i és lògic— de prendre nota davant de tantes i tantes formulacions.

Aquest n'és el motiu bàsic. Vostè, senyor President, des del meu punt de vista, ha presentat el tema del victimisme amb una fallàcia, perquè no és precisament el triomfalisme el contrari del victimisme. El contrari del triomfalisme és el pessimisme; el victimisme és atribuir els resultats negatius d'una gestió, els fracassos d'una gestió, a tercers. Això és victimisme.

I triomfalisme i victimisme, com a oposats, ho repeteixo, és una fal·làcia. Jo puc posar algun exemple, i no vull entrar en el tema, de veritat, perquè tampoc era la meua intenció parlar avui de si vostè fa o no fa política victimista, però crec que coses que va dir vostè ahir demostren de passada que en el passat almenys han fet victimisme.

Per exemple, l'any 85 no s'aproven al seu moment —perdó, l'any 84 i els anteriors— els pressupostos. Per què? Es diu : «Ah, perquè no coneixem el percentatge de participació en els ingressos no cedits de l'Estat.» L'any passat, per què no s'aproven els pressupostos del 86 al seu moment? Es diu : «Perquè no tenim sistema de finançament definitiu aprovat.»

Ara resulta que aquest any tampoc tenim sistema de finançament definitiu aprovat i, al contrari, ha anunciat vostè que el projecte de pressupostos arribarà a la Cambra en el seu moment. Doncs, si estem en la mateixa situació i l'any passat no es podia, ni l'anterior ni l'anterior es podien presentar al seu moment els pressupostos per tercers —el Govern de l'Estat, que no havia aprovat aquelles coses—, és evident que s'estava traslladant una responsabilitat, s'estava traslladant el resultat negatiu d'una gestió a un tercer, i, per tant, això és fer política victimista.

Respecte al tema de l'endeutament. D'entrada vull dir una cosa : des de la vessant estrictament administrativa, i només des d'aquesta, l'autonomia es justificava perquè la major aproximació del lloc on es plantegen els problemes als subjectes i a les institucions que tenen capacitat per resoldre aquests problemes, s'hauria de copsar lògicament una millora en la gestió. I, és clar, que vostè, a nivell d'endeutament i deutes a tercers, a proveïdors, etcètera, es compari en aquests moments amb el que està fent l'INSALUD, acceptarà vostè que ni que sigui tan sols a títol d'exemple, és una comparació poc afortunada i poc, en qualsevol cas, acceptable. Perquè és evident que si tenim ara un ICS, que és un Institut Català de la Salut, l'INSALUD de Catalunya, i el que estem és comparant-nos amb la gestió que està portant respecte d'això l'INSALUD, doncs, per a aquest viatge realment no feien falta alforges. Però no és per aquí per on volia anar jo.

El tema de l'endeutament és el següent —i relacionem això amb el tema de l'autonomia de primera divisió. L'endeutament serveix per finançar inversió, no per finançar despesa corrent. Suposo que en això estem tots d'acord; aleshores, què passa? Que nosaltres volem una autonomia de primera divisió —això entre cometes—, vol dir una autonomia que tingui un Parlament com cal, que tingui Sindicatura de Greuges, que tingui Sindicatura de Comptes, que tingui Consell Consultiu, que tingui Mossos d'Esquadra, que tingui televisió..., d'acord. I, això, resulta que l'Estat, l'Administració de l'Estat quan traspasa les competències i traspasa els diners, com que no hi ha cost efectiu adequat, doncs no tenim diners per finançar això. Doncs, molt bé; la solució correcta no és dir : «Escolti, ens endeutarem, que teòricament és per finançar inversió, però per finançar això.» Aquesta no és la resposta adequada; la resposta, quina és la correcta? Una bona gestió, i que digui : «Escolti, com que nosaltres tenim recursos escassos, aplicarem aquests recursos escassos a través d'una política de prelacions adequada a les finalitats adequades.» I si nosaltres volem autonomia de primera divisió i volem tot això, aleshores farem una gestió rigorosa, una administració d'aquests recursos escassos

rigorosa, i aplicarem aquests recursos a aquestes institucions perquè nosaltres, des de Catalunya, i perquè la societat té sentiment autonomista ens la reclama.

El que no es pot fer és endeutar-se per finançament; el que no es pot fer és que els proveïdors financin això; el que no es pot fer, en definitiva, és, en darrer terme, assumir la responsabilitat que nosaltres no volem, però és el camí a què ens porten vostès, d'aplicar, a aquesta societat, impostos, però se li dirà a la societat : Vostè, societat catalana, té sentiment autonomista. Oi que vostè vol una Catalunya que tingui televisió autonòmica, que tingui Mossos d'Esquadra i que tingui tot això? Sí. Aleshores, posarem impostos. Nosaltres no volem això, és el camí a què ens porten vostès; perquè si vostès gestionessin bé no seria necessari aplicar incorrectament des d'un punt de vista financer el que vostès estan fent en aquest camp. I aquest, des del nostre punt de vista, és el plantejament correcte de la qüestió.

Després, quant al tema dels incendis. Senyor President, vull que quedi clar que en cap moment de la meua intervenció —almenys aquesta era la meua voluntat— jo he criticat als bombers; vull dir la faceta, l'etapa de l'extinció. Jo he posat l'accent en la prevenció, i he dit que o es governava sota una concepció prevencionista o es governava confiant en la providència. No he parlat dels bombers, no he parlat dels bombers, per als quals nosaltres no tenim una especial crítica, en absolut, però sí de la prevenció i la previsió. I des del nostre punt de vista també la neteja de boscos és un dels aspectes prevencionistes més necessaris als efectes de prevenir, precisament, els incendis forestals. Jo haig de dir que alguna cosa han fet vostès : la cooperativa APENFOR, el que passa és que no va ser precisament una iniciativa feliç. No vull entrar en aquest moment en aquest assumpte perquè no vull posar nerviós el Conseller de Treball, que tampoc era la seva responsabilitat, però haig de dir que van fer alguna cosa, la cooperativa APENFOR, i ja han vist com ha acabat això. I, per tant, que quedi ben clar, perquè m'interessava molt. I també haig de dir, President, que jo en cap moment he fet referència que vostès —i vostè concretament com a President de la Generalitat— haguessin parlat que no tenien competències sobre la matèria. No, jo he dit, precisament, perquè en aquest camp de la prevenció i de l'extinció d'incendis vostès no poden invocar —entre cometes— l'enemic exterior, perquè tenen absolutes competències sobre la matèria, s'han buscat a través d'una caça de bruixes, doncs, l'enemic interior, i és la polèmica aquesta en la qual jo no vull entrar ja més.

Això és el que en aquests moments volia comentar, i com que vostè, President, m'ha dit que si s'havia deixat alguna cosa li ho recordés, tenint aquesta amabilitat d'aquest oferiment de vostè, li dic dues coses : una, el que parlat sobre la política cultural, no sé si vostè vol dir-me alguna cosa. I la segona, que crec que té una gran incidència, una gran relació amb aquest projecte de societat de futur del qual vostè parlava i del repte de la incorporació al Mercat Comú, doncs que, efectivament, el seu Consell Executiu ha incomplert clarament el mandat legislatiu quant a l'adaptació de les lleis catalanes. De vint-i-vuit lleis catalanes que havien d'estar adaptades en aquests moments, només se n'han aprovat quatre, i crec que això s'ha de posar de manifest en un debat d'aquestes característiques, perquè no podem donar la impressió a l'opinió pública que ens

està sentint en aquests moments, doncs que tot el que fan vostès ho fan bé. En alguna cosa, com aquesta, per exemple, hi ha un clar incompliment, i creiem que això afecta negativament, precisament, aquesta societat civil que, davant el repte de la Comunitat Econòmica Europea, necessita més que mai l'ajut de la institució d'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Intervinc només per..., en fi, per fer honor al compromís que he pres de contestar algun tema que m'hagués oblidat, senzillament, no?

Miri, nosaltres hem tingut sempre, des del començament de tot, hem fet una aproximació i hem mirat de tenir molt contacte amb alguns sectors, segurament alguns se'ns escapen. També hi ha molts i molts sectors de cultura podríem dir tradicional catalana o de cultura en llengua catalana, per exemple, amb els quals no tenim un contacte directe; moltíssims. I, evidentment, també n'hi ha molts dels que tenen una vinculació amb fets culturals no catalans, o d'origen no català, amb els quals no hem estat en contacte. Però, en conjunt, hem procurat, i aquí hi ha, doncs..., en fi, això es pot demostrar amb molts fets concrets i es pot demostrar a través dels pressupostos, que hem procurat també tenir un contacte amb aquestes entitats culturals d'origen no català, i ho seguim fent i ho seguirem fent.

Nosaltres, que, evidentment, volem que Catalunya sigui un sol poble —i això ho vaig dir ahir i ara ho vull tornar a subratllar—, però sí que volem fer això en la manera tan respectuosa com sabem envers totes les persones, tots els grups socials, culturals, etcètera, que hi ha a Catalunya.

Bé, amb això li contesto, d'una manera si vol vostè una mica genèrica, però en tot cas clara, molt clara, senzillament. Realment, ho fem així i ho volem fer així.

Respecte al tema de la Comunitat Econòmica Europea, si no ho entenc malament, vostè la pregunta que fa es limita a un punt, que és el punt referent a l'adequació de decrets o lleis de la Generalitat que han de ser modificats com a conseqüència de la incorporació en el Mercat Comú.

Bé, jo sobre això li he de dir que, evidentment, nosaltres teníem un encàrrec del Parlament per a vint-i-vuit lleis o per a vint-i-vuit possibles lleis, però que això era, diguem-ne, el límit màxim. De fet, nosaltres hem modificat aquelles que enteníem que havíem de modificar. El resultat, aquesta és la nostra opinió, és l'opinió de la Generalitat i més concretament encara de la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees, que no és un problema només legal, sinó de moltes altres coses, però en aquest punt concret la Direcció General ha cregut que el que s'havien de modificar eren concretament cinc decrets legislatius; cinc. I concretament, amb data 1 de setembre, que és l'únic informe que tinc, en el *Diari Oficial de la Generalitat* se n'havien publicat quatre, i segons m'informaven en restava pendent un perquè aquests decrets, aquest canvi, havia de passar a dictamen de la Comissió Jurídica Assessora; faltava concretament aquest. Això és, ho repeteixo, data de primer de setembre; imagino, per tant, que a hores d'ara tot aquest tràmit ja està acabat i probablement publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Si vostès o qualsevol altre Grup parlamentari creu que hi ha alguna altra d'aquestes lleis o d'aquests decrets que realment hauria de ser objecte d'adequació, parlem-ne. Però, en tot cas, nosaltres hem cregut —i consti que ens ho hem mirat amb molta atenció i crec que per part de persones molt competents— que els que s'havien de canviar eren aquests cinc, s'havien de fer abans de finals de setembre, concretament el termini que teníem, i crec que hem complert el compromís.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat no vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Bé.

Passem ara, doncs, seguint el curs de les intervencions, al Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols. El senyor Raimon Obiols té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, des de fa sis anys, i d'una manera especialment contundent i dura a partir de la formació del primer Govern socialista a Espanya, l'orientació política del Consell Executiu de Convergència i Unió —que sotmetem avui a debat en aquesta Cambra— s'ha fonamentat en un discurs que pot resumir-se esquemàticament de la manera següent.

Primer, tot allò dolent que ens passa és per culpa del Govern espanyol.

Segon, malgrat les traves de tota mena, els intents d'involució antiautonòmica, d'asfíxia financera, etcètera, Catalunya, la Generalitat, el Consell Executiu, el President, identificats i assimilats tots ells en una mena de tot únic, unificat i ambigü, tirarà endavant. Tot allò que ens passa de bo ens ho apuntem, som Catalunya, som la Generalitat, tot plegat forma part d'una unitat metafísica, i tot el dolent és culpa dels altres, dels malvats de fora.

Tercer, malgrat tot, no volem trencar les cartes, som gent responsable i fem esforços per un diàleg, esforços que ens són rebutjats d'una manera permanent. *(Remor de veus.)*

És un discurs la contundència maniquea del qual, que s'assembla a la dels films de lladres i «serenos», juga amb habilitat la carta de l'opinió pública. Juga amb tres ressorts bàsics de l'opinió. El primer ressort és l'actitud institutiva de tots els ciutadans de criticar un govern llunyà —és la frase de *piove, governo ladro*, dels ciutadans italians : se surt de casa, està plovent, la culpa és del govern. Juga, sens dubte, també, amb el capital de prestigi que la idea de l'autogovern de la Generalitat tenia —i té encara, en molt bona mesura—, en el si de la societat catalana. I juga, en fi, amb els ressorts de seny i de sensatesa de sectors amplis de l'opinió pública, que accepten el discurs de l'enfrontament, sempre que no porti a conseqüències majors.

Allò que es tracta de discutir avui, aquí, en un moment que és sens dubte un moment de cruïlla, un moment de final d'etapa d'una política que es posa en qüestió, és quin tipus de resultats palpables, més enllà d'uns resultats electorals per a la coalició avui en el govern, s'han obtingut des del punt de vista dels interessos de Catalunya, dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, des del punt de vista dels interessos nacionals de Catalunya, des del punt de vista de l'enfortiment progressiu de l'autogovern del poble català.

Els resultats palpables, des del nostre punt de vista, són els

següents ni articulació política i institucional a Catalunya. Les relacions entre les forces polítiques catalanes són unes relacions de major divisió avui que en el passat, de molta més confrontació. La coordinació entre les institucions democràtiques a Catalunya es troba en el més baix dels nivells.

Tampoc definició d'un projecte clar per al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Les poques idees-força que han penetrat en el si de la societat civil a Catalunya aquests darrers anys han sorgit bé sigui de la mateixa societat, bé d'altres institucions, no del Consell Executiu de Convergència i Unió. L'exemple més palès, que està en el cap de tots, és la idea-força de la convocatòria dels Jocs Olímpics a Barcelona per a l'any 1992.

Tampoc millora en els serveis administratius, en la política de benestar i en la política de progrés social a Catalunya. Sis anys després, la situació roman igual o, en alguns casos, pitjor que en els moments anteriors. Ni funcionament eficient, rigorós, dels recursos, competències, serveis traspassats a l'autonomia catalana.

Altres resultats: una situació d'intervencionisme per part del Consell Executiu de Convergència i Unió, fonamentalment adreçat contra els ajuntaments. Jo voldria evocar en el curt espai de temps de què dispo la Llei i el Decret de Caixes, que caracteritza un intent de politització d'un tema summament delicat, amb un intent de marginació inadmissible dels ajuntaments i, en particular, dels grans ajuntaments i de l'Ajuntament de Barcelona; aquesta absurda polèmica interinstitucional que s'ha generat a l'entorn de les emissores municipals de Catalunya, amb resolucions judicials que es contraposen a precipitades decisions del Consell Executiu; la voluntat de tirar endavant una normativa legal d'organització territorial que, més que organitzar el territori, sembla que tingui per objecte dividir les institucions i dividir els ciutadans de Catalunya; d'una manera anecdòtica, però significativa en aquest terreny d'intervencionisme sobre els ajuntaments, la designació d'un membre del Consell Executiu com a candidat a l'alcaldia de Barcelona, fet que, més enllà de la legítima decisió, evidentment, indica una voluntat que no és precisament la d'afavorir les relacions entre la institució Generalitat i la institució Ajuntament de Barcelona (*remor de veus*); una política d'intervencionisme en els mitjans d'informació a mans del Consell Executiu de Convergència i Unió, caracteritzat per una informació unilateral, i la pràctica absència d'una visió plural sobre la situació política a Catalunya. Jo vull recordar, per exemple, com a dada significativa, que en els informatius de TV3 el President de la Generalitat ha disposat durant l'any darrer del 83% dels espais informatius, mentre que els dirigents de tots els altres grups polítics parlamentaris ens hem hagut d'acontentar amb el 17% restant, amb una desproporció evident entre el que és la realitat i la voluntat del poble de Catalunya —s'ha recordat aquí que, per cada vot que tenen vostès, n'hi ha tres o quatre que té la resta de les altres forces polítiques, totes sumades—; i, en general, una tendència cap a la propaganda i a la confrontació estèril a Catalunya.

La situació apareix bloquejada. És, per exemple, una situació administrativa i financera que presenta trets summament preocupants. En les conclusions de l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya elaborat per la Sindicatura de Comptes i corresponent a l'any 1984, que confio que vostès no continuaran impedit —com han fet fins ara— que sigui

conegut pel Parlament, s'afirma, entre altres coses, que els documents a justificar no sempre es lliuren dins del termini legal establert de, com a màxim, tres mesos; que manquen els saldos inicials de les operacions de tresoreria corresponents a l'exercici 1984; que no existeix sempre una clara separació documental dels actes d'autorització, disposició, reconeixement de l'obligació i pagament de la despesa, conforme preveu l'article 46 de la Llei de Finances; que fóra convenient procedir a les oportunes periodificacions d'ingressos i despeses d'acord amb els principis de meritació i acreditació; que cal dur un sistema de comptabilitat patrimonial, d'acord amb el que preveu l'article 33 de la Llei de Patrimoni de la Generalitat; que cal establir un sistema de consolidació periòdica dels comptes bancaris i de recàlcul dels interessos liquidats pels bancs amb els quals opera l'Administració de la Generalitat; que no es comptabilitza la totalitat de la despesa de sanitat en l'any que es produeix, al mateix temps que els ingressos reconeguts no se sap amb exactitud l'any a què corresponen; que també en matèria de sanitat s'ha deixat de reconèixer una part de la despesa; que en els hospitals concertats es funciona, en gran part, per mitjà de bestretes que es comptabilitzen com a despesa corrent, en lloc d'actualitzar les tarifes que s'han mantingut congelades durant tres anys; que s'ha utilitzat com a habitual el sistema de contractació directa, que hauria de tenir un caire d'excepcionalitat; que, tot plegat, fa que el resultat positiu del compte d'entitats gestores de Sanitat i Serveis Socials per a l'exercici 84 no sigui significatiu pel que fa a l'activitat d'aquell any; que els increments de la despesa corrent en Sanitat fan que no s'hagi acomplert el programa d'inversions previst; que, en les entitats administratives, la seva comptabilitat no permet conèixer els costos, ni el rendiment dels serveis, a més de constatar la manca general d'inventari; que en les de tipus comercial, industrial o financer, no es realitzen les amortitzacions i, per tant, no es pot veure el resultat real del compte de resultats; que la manca d'inventari correcte afecta, fins i tot, empreses públiques de la importància de Televisió de Catalunya, en què figuren immobles i instal·lacions dels quals són titulars la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; que, en general, segons la Sindicatura, cal que les entitats autònomes i les empreses públiques portin una comptabilitat més acurada, que permeti d'obtenir el rendiment dels serveis prestats, cosa que per al 1984 no es va poder fer.

Són observacions, senyores diputades, senyors diputats, pràcticament literals, de la Sindicatura de Comptes; no expressen, per tant, una actitud crítica per la nostra banda, sinó una simple constatació objectiva. Expressen una realitat econòmico-financera molt preocupant, en què dona la sensació que les normes mínimes de rigor, eficàcia i racionalitat administrativo-financeres hi són absents d'una forma palesa. Certament, vostès no es caracteritzen per l'escrupolositat a l'hora d'administrar els recursos dels altres.

Avui se'ns ha dit, per primera vegada en aquesta Cambra, quina era, des de la perspectiva del Consell Executiu, el deute acumulat. Bé, sumades les xifres que se'ns han donat, donen, com a resultat, la quantitat de 200—, 205.000 milions de pessetes, que havíem formulat nosaltres en aquesta Cambra, i que se'ns havia negat d'una manera total i sistemàtica. Els fets ens vénen a donar la raó, però no em vull estendre més en aquest tema, perquè serà discutit properament per aquest mateix Ple, quan el tràmit parlamentari corresponent s'hagi acomplert, i

confio que, aleshores, el Parlament de Catalunya disposarà de l'Informe complet, elaborat i aprovat per la Sindicatura de Comptes. Em pregunto què deu contenir aquest Informe, que tant d'interès tenen vostès que no sigui conegut pel Parlament.

Quin sentit té, senyors de la majoria, la tasca de la Sindicatura de Comptes, si no ens proporciona l'Informe sobre l'execució del Pressupost, que constitueix l'element central de la seva activitat, i element de referència imprescindible perquè el Parlament pugui jutjar la correcta execució del Pressupost per part de l'Executiu.

No vull anticipar-me, tanmateix, respecte a la resolució d'un tema en el qual vull confiar que acabi imposant-se el sentit comú i la responsabilitat democràtica.

No puc, per una qüestió d'espai i de desigualtat formal, ostensible, en l'ús d'aquesta tribuna en aquests debats, estendre'm sobre el que són els elements que caracteritzen una crisi de gestió del Consell Executiu de la Generalitat en el camp de la sanitat, en el camp de l'ensenyament, en una situació que podríem caracteritzar dient que avui hauríem d'estar a la meitat de la realització del Pla Quadriennal de construcció d'escola pública, que hauria de començar a funcionar la participació a través dels consells escolars de tot tipus i abast, que l'any de l'obertura del servei educatiu de l'escola privada a través dels concerts és aquest any, i que cap d'aquests tres objectius s'ha complert.

La situació de l'obra pública, que ens ha estat enumerada d'una manera absurda, avui, aquí; qualsevol governant, president d'una diputació o alcalde pot utilitzar mitja hora o tres quarts, una hora, dues hores, les que vulgui, en una tribuna, fent l'enumeració de les obres que forçosament ha de realitzar, però els fets concrets són els fets caracteritzats per l'incompliment, els retards i també la discriminació en el terreny de l'obra pública a Catalunya, i jo vull recordar que, de la llarga llista, prolixa, de realitzacions que se'ns ha enumerat avui aquí, cap feia referència al territori de Barcelona o de l'àrea metropolitana de Barcelona. (*Forta remor de veus.*) Jo diré...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau!

El Sr. OBIOLS : Jo diré quelcom també, si m'ho permeten...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci!

El Sr. OBIOLS : ...sobre el tema dels incendis forestals d'aquest estiu. No era la meua intenció treure aquest tema, perquè crec que, si hi ha una qüestió en la qual cal, per tots els mitjans, estimular la solució concreta i evitar un debat polític sobre la qüestió, és aquest tema, punyent i dolorós, un tema que ha afectat tràgicament tants indrets de Catalunya. Però, avui se'ns ha dit aquí quelcom que apareix obscur davant l'opinió pública, i jo tinc interès a recalcar-ho : les competències en matèria de prevenció i extinció d'incendis, les responsabilitats, per tant, en matèria de prevenció i d'incendis corresponen al Consell Executiu de la Generalitat. També, en el que fa referència a la protecció del medi físic i a la política de repoblació.

I em permetran, en aquest camp concret, que enumeri simplement una dada, perquè a vegades amb les dades ens perdem. Abans dels traspassos es repoblava molt poc a Catalunya, una mitjana anual d'unes 2.500 hectàrees. Aquesta extensió de bosc repoblat, després dels traspassos, ha descendit a una tercera part, no es repobla més d'un miler d'hectàrees a Catalunya cada any, i cal posar solució a aquestes qüestions.

Normalització lingüística, presons... Cal recordar els co-

mpromisos emfàtics i solemnes de l'any 80 en matèria de presons i veure quina és la situació en què ens trobem avui, en aquest terreny concret. Adequació al marc comunitari —no vull insistir ja en el que ha formulat el portaveu del Grup Popular—, desenvolupament de l'entesa o pacte cultural, que sembla que sigui vist avui pel Consell Executiu com un error i no com quelcom que marca el camí a seguir per a la potenciació de l'autogovern català; iniciatives legislatives en tots els camps, tant pel que fa al ritme com a l'orientació —i voldria assenyalar en aquest terreny l'actitud incomprensible de negar la ponència conjunta per continuar la tasca de modernització del Dret Civil Català— i, en general, crisi no sols de gestió, sinó també de projecte.

Avui ho expressava en termes molt clars el Molt Honorable Heribert Barrera. Bé, vostès ens diuen que això és així, que cal anar en aquesta direcció, expressem la solidaritat amb un Consell Executiu del qual formem part, però, on anem? Son les mateixes preguntes que vam sentir en el discurs d'ahir : «Què hem de fer? Com ho hem de fer?» I jo, i crec que cap dels membres d'aquesta Cambra van veure cap resposta concreta a aquests dos interrogants, que són els interrogants bàsics, a l'hora present, de l'autonomia de Catalunya.

A Catalunya avui la societat va endavant, el país va endavant; és cert, amb un gran dinamisme. No és un mèrit del Consell Executiu, perquè si hi ha quelcom que caracteritza l'evolució moderna i contemporània de la societat catalana és precisament aquesta voluntat de tirar endavant malgrat tots els problemes. Aquest fenomen espectacular, tan ben analitzat per Pierre Vilar, d'una societat que es posa a treballar l'endemà mateix de l'Onze de Setembre i del Decret de Nova Planta; o bé tot el procés d'industrialització del XIX, quan una societat va mostrar la seva iniciativa, la seva empena i la seva puixança, malgrat la inexistència d'un poder polític propi. El que avui la societat catalana demana no són impulsos, que ja té; és la correspondència entre aquestes energies i aquesta voluntat de futur, aquestes ganes de tirar endavant i un projecte polític clar, que sigui integrador, que sigui obert, que permeti la participació de tots, que eviti qualsevol clima d'enfrontament i de confrontació més enllà de les legítimes i necessàries diferències de projectes i d'equips entre les diverses forces polítiques, però un projecte polític nacional, una estratègia nacional per a Catalunya, que existia no fa pas tant, a les darreries de la dictadura o en les etapes inicials de la transició, quan, malgrat les diferències que ens podien separar els uns dels altres, tots teníem la confiança i la consciència que treballàvem, malgrat aquestes diferències, en una direcció comuna i aconseguíem resultats, i tiràvem endavant, perquè l'estratègia de conjunt, del sistema, de les forces polítiques a Catalunya funcionava bé.

No hi ha avui ni la legitimació d'una pràctica correcta del Consell Executiu, ni la força de la unanimitat —s'ha assenyalat ben clarament aquest matí—, ni la claredat d'una proposta i d'uns objectius. Se'ns diu que es continuarà fent allò que s'ha fet durant sis anys, davant d'obstacles, incomprensions, asfíxies, actituds antiautonòmiques, malgrat els adversaris exteriors. Però, el ciutadà concret s'interroga avui sobre els resultats concrets, sobre si aquesta és la política correcta per a Catalunya, avui, i ha pogut constatar, en aquests darrers mesos, quelcom que és indissimulable, que és un extraordinari error de diagnòstic i de previsió, amb ocasió de les darreres eleccions

generals. Jo vaig alertar en el debat que vam celebrar en aquesta Cambra fa un any, sobre l'error que per a Catalunya significava que el President de la Generalitat rebés el senyor Garrigues Walker i altres correligionaris no a la seu de Convergència Democràtica, sinó en el despatx del President de la Generalitat, identificant la institució amb un projecte polític, creant unes expectatives que s'han vist frustrades per la realitat concreta dels fets i dels vots, plantejant una campanya a través de la qual molts ciutadans de Catalunya van arribar a creure que el candidat del Partido Reformista Democrático podria arribar a la Moncloa i ser President del Govern, i arribant a la dura i crua realitat dels fets, de no obtenir ni un 1% dels vots i cap escó al Congrés dels Diputats a Madrid. I els ciutadans s'interroguen i fan bé d'interrogar-se. Si s'ha produït aquest enorme error de diagnòstic i de previsió en relació amb el que són les actituds i els comportaments del conjunt de ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol, no és possible que es cometi un error de la mateixa magnitud a l'hora de caracteritzar, com es fa amb aquesta contundència i aquesta aparent seguretat, les orientacions, la política, els problemes, el mateix caràcter del govern d'aquest Estat? No pot ser que es cometi un error de la mateixa magnitud? I el tema és greu, perquè un error polític de vostès és responsabilitat política de vostès i les conseqüències pertoquen a les seves formacions polítiques i, eventualment, als sectors que els han donat suport polític o financer. Però, un error de diagnòstic sobre el caràcter del govern de l'Estat, sobre la seva política, sobre les seves preocupacions i dificultats, els seus objectius, les conseqüències d'aquest error de diagnòstic les paga la Generalitat, les paga el conjunt de la societat catalana, les paga cadascun dels ciutadans concrets de Catalunya.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, s'ha de demanar en aquesta discussió sobre l'orientació política del Consell general, del Consell Executiu, que, en primer lloc, es vagi a una reflexió, a una reconsideració a l'entorn de la qüestió cabdal de les relacions entre la Generalitat i el Govern de l'Estat, que apunti a una caracterització exacta dels fets, que eviti qualsevol tendència a magnificar les dificultats per extreure'n beneficis electorals i polítics de partit, perquè és molt el que ens juguem en aquest terreny.

En segon lloc, cal començar, a partir d'aquesta reorientació —puix que de començar es tracta, malauradament—, una relació institucional i política entre el Consell Executiu i el Govern de l'Estat que abandoni definitivament tota belligerança partidista i que es fonamenti en actituds de cooperació i responsabilització dins de Catalunya, i de voluntat d'entesa i d'apropament amb el Govern de l'Estat, que té avui, és evident, un repte interior i un repte exterior: el repte interior d'articular definitivament d'una manera positiva la dinàmica de les nacionalitats històriques i del desenvolupament autònom i el repte exterior de la integració a la comunitat europea.

Permetin-me, en aquest terreny concret, una citació, llegeixo textualment: «Per negociar amb èxit des de Catalunya, en la situació actual, són necessàries dues coses: oblidar-se de l'odi visceral d'alguns envers els socialistes i ser forts entre tots a Catalunya, municipis, diputacions, Corporació Metropolitana de Barcelona, etcètera. Això», continua la citació, «ens hauria fet forts a Madrid. En comptes d'això, s'han gastat els millors homes i milers de milions de pessetes a demostrar a

tiris i troians que, políticament, fora de Catalunya, el catalanisme i els seus homes no són absolutament ningú.» No és una citació de l'oposició, malgrat que poca cosa podríem matisar o afegir a aquestes paraules del President de Convergència Democràtica, senyor Ramon Trias Fargas. Els socialistes afirmem la nostra plena disponibilitat a compromisos constructius en aquesta direcció.

En tercer lloc, cal introduir canvis urgents i decidits per tal de tornar a una Generalitat unitària, despartiditzada i oberta als seus òrgans de servei, que millori els seus nivells administratius i burocràtics. Cal un reconeixement digne dels grups de l'oposició, avui totalment marginats dins de la institució nacional, dins la Generalitat. Jo vull recordar aquí quelcom que em fa una mica de vergonya derecordar, però és un fet concret: dins de l'escala de protocol de la Generalitat, decidida pel Consell Executiu, els presidents dels grups de l'oposició estem en el número 223, 224 i 225. Així no es pot anar enlloc. Cal, com s'ha dit aquí, per a tots els grups —i espero veure què dirà el portaveu del Grup de Convergència i Unió—, la restitució de la primacia del Parlament, superant dràsticament la seva absurda i escandalosa esclerosi. Cal, en fi, la superació de l'ambigua identificació entre les idees de Catalunya, Generalitat, Govern de la Generalitat i Presidència, més pròpia de països endarrerits que d'una societat madura, plural i democràtica com la nostra.

En quart lloc, calen compromisos constructius entre les forces parlamentàries catalanes a l'entorn del desenvolupament bàsic del nostre autogovern, i cal també un pacte institucional entre totes les institucions públiques catalanes, pacte que situï com a element primordial la cooperació sense partidismes, sense ambicions intervencionistes, sense pugnes estèrils entre el Consell Executiu de la Generalitat i, bàsicament, les institucions locals —els ajuntaments de Catalunya, peça cabdal de la nostra reconstrucció nacional, del nostre autogovern; i jo, durant un discurs pronunciat en aquesta Cambra ahir, que va durar aproximadament dues hores, la paraula «ajuntaments» no la vaig sentir, perquè no va ser pronunciada. En un discurs, ja dic, de gairebé un parell d'hores que ahir vam escoltar no fou citada, que jo recordi, ni una sola vegada —potser en alguna ocasió escadussera—, ni tan sols en el moment de parlar de la candidatura olímpica de Barcelona, ni tan sols en el moment de parlar de la candidatura dels Jocs Olímpics de Barcelona es va fer esment de l'existència a Barcelona d'un ajuntament, d'un ajuntament democràtic.

La negociació en curs avui sobre la Llei d'Ordenació Territorial i Règim Local serà una pedra de toc bàsica per tal de calibrar si l'actual Consell Executiu vol o no vol tirar endavant aquesta via de compromisos constructius, avui imperiosament necessària. Per la nostra banda, estimem que sols la via del diàleg, la negociació i la convivència, el camí del compromís, del respecte, de les mútues concessions, faran possible retornar el clima de confiança que Catalunya necessita per recuperar la seva força.

En cinquè lloc, cal obrir la idea i la pràctica de l'autogovern a realitats socials i culturals que avui en resten marginades; els treballadors en primer lloc, i cal parlar dels treballadors de Catalunya en aquesta Cambra, perquè si avui hi ha autonomia a Catalunya, si es va dur a terme un combat per l'Estatut va ser fonamentalment o essencialment perquè es va produir una

mobilització, una participació entusiasta de tots els sectors actius de la societat catalana on els treballadors —els sindicats hi figuraven en primer terme—, treballadors i sindicats que avui veuen amb angoixa, amb preocupació, una política conservadora que tracta de marginar-los del procés de construcció de l'autogovern. I cal també identificar de nou, unir de nou, les dues idees que han fet possible la Generalitat contemporània, la idea d'autogovern i la idea de progrés, no sols sota els paradigmes del creixement neoliberal, acompanyat d'algunes afirmacions que, d'altra banda, es contradiuen amb la realitat a l'entorn de l'estat del benestar, confrontin el programa del Partido Reformista Democrático per veure si aquestes bones intencions haurien estat acompanyades per fets, en el cas que aquest partit governés avui a l'Estat espanyol, un programa orientat bàsicament a la creació d'una societat neoliberal, a una privatització dels serveis de l'Estat assistencial, encara molt precaris en el nostre país i en el conjunt de l'Estat.

En sisè lloc, cal un esforç per a la descriptió, que recordi de manera permanent un dels principis essencials de tota vida democràtica: la necessitat que hi hagi una dialèctica entre Govern i oposició, i que sigui clara, i contundent, que es diguin les coses pel seu nom; hi ha projectes diferents, programes diferents, equips diferents i, en tota democràcia, en tot país modern, madur, s'assimila per part de tots la total normalitat que a través de la decisió popular, a través de les urnes, siguin els uns o els altres que governin i que siguin criticats i controlats pels que resten a l'oposició. Però traslladar aquesta dialèctica a la dialèctica de la desqualificació, dels intents d'enfrontaments sistemàtics per tal d'extreure'n beneficis electorals, és un mal camí per al nostre país. Sols si entrem decididament en la via d'una nova atmosfera en les institucions i en la societat podrem fer possible que la política catalana recuperi aquesta estratègia de conjunt que tan bons fruits donà en el passat, i que la societat catalana pugui unir a la seva dinàmica de futur unes perspectives polítiques basades en la concepció democràtica de l'alternança de programes i d'equips de govern, en la idea d'una administració de la Generalitat eficient i no partidista i en el rebuig de tota frustració i de tota violència.

Aquests són els reptes a assolir si volem evitar la paràlisi, el desordre i el creixement progressiu de les divisions, els enfrontaments i la manca total de perspectives a Catalunya. Sens dubte, la iniciativa per assolir aquests objectius és de tots, però també és inqüestionable que les posicions dels qui ostenten la responsabilitat del Consell Executiu els obliguen avui imperiosament a efectuar les revisions necessàries, a marcar els ritmes i a donar les primeres passes inequívokes per tal de manifestar la seva voluntat d'avançar per uns camins que superin l'actual situació.

Se'ns va dir ahir que no es feia una política basada en la confrontació ni en l'enemic exterior, que es deien les coses com eren, d'una manera sensata, d'una manera exacta i objectiva, i jo voldria, en aquest sentit, també, recuperar unes cites textuales. Diuen així: «Hem retornat a una situació molt semblant a la que teníem abans de l'Estatut d'Autonomia, només ens queda un escenari on se celebren rituals» —un escenari on se celebren rituals—, «però l'essència de l'autonomia política ha desaparegut. En aquests moments fa la impressió que a l'Estat espanyol l'únic poble que té autonomia política és Euskadi.

Pel que fa a Catalunya, la situació no té res a veure amb l'Estatut d'Autonomia tal com es va aprovar.» No són paraules d'un nacionalista radical extraparlamentari, de la Crida o d'alguna associació d'aquest tipus. Són paraules escrites, negre sobre blanc, fa ben poc, per un governant, un membre de l'actual Consell Executiu de Convergència i Unió. Suposem que fossin veritat. Quina constatació de fracàs, després de sis anys de govern, quina confessió d' inhabilitat política total, després de sis anys de govern. Evidentment no són veritat. Evidentment, com se'ns ha dit aquí, hi ha molt a fer i moltes possibilitats malgrat les dificultats, malgrat unes inèrcies centralistes que existeixen, òbviament, seculars; malgrat la tendència de tot govern, tot govern, sigui quin sigui el seu color, a resistir-se a cedir parcelles de les seves competències i de la seva sobirania. En aquest pols històric en què estem situats per tirar endavant el projecte de construcció de l'autogovern de Catalunya, de la nostra reconstrucció nacional, ens cal —i no la tenim, des del Consell Executiu de la Generalitat— una política clara, que fixi objectius precisos en aquest terreny, en aquest camí.

Es pot dir que no es volen enemics exteriors. Doncs bé, si no es volen enemics exteriors cal tenir amics exteriors, o, com a mínim, gent amb la qual es pugui negociar amb serietat i amb fermesa, però sobre la base de l'abandó de tota temptació d'instrumentalització partidista, de combat ideològic. La Generalitat, sempre, ha tingut problemes amb els governs de Madrid. A l'època de la República, durant la Guerra Civil, també en l'època de la Generalitat provisional. Mai va caure en la temptació d'utilitzar aquests problemes per fer política de partit des de les institucions. I aquí rau el problema estratègic fonamental d'orientació política general, en el qual ha caigut durant sis anys aquest Consell Executiu, n'ha produït els resultats, que són nuls, i ha arribat l'hora de reflexionar seriosament sobre si aquest camí és un bon camí per a Catalunya o, pel contrari, tal com nosaltres afirmem, és un mal camí per al nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat vol parlar? *(Pausa.)* El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, en primer lloc, senyor Obiols, voldria fer el mateix advertiment que he fet sempre: és molt possible que jo no sàpiga o no atini a contestar un tema que vostè pugui considerar essencial. Faci-m'ho notar.

Primer punt. A mi, moltes vegades, moltes vegades, se'm fan dir coses que no dic, amb la qual cosa la refutació és fàcil. Avui ha passat, ara, en aquest discurs del senyor Obiols més d'un cop. Jo no he dit que no tinguéssim totes les competències en incendis; a l'inrevés, dic que les tenim totes, excepte els hidroavions. I jo no he dit en cap moment —i el meu discurs està escrit i el poden comprovar— que tota la culpa sigui de la gent de fora. Jo dic que hi ha uns problemes, que vénen de fora, molt importants, i que ens condicionen molt, i em sembla molt difícil que ningú, això, ho pugui discutir. Ara, jo no he dit, no he dit en cap moment —i poden repassar-ho— que aquí no hi hagi més responsabilitats que aquestes. Jo he dit que tenim molt mal plantejat el tema del finançament, que en el tema del finançament —que òbviament és molt decisiu, i

això suposo que ningú no ho posa en dubte— hi ha, per part del Govern, de l'actual Govern —més que per part de l'anterior, és així— una actitud discriminatòria contra Catalunya —això ho he dit, ho repeteixo— i que la interpretació competencial que es fa és una interpretació també molt negativa, fins i tot, de vegades, molt barroerament negativa.

El debat no ha portat que jo hagi de fer una intervenció d'aquest tipus, però tenia preparats uns quants exemples, d'això que en podríem dir «l'actitud barroera», des d'un punt de vista competencial. Tan barroera que vostès no s'ho creurien, però que és fàcil, per desgràcia, de demostrar. Això sí que ho he dit, tot això ho he dit. I és clar, a part de tot el que vostè ha dit, senyor Obiols, l'important és saber si el que jo he dit —a més, està escrit en el meu discurs d'ahir, és veritat o no és veritat. I suposo que deu ser perquè vostè també ho diu. Vostè, aquí, en aquest discurs, no ha esmentat ni una vegada, pràcticament, o quasi —potser ocupat per prendre notes se'm pot haver escapat algun matis—, però, seriosament, d'una manera important, en el tema del finançament, vostè no hi ha entrat, que és un tema que ocupa una tercera part del meu discurs d'ahir, i que em sembla que ningú podrà discutir que és un tema essencial per saber on som, des d'un punt de vista autonòmic. Vostè no n'ha parlat.

En canvi, vostè de vegades —i jo li ho agraeixo— diu coses, a la premsa surt, almenys, i jo estic segur que és veritat, perquè, a més, em consta que els representants del Partit Socialista ho diuen també a la Comissió Mixta —i ja ho he dit abans, això és d'agrair perquè vostès tenen una posició segons com difícil, en aquests casos— diu, el PSC afirma, el diari diu que vostè diu o que el PSC diu que «Cataluña dispone del más bajo nivel de financiación». I vostè ho diu perquè és obvi, per desgràcia, és veritat, és, com ahir vaig dir, escandalosament veritat. Jo dic això, i això no és mirar de suscitar cap enemistat exterior, el que jo dic i el que diu vostè no és mirar de suscitar cap oposició exterior. I aquí hi ha una sèrie de números que el partit del qual vostè és Secretari General, el Partit Socialista Català, explica que coincideixen prou —hi hauria algunes diferències —amb els que jo hauria pogut dir i alguns dels que jo vaig presentar ahir. I després diu que vostè va dir —i vostè no ho ha desmentit, i a més estic segur que ho va dir— : «Obiols entregó a González, Solchaga y Pons un informe que refleja la discriminación de la autonomía catalana». Aquesta paraula de la «discriminació» aplicada a Catalunya —puc dir contra Catalunya? Una discriminació sempre és «contra», oi?, contra Catalunya—, això ho han dit vostès. I jo vaig dir això mateix ahir. I vostè, en fi, no li vull posar més declaracions d'aquest tipus, però n'ha fet, cosa que, per altra banda, repeteixo, jo li agraeixo.

Per tant, entenc que no es pot dir que nosaltres haguem buscat, en cap moment ni tampoc en el discurs d'ahir, el desig, diguem-ne, de fer les coses més difícils, de posar barreres, d'aixecar parets, quan, de fet, estem dient —ho estem dient amb més responsabilitat que vostès, evidentment, perquè som el Govern de la Generalitat—, el mateix que vostès diuen. Aquest és un primer punt. Vostès i nosaltres estem d'acord que hi ha una discriminació contra Catalunya. I vostè, senyor Obiols, n'estava tan convençut, d'això, i sentia tant, suposo —i això l'honora—, la necessitat que es resolgués, que va creure's més que jo, fins i tot, que això es resoluria. I vostè el

dia 21 de desembre de l'any 1985 va dir que hi hauria solució abans del dia 31 de desembre. Jo també ho vaig dir. Doncs el diari diu que ho va dir. Naturalment pot ser que s'equivoqués, però, en tot cas, no es va desmentir. El diari diu que ho ha dit. I jo també ho vaig dir, perquè el Primer Ministre..., perdó, el President del Govern ens ho va dir, i, a més, és molt lògic que vostè i jo ens ho creguéssim, perquè va passar una cosa —i ara vaig a utilitzar un adjectiu una mica fort— grotesca, que és la següent : que el Portaveu del Govern, en la roda de premsa que va dir el dia 28 —era el dia dels Innocents, és veritat—, però era el 28 de desembre, va dir : «ahir, o avui mateix, no ho recordo, el Consell de Ministres ja ha decidit la fórmula del finançament». Jo recordo que tenia una discussió amb el Conseller d'Economia de si ho farien o no ho farien, i no és pas que poséssim en dubte la bona voluntat del Govern de fer-ho, sinó la possibilitat, fins i tot tècnica, de fer-ho. Que ho faran, que no ho faran... I tot d'una, a la Televisió, el Solana : «això està fet, avui s'ha aprovat». Grotesc! Grotesc. No se n'ha sentit a parlar mai més, d'una cosa que és el finançament de les autonomies. El *Estado de las Autonomías*! Model per a tot el món, tenim el finançament... No se n'ha sentit a parlar mai més, ni gall ni gallina. Grotesc. Aleshores, que jo digui això, que digui, fins i tot, que és grotesc un fet com aquest, el *vocero*, com en diuen els sud-americans, del Consell de Ministres, donava aquesta gran notícia, esperadíssima notícia, i després res.

Per tant, escolti'm, que vostè i jo, vostè i jo, reclamem i protestem contra la discriminació, reclamem això i tinguem la confiança —que vostè té i jo també— que en un moment o altre això s'haurà d'arreglar, perquè seria un disbarat, seria una acció que no pot encaixar amb el que és la mentalitat i la responsabilitat d'un home d'Estat, i el President del Govern! —jo n'estic segur— és un home d'Estat, i té responsabilitats d'home d'Estat, i les circumstàncies històriques i personals l'han posat en una situació en què s'ha de conduir d'aquesta forma, i jo he de creure que un moment o altre s'hi conduirà, en aquest punt —en altres s'hi ha conduït— estic segur que també s'hi conduirà. Però avui encara no som aquí i, de fet, vostè i jo estem d'acord en un punt : hi ha discriminació contra Catalunya.

Deixem de banda aquest punt. Vostè diu que no hi ha col·laboració entre les institucions. Bé, això, senyor Obiols, no és veritat, no és veritat. Els fets diuen que no és veritat. Potser vostès voldrien una altra mena de col·laboració. Potser sí. Però hi ha una col·laboració que s'inscriu en els fets. El mateix exemple que vostè ha posat de la ciutat i, òbviament, naturalment, de l'Ajuntament de Barcelona, relacionat amb els Jocs Olímpics, és un cas d'una col·laboració exemplar. Potser en cap altre lloc del món es donaria el cas que el Govern donés el ple suport —que era la nostra obligació, o sia que no és cap mèrit— que ha donat un Govern a un ajuntament que no és del seu grup polític, evidentment, no va passar en el seu moment a França —en el seu moment, ara han canviat les coses—, però en el seu moment no va passar, a França, per exemple. I n'hi ha tants d'altres. Per tant, aquesta col·laboració ha existit, en aquest cas, per exemple, però en molts altres. Per exemple : amb les diputacions. De fet, la quantitat de convenis de cooperació concertats amb les diputacions és molt gran. Amb la Diputació de Lleida, posem per cas, i amb la Diputació de Barcelona, per exemple, un acord, concretament un conve-

ni, del 14 de març del 1986.

O amb l'Ajuntament de Barcelona, un del 21 de maig del 1986. O un, que no trobo aquí, i no li puc dir la data, sobre construccions escolars. L'Ajuntament de Barcelona diu, amb raó : «la primera vegada, d'ençà de fa molts anys que s'inauguren sis escoles a començament de curs». Sí, senyor. Gràcies a qui? Gràcies a l'Ajuntament de Barcelona. I a qui? A la Generalitat. Perquè això, en forma una mica diferida, després d'una sèrie de problemes, hi ha un acord, però hi ha un acord... En aquest sentit, en darrer terme, qui ho pagarà? Ho pagarà qui ho ha de pagar, no és cap mèrit, però qui ho pagarà? La Generalitat, que és a qui li toca. I, per tant, això és un cas ben clar de col·laboració i diu que no s'havia fet des de fa no sé quants anys; doncs bé, ara s'ha fet. I amb la Diputació de Tarragona, el 30 de maig del 86... Miri, jo li vaig a dir una cosa : si no fos per la col·laboració que tenim amb la Diputació de Tarragona, per exemple, això de l'eix de l'Ebre —del qual a mi, fa molts anys, me'n parlava l'actual Diputat senyor Martí, per exemple, i que a mi, no em reca dir-ho, en aquell moment em semblava una obra que depassava molt les nostres possibles possibilitats d'aleshores i de futur—, avui això, d'aquí a molt poc anys, tot ell, almenys fins a Maials, serà una realitat, i serà una realitat gràcies a la col·laboració de la Generalitat amb la Diputació de Tarragona. I ara no vull pas fer aquelles llistes tan... allò que en diem «prolixes», dels acords amb l'Ajuntament de Barcelona per al Laboratori Municipal, o amb la Diputació de Barcelona per a... en fi, per a una pila de coses, per exemple, de caràcter mèdic, també. O, amb la de Tarragona, n'hi ha set o vuit amb la de Tarragona, tres o quatre amb la de Lleida, etcètera. I algunes amb les quatre diputacions alhora : per exemple, ara mateix, l'últim acord, l'últim conveni amb les diputacions és del 25 de juliol del 86, amb les quatre diputacions alhora.

Per tant, no és cert que no existeixi aquesta col·laboració. Que vostès potser la voldrien d'una altra manera, aquesta col·laboració? Vostè ha parlat... Després en parlaré un moment, d'allò que vostè en diu el «pacte institucional», i li diré com no volem la col·laboració, això també li ho diré; però que hi ha col·laboració, això és un fet, un fet que s'ha repetit més de quinze, vint, vint-i-cinc o trenta cops, amb coses, de vegades, d'una extraordinària importància, com pot ser, per exemple, aquest que dèiem de l'eix de l'Ebre, o el que s'està intentant —i espero que s'aconsegueixi— de la Generalitat de Catalunya amb la Diputació de Barcelona, etcètera.

Vostè ha parlat, molt incidentalment —però li agraeixo que n'hagi parlat perquè em permet donar, així molt públicament i molt solemnement, la nostra posició— de les emissores municipals. En el tema de les emissores municipals el que hi ha és el següent : el Govern de la Generalitat té —i ara li ho demostraré— una actitud favorable a les emissores municipals. El Govern de la Generalitat no farà el que ha fet, per exemple, la Junta d'Andalusia, que és tancar-les totes. I les ha tancades totes. I després els explicaré per què.

Ara, el que passa és que el Govern de la Generalitat es troba amb un problema que afecta quasi la seva dignitat de govern, i és que es troba amb la impossibilitat de dur a terme allò que és la seva obligació, que és la regulació i la concessió de totes aquestes llicències d'emissió, perquè no disposem dels elements, no disposem, és a dir, del marc, no ja únicament legal, sinó fins i tot tècnic, que hem de tenir per poder-ho fer. I

aquest és un marc que ens ha de ser donat des de l'Administració central. Escoltin, no és que jo vulgui donar la culpa a ningú, però aquí el que hi ha és que el dia 31 de gener del 83 jo escric una carta al President del Govern, i li deia : «Escolti, nosaltres necessitem regularitzar aquesta situació, i necessitem que ens resolguin uns determinats problemes, concretament, simplement que es reservi dintre de la banda de freqüència modulada un segment que compregui quatre canals perquè dintre d'aquests quatre canals puguin emetre, a baixa potència —evidentment a menys de 100 watts—, les emissores de caràcter municipal». I això és el que demanem : 31 de març del 83, cap resposta; 12 de desembre del 84, cap resposta —la carta és idèntica : —si volen els les llegeixo totes quatre, però m'allargaria molt, n'hi ha quatre—; 16 d'abril del 86, cap resposta, i 26 de març del 86, cap resposta. Jo, senyor Obiols, no vull fer victimisme sobre això, perquè vostè veu molt clar que aquí hi ha dues persones que queden molt malament : una és el President del Govern i l'altra sóc jo, i, per tant, si he dit això és simplement per aclarir les coses; jo no puc obligar, però, al President del Govern que contesti una carta, ni dues, ni tres, ni quatre. Ara, a l'última carta, li dic el perquè nosaltres fem aquest gran esforç perquè ens donin, ens facilitin la resolució d'aquest tema, i li dic : per quatre motius. Per què entenem que és important que Catalunya pugui mantenir les ràdios municipals? I li dic el següent : «Aquestes ràdios constitueixen» —tradueixo—, «en el seu conjunt, un fet considerable de creativitat». Segon : «Aquesta creativitat la desenvolupen joves, gent jove; darrera de cadascuna d'aquestes ràdios hi sol haver un grup, sovint nombrós, de joves il·lusionats i molt actius i capaços. En aquests moments de crisi juvenil, aquest és un fet molt a tenir en compte i, si és possible, a respectar.» Tres : «En termes generals, aquestes ràdios constitueixen un factor important de normalització lingüística i de difusió cultural». Quatre : «En el seu conjunt, aquestes ràdios han donat lloc a un fenomen molt pròpiament català, és a dir, que respon molt fidelment, molt exactament, a la realitat social i cultural de Catalunya i que ho fa d'una manera pluralista», perquè jo sé perfectament, jo ho sé molt bé, que aquestes ràdios no tenen, en el seu conjunt, un sol color polític determinat, que n'hi ha de tota mena, i moltes d'elles no en tenen cap que és el que correspon a una ràdio municipal, moltes d'elles no en tenen cap. O sigui, no és un problema d'això, és un problema que nosaltres necessitem fer complir la llei... Suposo que hi deu haver gent que deu estar contenta, deu dir : «Mira'ls, no poden aplicar l'escola, no poden...» Escoltin, això, hi pot haver errors, hi pot no haver errors, però en principi és dolent que la Generalitat no pugui fer complir una llei, o que hi pugui haver una actuació d'aquest tipus —actuació positiva, ho acabo d'assenyalar—, però a la qual no li podem donar la normativa que caldria donar; que l'únic que demanem és que les ràdios municipals siguin ràdios municipals, i d'alguna manera ho hem intentat, i hem tancat... perquè alguna se n'ha tancat, de ràdio... és aquell alcalde que ve, i molt ingènuament, fins i tot, i li dius : «Escolti, senyor alcalde, com és que vostè té el centre, el reemissor d'això, ho té, en primer lloc fora del seu terme, però no en el terme del costat, sinó uns quants termes més enllà» I diu : «Oh, és que hi ha una muntanyeta, i des d'allà puc arribar a tota la comarca». «Però, escolti, això que té a veure amb una ràdio municipal?». I després diu : «No, i a

més, és que a mi el que m'interessa és poder connectar amb Ràdio 4». «I què té a veure amb la ràdio municipal connectar amb Ràdio 4?». Bé, davant d'això, què ha de fer el Govern de la Generalitat? Evidentment, nosaltres hem tingut una actitud —i tindrem— una actitud de gran tolerància amb això, però situacions com aquesta que acabo de descriure, evidentment, han d'obligar a una actuació, tant com pugui, del Govern de la Generalitat; això, i aspectes de publicitat, etcètera.

Bé, per tant, espero que algun dia se'ns contestarà sobre això. Fixi's molt, senyor Obiols, que jo li parlo, en aquest cas, li he parlat amb molta franquesa : acabo de dir-li que no em fa cap bé a mi explicar-li la cosa exactament com ha anat, ni a mi ni al President del Govern, òbviament, però és que les coses són així i volia, simplement, que es coneguessin exactament tal com són. Seguirem treballant per tal de trobar-hi una solució, però suposo que ningú d'aquest Parlament podrà criticar que el Govern de la Generalitat vulgui legalitzar les coses, i vulgui poder actuar d'acord amb el que és la responsabilitat d'un govern, suposo que això no ho podrà criticar absolutament..., no ho voldrà criticar absolutament ningú, en aquest Parlament.

Ha fet una referència a l'organització territorial com si fos un problema partidista el plantejament que hem fet. Escolti, senyor Obiols, jo sempre he tingut la mateixa idea sobre l'organització territorial, i l'he defensada i he escrit sobre això, fins i tot quan tothom creia que les eleccions del 80 les guanyarien els socialistes; jo sempre he defensat això i ho tinc escrit, sempre he defensat això i ho tinc escrit. Per tant, ja que sempre se'ns demana coherència als polítics, ningú podrà criticar si ara el Govern de la Generalitat vol dur a terme, en la pràctica, una cosa que, de fa deu i quinze i vint anys, hem predicat, hem defensat i hem escrit. També — ho repeteixo—, a finals del 79, començaments del 80, quan tothom —si li he de ser sincer, en aquell moment, fins i tot nosaltres— pensàvem que les eleccions del 80 les guanyarien vostès.

Senyores i senyors diputats, un altre dels temes que ha plantejat el cap del Grup parlamentari Socialista és el que fa referència a la Sindicatura de Comptes. Algunes de les coses que ha dit, sobre si el document, si havia de venir o no havia de venir, etcètera, és una cosa que, en tot cas, és una relació que està establerta entre el Parlament i la Sindicatura (*Remor de veus*). Ara bé, jo suposo que dispo de mateix document de què deu disposar el senyor Obiols, i sobre la base d'això... (*remor de veus*) no es preocupin, si cau ho agafarem..., sobre la base d'això, jo afirmo, amb tota rotunditat, i des d'aquesta tribuna, afirmo tres coses. Primera : no hi ha hagut cap cas de mala utilització dels recursos públics, pel que fa referència al pressupost i a l'exercici del 84, que és del que es parla. Segona : no hi ha hagut aplicació de fons a coses que no els correspongués, excepte en el cas de canvi de partides autoritzades. I tercera : com a conseqüència d'això, jo personalment crec —i, com pot comprendre, aquest document me l'he llegit amb tanta atenció com vostè— que no hi ha base per a cap expedient administratiu a ningú. A ningú. Però, de tota manera, jo li vull afegir una cosa : no és només el Govern de la Generalitat el que té el dret i l'obligació de fer expedients administratius si algú realment ha fet una cosa mal feta, sinó que és la mateixa Sindicatura de Comptes; és a dir, si la Sindicatura de Comptes veu que hi ha alguna cosa que realment fuig del que és la normalitat, no que

pugui ser més o menys discutit i apreciat, o que pugui haver-hi determinades fallades, coses que es poden corregir, etcètera, sinó que, realment, hi ha hagut una cosa censurable, o castigable, la Sindicatura de Comptes, no només el Govern de la Generalitat, ha d'obrir el corresponent expedient, i no n'ha obert cap.

Ara, a més, jo li vull dir una cosa : vostè ha llegit aquest document, pel que he vist, però no el deu haver llegit tot. Em permetrà..., possiblement per la pressa, com vostè ha dit molt bé, per no allargar-se, per no cansar-nos o perquè no ha tingut temps de fer-ho, vostè el que no ha llegit és la part primera, la introducció, on es fa la valoració global del que ha estat l'actuació de la Generalitat des del punt de vista comptable, des del punt de vista administratiu; ja els ho llegiré jo, i els agrairé la mateixa atenció, molt justificada, amb què han seguit la lectura del senyor Obiols. Sota el títol d'«Avaluació del sistema comptable», avaluació, diu : «Sota aquest punt de vista, la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya es desenvolupa amb l'eficàcia suficient per a conèixer i tenir enregistrades correctament totes les operacions que hagin originat un document comptable, i encara que poden existir —i, de fet, existeixen— criteris d'imputació discutibles, en cap cas alteren el significat pressupostari i, per tant, considerem altament fiable el contingut comptable aquí avaluat». Aquesta és la conclusió : «Considerem altament fiable el contingut comptable aquí avaluat», que és el corresponent al del Pressupost del 84.

Passem a un altre punt : el Pla Quadriennal. El Pla Quadriennal, senyor Obiols, es compleix. No sé si el podrem complir en el futur, ja ho avanço, i m'imagino que al Conseller d'Ensenyament no li agrada que ho digui, però, efectivament, aquest sí que és d'aquells problemes dramàtics de discussió del Pressupost amb els quals ens trobarem d'aquí a tres mesos i, abans, molt especialment vostès del Grup Socialista, en la discussió del pressupost a Madrid.

Competències d'incendis. Jo no sé si és que m'he explicat malament, però les competències d'incendis, efectivament, les tenim, de prevenció i d'extinció, excepte els hidroavions. Jo he de dir que jo he escrit al President del Govern, i és una de les coses que, per cert, va sortir el dia 4 també, abans que hi hagués interès a saber de què havíem parlat, marginalment i incidentalment que Espanya necessita més hidroavions. Però evidentment, d'hidroavions, la Generalitat no en pot comprar, no solament perquè no té diners, sinó per una cosa molt simple que vostès entendran de seguida, perquè si nosaltres tenim un hidroavió, és un hidroavió menys que ens envian de fora, allà on hi ha, des d'IRYDA, la Direcció General de Comandament —diguem-ne— de la lluita contra incendis dels hidroavions. Això ho hem de comprar a través del pressupost espanyol, i aquesta és la petició que jo he fet. Però, per la resta, nosaltres tenim les competències, i —com he dit abans al senyor Barrera— no volem renunciar a aquestes competències.

Abans també he dit, i ara ho puc ratificar —si trobo el paper, i dispensin— amb més precisió. Abans també he dit que nosaltres, durant els últims tres anys, que la Generalitat durant els últims tres anys havia replantat més de 10.000 hectàrees de bosc. Concretament, durant els anys 83, 84 i 85, la repoblació directa feta per la Generalitat ha estat de 7.415 hectàrees. Com que veig que es va repetint molt aquestes xifres, que són equivocades i que ens donen una repoblació molt baixa, les re-

peteixo, per si algú se la vol apuntar : 7.415. I la repoblació subvencionada per la Generalitat ha estat de 3.448. Total, fa 10.863 hectàrees, o sigui que no s'ha baixat sobre aquelles 2.500 a 3.000 que hi havia abans, que era baix, doncs ara se'n fan 3.600, que continua essent baix, que continua essent baix. Però, de tota manera, no s'ha baixat, sinó que s'ha pujat, s'ha pujat sensiblement.

Que el plantejament reformista, senyor Obiols, va fracassar segur, això em sembla que (*rialles*) no, ho posa ningú en discussió, no? Que és segur també que en aquest fracàs hi ha una responsabilitat de persones de fora de Catalunya i de Catalunya que estaven interessades en aquest tema, seguríssim. I quan vostè diu que nosaltres hi hem de reflexionar, té tota la raó. No calia que ens ho digués, però, de tota manera, estava en el seu dret de dir-nos-ho i està bé que se'ns digui i que se'ns recordi; d'això, no hi ha cap mena de dubte. Nosaltres, òbviament, sabem que això va ser un plantejament ben vist des de Catalunya, almenys, perquè mai les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat, em refereixo en aquest cas, concretament, a Convergència i Unió, havien tingut en unes eleccions generals un resultat tan bo com l'actual, però òbviament, el reformisme pretenia una altra cosa, i, en aquest sentit, les observacions que vostè ha fet, no les conseqüències que en treu, de les quals jo, en bona part no hi estaria d'acord, però la crítica en el sentit que assenyala vostè, que hi ha hagut aquest fracàs, vostè, en aquest sentit, té tota la raó.

Presons. Home, aquí sí que no ens pot dir que nosaltres fem mala gestió, perquè si hi ha hagut un exemple clar d'incompetència per part de l'Administració central és en aquest tema de les presons.

Mirin, ja a l'època de la Generalitat provisional es va plantejar aquest tema i se'n va començar a parlar i es van prendre algunes primeres preliminars decisions, i jo personalment recordo d'haver visitat aquell director general de presons que després va ser assassinat —Abad, es deia, concretament—; això devia ser l'any 78, miri si fa temps que el tema s'arrossega. I no es resolia mai. Finalment hi va haver el traspàs, però no el traspàs del que aleshores se'n deia la presó de la Roca —i que jo recomano tothom que l'anomeni pel seu nom oficial, que és la presó de Quatre Camins, ara. I després, durant una pila de temps, aquesta presó, que havia de fer l'Administració central va estar encallada, durant anys, durant anys; abans fins i tot que es fessin els traspàsos, que en realitat són relativament recents. I, fins i tot un cop fets els traspàsos, podria portar-los, no les tinc ara, unes declaracions de quan va venir aquí el Ministre Ledesma, dient, rotundament : «No, no, no; aquesta presó..., altres coses, però aquesta presó és nostra, és de l'Administració central.» Bé, i aquesta presó no ha avançat, en absolut; pel que sigui, de vegades potser per aquests problemes de tipus legal, contenciós administratiu, etcètera, però això no va avançar de cap manera. He de dir que si en algun lloc el Ministeri de Justícia s'ha cobert poc de glòria quant a la seva capacitat de gestió ha estat en el tema de les presons a Catalunya i d'una manera molt clara en la presó del Vallès Oriental. Fins que finalment ens van dir : «Home, potser si l'agaféssiu vosaltres..., potser si l'agaféssiu vosaltres, amb una determinada compensació econòmica, potser aleshores... Us hi atreviu?» I nosaltres la vam agafar, vam poder negociar amb l'Ajuntament un canvi —això va ser, si no ho recordo malament, a la tardor

de l'any passat—, i des del mes de juliol d'enguany la presó de Quatre Camins s'està construint. Per tant, si en un dels casos en els quals la gestió de la Generalitat ha estat justament —i celebri per tant que hagi tret aquest tema— més brillant, primer perquè ha estat brillant i segona perquè té el punt de comparança amb una gestió desastrosa de l'Administració central, és en aquest tema de les presons i, concretament, en el tema de la presó del Vallès Oriental.

Pel que fa a la presó, pel que fa a la Model, li diré una cosa : aquest és un dels casos —no n'havíem de parlar, de la Model, però de vegades s'és imprudent, amb segons quines observacions. La Model va ser objecte en algun moment d'alguna actuació molt poc correcta del Ministeri de Justícia. La Model en aquest moment està sensiblement millor del que estava, que no vol dir que estigui bé, és per això que fem presons, ja ho sabem; però que quan a la Model hi havia problemes, hi havia gent del Ministeri de Justícia que se'n alegrés i fes declaracions, dient : «són una colla d'incompetents perquè hi ha hagut això i allò i el de més enllà», i digués : «Potser els les haurem de treure, les presons», allò que diu el Ministre Romero, i que després, al cap de quatre dies, a l'Administració central, allò que està *bajo el manto del Ministerio* li matessin un policia dintre de la presó de Màlaga, què havíem d'haver fet, nosaltres, dir que eren una colla d'incompetents, el Ministre i el Director General, i tots plegats? Aquest és un tipus de cosa..., i vostè diu que no hi ha d'haver enfrontaments, és clar que no n'hi ha d'haver!, però per començar no s'han de fer aquest tipus de coses que es fan, que van des d'aquestes propostes del Ministre Romero, que van contra l'esperit autonòmic, o des d'aquests plantejaments que es feien des de la Direcció General de Presons i des del Ministeri de Justícia.

Per tant —repeteixo—, presons? Doncs, mirin, cree que podem discutir tant com vulguin, poden fer el que vulguin. Pensin que és un tema en el qual la posició de la Generalitat és especialment forta.

El senyor Obiols ha parlat també del pacte cultural. El pacte cultural no és cert que el pacte cultural no funcioni; funciona almenys de la manera següent, és a dir, funciona tal com estava previst que havia de funcionar, amb un problema, i és que la seva dotació pressupostària —però tornem a ser al mateix de sempre; això, si un cas, ens ho planteja d'aquí a dos mesos— és molt i molt insuficient, òbviament.

Ara, a part d'això, el que hi ha és el conjunt, el plenari de les institucions signants, recordin : la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, les Diputacions de Barcelona, Girona, Lleida, la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis; aquest plenari es reuneixen amb regularitat i els temes que s'hi han tractat i que s'impulsen són els següents :

Primer, la realització del llibre blanc, que, a més, s'ha encarregat a una institució que em sembla que mereix la confiança política, no solament tècnica, sinó política de tothom, que és la Fundació Jaume Bofill. La primera part d'aquest estudi estarà acabada d'aquí a molt poc, i aleshores ve la segona part que és fer l'òptim, el mapa òptim dels equipaments culturals. En el camp de la normalització lingüística s'ha treballat en el sentit de mancomunar esforços entre totes les institucions; he de dir que hi ha tota una pila d'ajuntaments que han tingut sempre i que tenen ara d'una manera especial una actitud i una actuació molt positives en aquest camp de la normalització lingüística.

En el tema dels museus de Catalunya el plenari ha tingut coneixement i ha pres en consideració l'Avantprojecte de Llei de Museus que està preparant el Departament de Cultura. Pel que fa referència al Museu d'Art Contemporani, el Departament de Cultura i l'Ajuntament de Barcelona han acordat un calendari que comença l'any 86 i que acaba l'any 89 per tal que sigui inaugurat, l'any 89, aquest Museu. Abans que acabi l'any han de signar-se els estatuts del consorci que regirà el Museu i ha d'estar preparat el projecte del Museu, i concretament l'any 87 començaran les inversions: cada institució, Ajuntament i Generalitat, hi destinaran 100 milions de pessetes destinats a la constitució del fons d'art. El 88 i 89 a més de mantenir-se aquesta quantitat, s'invertiran 200 milions anyals per a construcció, i, finalment, hi ha tot l'esforç que espero que finalment arribi a una conclusió per tal de constituir un consorci entre la Generalitat, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut d'Estudis Catalans pel que fa a l'administració de la Biblioteca de Catalunya. Per cert, aquests són uns altres exemples clars que posen de manifest que no és cert que no hi hagi col·laboració institucional.

Senyor Obiols, estem tots d'acord que convé molt que no hi hagi crispació en el país. Jo, francament, li he de dir que, excepte entre alguns polítics, de crispació, en el país no n'hi ha. Jo veig que, de tant en tant, amb una certa periodicitat doncs sembla que hi hagi interès a dir que hi ha molta crispació, i que estem diguem-ne a la boca mateix d'un volcà, i no hi estem, jo crec sincerament que no hi estem. De vegades dóna la sensació que ara convé dir que estem crispats, ara que estem descrispats (*rialles*), ara que no ens podem veure, ara que ens estimem molt. Jo, això, a mi m'arriba a sorprendre, perquè a més, tot això es tradueix —he de dir-ho— en situacions en les quals jo no modifico gens la meua manera d'actuar. Ara sembla —i me n'alegro molt— que estem en un moment en què tots ens volem descrisar. Magnífic!, però jo vull recordar que jo no he posat mai anuncis des de les institucions per organitzar manifestacions contra cap institució, ni s'han posat anuncis per fer manifestacions contra la Generalitat —això s'ha fet. Jo s'ha baixat a la plaça a confraternitzar amb els que cridaven contra el President de la Generalitat, jo, això, no ho he fet mai.

I jo no he dit mai, quan alguna institució, petita o grossa, alguna institució no Convergents ni d'Esquerra Republicana, ni d'Unió, evidentment, han anat a Madrid a reclamar diners, jo no he dit: aquest, el president d'aquesta institució va a Madrid i es comporta com un nen consentit que va a demanar diners per poder passar millor el cap de setmana. Això no ho he dit mai. I com això, tantes i tantes altres coses.

I dic això perquè les coses s'han de dir, i s'han de dir amb claredat i amb calma i amb tranquil·litat, amb allò que en dèiem tranquil·litat i serenor, però s'han de dir, perquè és la manera d'entendre'ns. Per tant, vostès poden estar segurs que tindran no una actitud nova, sinó l'actitud de sempre, per part del President de la Generalitat pel que fa referència a aquest clima de descrispació, que, òbviament, doncs de vegades un pot cometre errors, una institució, una persona, òbviament que sí, que en un moment hi pot haver, en fi, una actitud, no exactament la que hauria de ser, això passa sempre, a tot arreu; però com a fet fonamental sí que vull que quedi clar que hi ha hagut sempre, perquè a més en tenim absoluta necessitat, no solament per filosofia i per actitud personal, sinó per necessitat,

aquesta voluntat de descrispació, poden comptar-hi amb tota seguretat.

Segurament, senyor Obiols, em descuido coses. Vostè, amb tota llibertat, després reclami-me-les, recordi-me-les. Únicament em sembla recordar que vostè ha parlat, amb tota certesa, del pacte institucional, de la conveniència, oi?, d'un pacte institucional. Jo li he dit abans que, d'acords i de convenis institucionals, en tenim molts, i estic segur que en tindrem més en el futur, no solament amb diputacions, com he dit abans, sinó amb ajuntaments, i no únicament amb l'Ajuntament de Barcelona. Ara mateix n'acabem de signar un amb els Ajuntaments de Sabadell i Terrassa, amb la Mancomunitat de Sabadell i Terrassa, i com aquests tants d'altres. I el nostre desig és —per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona— poder enfocar, encarrar, i espero que el tema dels Jocs Olímpics hi ajudarà alguns dels temes grossos que la ciutat té plantejats, com és l'aeroport, com és el port, com és la mateixa Fira.

Pel que fa a les diputacions, vostès ja saben que nosaltres les volem reduir, això no ho hem amagat mai. Nosaltres, si haguéssim pogut les hauríem suprimides; no les podem suprimir, la Constitució, el Tribunal Constitucional les empara, i el que farem serà, respectant-les en això i fins i tot també respectant, doncs, una certa sensibilitat popular que hi ha respecte determinats aspectes de les diputacions, que hi és, i que no hauríem fet bé de no tenir en compte, però, de tota manera, nosaltres ho volem reduir; això està clar. Per tant, segons quins pactes polítics amb les diputacions, òbviament, és lògic, que no els fem, o que els fem tan poc com puguem.

La Corporació Metropolitana, senyor Obiols, nosaltres, en un intent d'acostar-nos a algun dels plantejaments que ells —no sé qui ha estat que abans ens ho ha criticat—, que havíem canviat... sí, sí, hem canviat coses del nostre plantejament sobre organització territorial, però les hem canviades perquè volíem acostar-nos a alguns dels plantejaments que ens feien els altres partits polítics i que per això fa mesos que teníem això, aquest projecte, a la ponència conjunta. I en aquest sentit també hem introduït modificacions per acostar-nos una mica, almenys, tant com puguem, a les posicions de vostès, dels socialistes, però vostès saben que nosaltres la Corporació Metropolitana la volem suprimir, per tant, és lògic que segons quins pactes polítics amb la Corporació Metropolitana són difícils de fer.

Ara bé, evidentment, segueix havent-hi possibilitat de fer pactes institucionals amb molta gent, evidentment amb molts ajuntaments i, òbviament, d'una manera molt especial amb l'Ajuntament de Barcelona i amb les diputacions... Parlem-ne, per tant, sempre que calgui. Jo només vull que quedi clara ara una cosa, sempre que es faci un pacte institucional, i és la primacia de la Generalitat. La Generalitat, per voluntat política —n'estic segur— de totes les forces aquí representades i perquè ho diu l'Estatut, és el màxim òrgan de govern i de representació de Catalunya. I, per tant, això ha de quedar reflectit d'una manera clara en qualsevol pacte institucional. També aquella idea que s'ha introduït en alguns allò de «tant tens, tant vals», «escolta, la Generalitat quant hi posa? Perquè segons el que hi posi donarem més llocs o menys llocs al consell...» No, escolti, la Generalitat, encara que no hi posi ni cinc, si hi és per segons quines coses té la primacia.

És evident que la Generalitat per més primacia que tingui no

es pot ficar en coses que siguin, per exemple, de competència municipal, o que afecti o fereixin o vulnerin l'autonomia municipal, posem per cas, o l'autonomia de les diputacions en allò que després d'aquesta llei, i si tot va com nosaltres voldríem, en quedi de les diputacions que, evidentment, seguiran essent unes institucions importants. Hi ha uns límits absolutament infranquejables, això és cert; però allò que es posa en comú, allò que es pot posar en comú —perquè es pot posar en comú—, en allò, la Generalitat té una actitud que ha de ser de respecte, que s'ha de pactar, tot el que vostès vulguin, que no hi pot haver una actitud bàrroca per part de la Generalitat, però, en tot cas, la primacia política és de la Generalitat, i estic segur que ningú de vostès em sabia donar arguments perquè no hagi de ser així.

I en el terreny dels símbols és exactament igual. Jo el que no vull —de cap manera, no vull, i estic segur que tots vostès ho comprendran— és que sigui veritat allò que una vegada va posar un ninotaire, un acudit gràfic, que deia el següent —es tractava d'una festa, del que fos, no ho sé —hi havia una banderola, i deia, més o menys deia: «Això ha estat fet per la Generalitat, per tal ajuntament, per tal diputació, per tal caixa, per tal associació de veïns, per l'Òmnium Cultural, i amb el patrocini de la Coca-cola.» (*Rialles.*) No riguin, l'acudit era aquest, però l'esperit que designa, que reflecteix, aquest acudit és molt exacte: la Generalitat o és la Generalitat, o no té pacte cultural ni institucional ni de cap tipus amb ningú; això queda clar. Ara, dit això, és a dir, rebutjat el *totum revolutum*, tot el que vulguin; parlem-ne de tots els pactes institucionals que vulguin, que n'hem fet una pila i alguns els he llegit abans, molt importants. Aquest matí n'ha sortit un altre quan parlàvem de la radioactivitat, tot el que vulguin, però aquest principi, aquest principi polític de respecte de la primacia de la Generalitat ha de quedar absolutament salvaguardat. L'he defensat ara, el vaig defensar, el defensava el desembre i el gener, el desembre del 79 i el gener del 80, quan els meus pronòstics eren el que els deia, i el defensava fa molts i molts, i moltíssims anys que el defenso; no hi renunciaré ara, evidentment, per fer un pacte més o un pacte menys. Pacte, sí, però bons pactes, que vol dir pactes que responguin al que volem que sigui l'estructura política de Catalunya.

Res més; senyor Obiols, estic a la seva disposició si en alguna cosa considera que he de complementar la meva informació.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) L'Illustre senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies. Efectivament, jo he plantejat sis qüestions de l'orientació política general i, la veritat, és que tots hem pogut constatar que no he reeixit a suscitar la discussió política sobre aquestes qüestions de política general. S'han enumerat una sèrie de problemàtiques, de problemes concrets, jo hi faré esment, però, de tota manera, vull insistir, puix que estem en un debat d'orientació política general, el lògic és que parlem de l'orientació política general del Consell Executiu, el que ens sembla a nosaltres que no va bé i les alternatives que nosaltres proposem. Molt concisament les recordaré. Les he enumerat en la meva intervenció a fi de facilitar la presa de notes i un debat ordenat; les torno a enumerar.

Primer punt: tenir un diagnòstic correcte sobre el moment

polític, gairebé diria el moment històric, perquè es prolongarà durant un escenari bastant llarg d'anys, de la relació entre Catalunya i l'actual Govern de l'Estat. Saber exactament què és aquest Govern, què representa, quins problemes té, entre ells el problema del finançament de les comunitats autònomes, al qual faré al·lusió en aquest moment i formularé una vegada més la nostra posició, però tot advertint que estem discutint l'orientació política del Consell Executiu i no l'orientació política del Govern de Madrid, i, per tant, el que caldria discutir és com, de quina manera, a través de quins procediments, amb quins plantejaments, el Consell Executiu —que ha comptat, a través de la Comissió Mixta, amb el suport de totes les forces polítiques catalanes— pot reeixir en un procés de negociació que tots hem estat d'acord a considerar que era un procés de negociació complex i difícil.

Hi ha tres problemes que incideixen sobre l'establiment d'una revisió del sistema de finançament. Els coneixen vostès i els hem d'assumir des d'una òptica de responsabilitat, i de responsabilitat d'Estat.

Primer, cal tenir una noció clara de *tempo* històric. Vostè ens ha parlat d'un 11% de participació en la despesa pública de les comunitats autònomes. Aquesta xifra no és exacta; si descomptem els pressupostos de la seguretat social, avui els Pressupostos Generals de l'Estat tenen un 15% destinat a les comunitats autònomes, no un 11%. I això s'ha aconseguit, aquest 15% s'ha aconseguit en un període de temps relativament ràpid, sobretot si tenim en compte que la matriu de la qual se sortia era la matriu de l'Estat absolutament i totalment centralitzat. Ben entès que aquest no és el nostre objectiu, que cal anar més enllà, que cal arribar, per exemple, i em sembla que en aquests tipus de plantejaments hi ha un consens bastant general, al més ràpidament possible a una situació en la qual el percentatge de participació de les comunitats autònomes i de les corporacions locals representi el 25, el 25% i el 50% sigui de la competència de l'Administració central. Com arribar-hi? I aquí hi ha un segon i un tercer problema, que és el problema d'unes relacions intracomunitàries que no poden ser dutes pel camí del greuge comparatiu, de la confrontació, de la reivindicació permanent, dels uns envers els altres, sinó que cal donar l'exemple des de Catalunya d'una actitud que tingui una visió global del problema. I després hi ha un tercer aspecte de la qüestió, que vostès coneixen tan bé com jo, que se'n diu a escala internacional «crisi fiscal de l'Estat», que se'n diu dèficit públic, que se'n diu recursos limitats, que se'n diu, per tant, dificultats no pels recursos de les comunitats autònomes, sinó pels mateixos recursos de l'Estat i de les corporacions locals. Totes les administracions tenen problemes de diners perquè el diner és un bé escàs, i, per tant, cal treballar en aquest context.

El que nosaltres diem és que la línia que s'ha seguit de negociació política general no ha estat la més hàbil, la més adequada, perquè parteix d'un diagnòstic equivocat i d'una collocació equivocada en relació amb un govern que té quatre anys per davant i que en pot tenir més, que, per tant, és aquest interlocutor amb el qual cal comptar i amb el qual el President deia «No hi vull confrontació perquè en la confrontació són sempre els forts que s'imposen sobre els febles.» I això ho he sentit a gairebé tots els consellers en privat; però després la confrontació es produeix. Després el llenguatge que s'utilitza ja no és el llenguatge de la confrontació, és el llenguatge de la

crispació, siguem seriosos. Vostè ha parlat en termes irònics de la qüestió de la crispació a Catalunya. Senyor President, permeti'm que li torni a llegir el que diuen els membres del seu Consell Executiu, el que escriuen els membres del seu Consell Executiu, perquè si això no és la invocació a la crispació més total i més absoluta, aleshores és que no sabem exactament què és el que vostès diuen i què és el que vostès fan i potser tampoc ho saben vostès.

Un membre del seu Consell Executiu diu, fa molt poques setmanes: «Hem tornat a una situació molt semblant a la que teníem abans de l'Estatut d'Autonomia.» No és possible dir aquestes coses. Que «només ens queda un escenari on se celebren rituals», que vostès estan celebrant rituals i comèdies, però que no tenen absolutament res darrere perquè l'essència de l'autonomia política ha desaparegut. Que en aquests moments, si s'adrecen als ciutadans de Catalunya fa la impressió que en l'Estat espanyol l'únic poble que té autonomia política és Euskadi. Si això no és invocar a la crispació, aleshores jo ja no sé on sóc, francament. (*Remor de veus.*) No valen les frases, no valen les ironies sobre aquesta qüestió. El que cal és una modificació de plantejament i una modificació de llenguatge.

Llenguatge que s'expressa d'una manera constant i reiterada sobre terrenys que són terrenys inconcrets, els terrenys de la suspicàcia, de la suposició, de la rumorologia, del que diuen uns funcionaris del Ministeri de Justícia, que critiquen el que es fa en el tema de les presons a Catalunya, però qui ho diu ja no és un funcionari de la Conselleria de Justícia, sinó que és el President de la Generalitat des de la tribuna del Parlament de Catalunya. O el que diu el senyor Romero, però no ho ha dit el senyor Romero, això. On ha demanat el retorn de competències? Concretament, textualment.

No es pot invocar constantment el fantasma de la involució antiautonòmica, de l'agressió contra Catalunya i després dir que no es preconitza una política de crispació, de confrontació perquè, de fet, el resultat concret és aquest, i ho hem vist, per exemple, aquest darrer Onze de Setembre. Ho hem vist, i seria absurd que ens tanquéssim a aquesta realitat, ben entès que jo comparteixo moltes de les coses que el President ha dit en relació que no hi ha una crispació explícita en el si de la societat catalana. No, és cert; però sorgeixen sectors minoritaris molt radicalitzats, amb plantejaments que abonen una línia de confrontació violenta i aquesta és una dada de la realitat concreta enfront de la qual cal reaccionar. I cal reaccionar imprimint una nova orientació a la política de l'autonomia catalana, a la política de la Generalitat, perquè si es continua amb la política actual, l'espita, la fugida cap a aquest tipus de confrontació, cap a aquest tipus de radicalització —que ens afecta a tots— s'anirà produint irreversiblement, i suposo que cap de nosaltres vol arribar a la situació tràgica de conflicte, de violència, de terror, d'assassinats, d'incògnites polítiques que es planteja en l'altra gran nacionalitat històrica de l'Estat, que és el País Basc.

Hem de reprendre una situació que doni resposta concreta a aquests problemes que estan plantejats. I, ben entès, des de la perspectiva de reiterar, un any i un altre any, en els debats i en la pràctica política quotidiana, que l'esquema és: «Hi ha una gent que no ens entén, que ens és hostil, que ens retalla, que ens asfixia, i nosaltres tractem de tirar com sigui endavant», no és un esquema que serveixi per resoldre un problema que és comú: a Catalunya, com a nacionalitat, i al conjunt de l'Es-

tat com a Estat democràtic que avança en la seva reforma democràtica i autonòmica. Cal aquí un pacte, un pacte que s'articuli sobre la base de la no agressió partidista, del diàleg, que serà un diàleg dur i difícil, perquè les inèrcies centralistes hi són, però que només es podrà desbloquejar i assolir resultats sobre la base d'una relació nova, d'una relació diferent entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, el Govern de Madrid.

Em sembla que és sensat dir aquestes coses. Vostès em poden dir que hi ha dificultats: sens dubte. Jo afegiria «dificultats a banda i banda»; sóc explícit, pel que fa a les actituds del Consell Executiu en aquests moments, però cal vèncer, és imprescindible vèncer aquestes dificultats si, realment, no ens volem trobar en un escenari, a mitjà termini, que sigui un escenari molt poc agradable, que sigui un escenari lamentable. I jo he afirmat aquí la meua convicció —que sé que és compartida— que en una acció de govern iniciada l'any 82 a Madrid s'han vençut una sèrie de reptes.

El President ens parlava ahir de la situació econòmica de Catalunya; no és fortuïta ni depèn d'un canvi de conjuntura internacional: s'ha fet una política d'ajustament econòmic que ha donat resultats, que ha afavorit la indústria i les empreses a Catalunya; hi ha hagut una renovació d'inversió, també d'inversió pública —cal recordar, per exemple, els centenars de milers de milions de pessetes d'inversió de l'Estat per redreçar la situació de SEAT, per exemple—; m'hauria agradat que també aquest tipus de valoracions es fessin des del Consell Executiu de la Generalitat i, per tant, jo estic satisfet que s'hagi fet aquesta valoració que s'ha assolit un bon resultat en un repte fonamental, que era redreçar una situació econòmica molt negativa. La modernització de la societat, no sols a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat, avança impetuósament; la democràcia està consolidada. Qui recorda, avui, la situació de l'octubre del 82, quan tothom encara estava parlant de possibilitats d'involució, de temptatives de cop d'Estat que s'havien produït poques setmanes abans de la celebració d'eleccions generals del 82?

Aquests reptes estan assolits, i jo diria «irreversiblement assolits»; resta un repte fonamental que, és cert, no està resolt, i l'hem d'ajudar a resoldre nosaltres, amb la nostra política, i fonamentalment, la Generalitat i el seu Govern, que és arribar a un tipus de relació d'articulació de desenvolupament que redistribueixi poder dintre l'Estat, d'una forma sensata, d'una forma eficient, d'una forma autonòmica, i que permeti ubicar, d'una manera sensata, serena, constructiva, les relacions entre Catalunya —com a nació— i el conjunt de l'Estat, dins de l'esquema de la Constitució i de l'Estatut, que és el nostre esquema. I suposo que també és —em consta— l'esquema dels grups que estan en la majoria de Convergència i Unió.

El que jo plantejava és que cal un canvi d'actituds, purament i simplement, i m'agradaria saber, més enllà de les recriminacions, i de dir: «Oh, sí, nosaltres ja ho voldríem, però és que, miri què ens fan aquí i miri què ens fan allà», si hi ha realment la voluntat de reflexionar, de fer balanç polític del que han significat aquestes darreres etapes des del punt de vista del compte de resultats, i veure si cal emprendre o no cal emprendre una nova via a la qual nosaltres hem ofert en moltes ocasions una voluntat de participació i de corresponsabilització.

He plantejat, en segon terme, una qüestió que tampoc ha

estat alludida aquí, en la rèplica del President, que és el caràcter que pren, des del punt de vista de la participació de les forces que no estan en el Consell Executiu, la Generalitat. La Generalitat és de tots o no? Nosaltres som Generalitat o no? En les coses concretes de cada dia, apareix, des de la pràctica del Consell Executiu, i des de la percepció que en treuen els ciutadans, que vostès són la Generalitat i que nosaltres estem fora de la Generalitat. No hi ha res més destructiu, més antinacional, més absolutament negatiu des de la perspectiva de futur del país, que crear aquesta situació, i cal fer els gestos concrets per destruir aquesta imatge, i aquests gestos són la participació —en condicions de dignitat— de les forces de l'oposició —totes— en l'esquema institucional de la Generalitat, en condicions de dignitat, i la primacia d'un Parlament en què totes les forces polítiques que hi són representades fins ara han constatat, objectivament, concretament, que és minusvalorat, menystingut i que funciona d'una manera arterioscleròtica; jo vull recordar, simplement, una dada : hi ha hagut una remodelació, un canvi, en el Consell Executiu. Hem fet, com ens pertoca, com és la nostra obligació, una interpellació per conèixer les causes d'aquest canvi. Aquest canvi es va produir el mes d'abril —fa sis mesos—; en el mateix moment que es va produir aquest canvi, nosaltres vam presentar una interpellació en aquesta Cambra. Ha passat mig any, i aquesta interpellació encara no ha estat vista en el Ple d'aquest Parlament.

Volen un exemple més brutal de la profunda veritat del que estem dient i clamant tots, reiteradament, que per enfortir l'autonomia de Catalunya cal un Parlament que tingui plena vigència, que s'adeqüi realment als problemes quotidians i als grans problemes permanents de la nostra societat? I, com, fins a quin punt, vostès no volen això! Jo crec perfectament el President quan diu : «Jo no tinc por de presentar-me en aquesta Cambra». Naturalment! Qui hauria de tenir por? No ens mengem ningú! (*Rialles.*) Discutim francament de les coses, no és una qüestió de tenir por, senyor Pujol, senyor President; és una qüestió de tenir clar que hi ha una peça bàsica de la institució nacional de Catalunya, que és la Generalitat, i que aquesta peça bàsica és el Parlament de Catalunya, i que ha de tenir tota la seva primacia, perquè expressa la voluntat democràtica del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I menystenir, minusvalorar, marginar, deturar, paraitzar aquesta institució és un greuge que es fa a Catalunya i a tots els seus ciutadans. I he parlat, també, si em permet amb una certa benevolença, senyor President, perquè les rèpliques del President de la Generalitat han estat molt dilatades en el temps... No és això? I que recapituli també molt ràpidament algunes qüestions que no han estat respostes : la qüestió de la presència dels treballadors dins de l'esquema i les orientacions de l'autogovern català i dins de les institucions de la Generalitat; la marginació total, pràcticament, que es produeix. En l'esquema, que a mi no m'agrada, de comparacions amb les altres comunitats autònomes de tot l'Estat, si hi ha una comunitat que té un nivell de participació del sindicalisme més baix, és la nostra institució, és la Generalitat. És absolutament... (*L'I. Sr. Obiols, en moure els papers, fa trontollar la copa d'aigua de la tribuna, però la reté a l'acte.*) Tinc rapidesa de reflexos. (*Remor de veus i rialles.*) És una situació radicalment contradictòria amb el que és la realitat de Catalunya, amb el que és la seva composició social i cultural, amb el que ha estat el rol històric dels tre-

balladors i del sindicalisme democràtic de Catalunya, per reconquerir la democràcia i reconquerir l'autonomia, cal una rectificació, senyor President, en aquest terreny. Cal una rectificació en tots els altres que li he anomenat, per fer de nou una Generalitat que no s'identifiqui amb un home o amb un partit, sinó que sigui realment la institució que ens aplegui a tots plegats. I, amb això, li recordo unes frases —que vostè no ha volgut comentar; jo no cometré la indelicadesa de demanar-li'n un comentari— del President del seu propi partit on referma clarament aquesta voluntat que, per recuperar força, a Catalunya cal emprendre aquest nou camí, i que la continuïtat del camí actual —per utilitzar també una expressió del President de Convergència Democràtica— ens portaria de victòria en victòria fins a la derrota final (*Remor de veus.*) Són paraules textuais del senyor Ramon Trias Fargas.

He parlat, en fi, de compromisos constructius, i vulguin creure que, pel que fa, per exemple, a la primera pedra de toc, que és la Llei d'Organització Territorial i Règim Local, les quatre lleis en què ara s'ha subdividit, nosaltres adoptarem, i estem adoptant una actitud dialogant, de concessions, per fer possible un acord, però també volem que hi hagi canvis per part de la majoria, per tal que ens puguem trobar a mig camí i trobar una solució pactada, que sigui raonable i que pugui ser acceptada per tots; no exactament del gust de tots, perquè el resultat de totanegociació és exactament aquest, però quelcom que no signifiqui ser vist, no per nosaltres, sinó per sectors molt importants de l'opinió pública, com una iniciativa que busca profits partidistes, que busca confrontació d'institucions, que busca una concepció de la institucionalització comarcal i la seva representació política, més amb el criteri de dir : «Totes les comarques, tots els consells comarcals amb majoria de Convergència, i l'oposició que quedi marginada.» Perquè això no és una manera seriosa de fer les coses. I si hi ha quelcom que, des del punt de vista del desenvolupament territorial de Catalunya, hi cal donar suport, des d'una via de racionalitat, en la qual podem coincidir plenament dretes i centre i esquerra, o esquerres de Catalunya, és que el teixit que vertebrava el procés de modernització, de creixement, de desenvolupament, en tots els terrenys : econòmic, social, cultural, territorial, a Catalunya és el teixit de ciutats, ciutats de Catalunya. El teixit de caps de comarca que han tirat endavant durant aquests darrers anys processos impetuosos de modernització, de construcció de models econòmics, territorials, culturals, que impulsen tot el conjunt de la realitat de Catalunya i les seves comarques.

El que no es pot fer és anar contra aquesta realitat, perquè anar contra aquesta realitat és anar contra el desenvolupament econòmic, territorial, cultural del nostre país. I jo vull expressar aquí la meua confiança, la meua esperança que un diàleg serà i responsable per a tots plegats ens pugui portar a un resultat de coincidència en aquest to, en aquesta qüestió. Però, sobre posicions mútues de flexibilitat, cosa que em sembla imperiosa en el moment actual.

Primacia de la Generalitat en qualsevol pacte institucional? Absolutament fora de qüestió! No caldria sinó que nosaltres no fòssim els primers partidaris d'una màxima primacia de la institució de tots els catalans, en qualsevol tipus de pacte o d'acord d'aquesta naturalesa! Jo no crec que el paper de la Generalitat hagi de ser el paper de *partenaire* amb la Coca-cola. No caldria sinó arribar a aquesta situació! El que sí que crec és que

cal sumar esforços, no restar-los ni dividir-los, i la voluntat, més enllà de les diferències polítiques o diferències de partit, per sumar esforços, hi són.

I vostè diu, per exemple, que el que era el primer banc de proves d'aquesta política, que és l'acord cultural, tira endavant. Lamentablement, no puc més que desmentir-ho, perquè els pressupostos del 86 —vostè, ja sé que m'abocarà de nou que hi ha unes prioritats i que donem uns pressupostos encara que siguin sobre recursos limitats— van molt radicalment en contra del desplegament dels objectius fixats en el pacte cultural. I, per tant, no puc sinó constatar que es tracta de parar, de deturar un pacte que, de vegades, és presentat com una relliscada, com un error polític per part del Consell Executiu, i no ho és, sincerament, des de la nostra òptica. No ho és! És l'element bàsic i fonamental per demostrar a l'opinió pública de Catalunya que podem col·laborar, cooperar, per tirar endavant una política de redreçament de les infraestructures culturals, de la creació cultural, del consum cultural a Catalunya.

I ara anem, si m'ho permeten, als comentaris, molt ràpidament, que ha avançat el senyor Pujol, que no han fet gaire referència al plantejament de política general que jo li feia, però com que és molt afeccionat a parlar de temes concrets, i jo no vull defugir el comentari sobre temes concrets, faré l'enumeració d'aquests aspectes —alguns anecdòtics i altres realment d'importància considerable— que ha comentat el President en la seva rèplica.

En relació amb la col·laboració amb els ajuntaments, no és cert que les coses vagin bé. Preguntin-ho a tots i a cada un dels alcaldes del país; si donen la versió fidedigna del que pensen, els diran que no, que no hi ha un marc de col·laboració eficient. Per descomptat, no hi és amb l'Ajuntament de Barcelona. Vostè, senyor President, ha dit que sí, que hi ha coses, però jo li vull recordar alguns aspectes importants, per exemple. Polisportius i piscines de la ciutat de Barcelona : no s'ha arribat a signar el conveni; els de l'Espanya Industrial, que va fer l'Ajuntament de Barcelona, el de Gràcia i el de Nou Barris, el supleix en aquests moments la Diputació.

Cinturons : el II Cinturó i el Cinturó Litoral, elements indispensables dins d'una política de millora de les infraestructures del país, en una òptica que és una òptica de relançament econòmic, han estat traspassats a la Generalitat. No s'ha fet absolutament res en aquest terreny.

Escoles : ben cert, s'han fet amb conveni cinc escoles, l'any 86, i se'n preveuen cinc per a l'any 87, a Barcelona. El finançament ha corregut íntegrament a càrrec de l'Ajuntament. No em sembla malament! Però crec que cal avançar en convenis i en acords que impliquin també una política d'assignació territorial dels recursos de la Generalitat, del Consell de la Generalitat, que no separi, que no deixi de banda el que és la realitat més punyent, de desigualtat, de misèria social, de manca d'infraestructures de sanitat, d'educació, de cultura, de serveis assistencials, que és tota l'àrea d'aquesta Corporació Metropolitana de Barcelona que vostè es volen carregar, que és on s'acumulen les bosses de pobresa notables, punyents, dramàtiques, que encara existeixen en el nostre país.

Per tant, no és cert que aquesta col·laboració tiri endavant, senyor President. Nosaltres ho desitjaríem. Té proves més que suficients que des dels nostres ajuntaments, i molt especialment des de l'Ajuntament de Barcelona, es vol aquesta colla-

boració, però cal que aquesta col·laboració avanci en la participació dels uns i dels altres i no amb simples actes formals que no impliquen col·laboració pràctica i una relació objectiva en les tasques a realitzar.

Jocs Olímpics. Ha funcionat la col·laboració? Jo vull dir en aquests moments que cal parlar poc dels Jocs Olímpics, perquè estem en portes del 17 d'octubre i, per tant, cal dir que hi ha hagut col·laboració. Hi ha hagut col·laboració, doncs, ho afirmo, en aquesta conjuntura concreta en la qual estem situats. I vull afegir que ha estat l'exemple que posa més paradigmàticament al davant de tots vostès el que nosaltres creiem que cal fer a Catalunya, la col·laboració de tots, l'empenta de tots, no sols de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat, sinó de tota la societat, de totes les forces polítiques i sindicals, del món empresarial, una participació també de la realitat concreta de l'Estat, de la Corona, etcètera. Aquesta és la línia per al redreçament de Catalunya, sens dubte; és el petit exemple o el gran exemple, el paradigma del tipus de política que nosaltres demanem que es faci des del Consell Executiu de la Generalitat, encara que nosaltres no hi siguem. El dia que hi siguem la farem, però mentrestant els demanem a vostès que facin això pel bé de Catalunya, que no perdem el temps, perquè sobre la base de perdre el temps i de dir com de dolents són els uns i les bromes pesades que ens fan els altres, els objectius concrets, les realitzacions concretes, les reivindicacions concretes no s'assoleixen, i allò que judicà finalment el bon resultat o el mal resultat d'una política són els seus resultats concrets i no els discursos més o menys brillants que es puguin fer en un moment determinat.

Sindicatura de Comptes. Senyor President, ha parlat en cap moment d'expedients, de malversacions, de fets censurables o d'expedients? Jo m'he limitat simplement a llegir literalment les resolucions de la Sindicatura de Comptes, no caldria sinó! A què ve parlar de totes aquestes coses i dir : «no, no, tot va bé, perquè no hi ha hagut ni expedients, ni malversacions, ni fets censurables, ni res de tot això». És que no plantejàvem això; plantejàvem qüestions d'eficiència, de rigor administratiu i financer, que són els que es posen en manifest en el document de la Sindicatura de Comptes, i espero que es desenvoluparan, i ens interessarà, per descomptat, conèixer-ho àmpliament en el document que vostès no han volgut que arribés encara al Parlament de Catalunya.

Repoblació forestal. Aquí passa una cosa molt curiosa, perquè jo he llegit unes dades i el President n'ha llegit unes altres, i aquí tinc, per exemple, una revista de la Unió de Pagesos que explica la situació, on hi ha les dades que ha llegit el President, publicades molt gentilment per la revista, dient : «a prec de la Conselleria d'Agricultura se'ns demanen aquestes dades», però perquè n'havien publicat unes altres que eren les que jo he llegit i que diu —i ens consta, perquè també ho tenim, que eren estadístiques que portaven la capçalera de la Direcció General del Medi Rural de la mateixa Conselleria. És a dir, que la situació actual és que la Direcció General del Medi Rural de la mateixa Conselleria, la Conselleria d'Agricultura, ha donat a conèixer en etapes diferents estadístiques sobre superfície repoblada a Catalunya que són molt àmpliament divergents; l'únic que puc fer, senyor President, és demanar-li, o al Conseller, que envii al Parlament les dades fidedignes d'una manera definitiva per evitar discussions absur-

des entre nosaltres. És una prova més d'una certa manca de rigor en la gestió de les Conselleries de Convergència i Unió; i m'excusaran —ho demano ben sincerament— que m'hagi estès abusant de la seva bona voluntat i bona confiança en la meua rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* El Molt Honorable senyor Jordi Pujol té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors diputats, vaig a intentar contestar la intervenció del senyor Obiols, també potser amb un punt de dificultat, perquè entenc que ell ha fet, i em sembla que ha estat molt legítim i lògic, i em sembla que positiu, un discurs ara que a mi m'ha semblat més destinat a fixar una posició política, que no pas altra cosa, el qual —repetixo—, em sembla que era lògic que ho fes i molt legítim, però que em fa les respostes, en certs aspectes, una mica més difícils.

De tota manera, agafant alguns dels punts que ha dit, perquè ell diu : «és que a vostè sempre li agrada agafar-se als punts concrets», és que jo m'he agafat als punts que vostè ha plantejat; l'únic que he fet és que quan vostè ha dit tal cosa, i ha dit alguna cosa així de passada, jo, l'únic que passa és que jo no la deixo passar de passada, perquè, és clar, això cau, diu : «les presons, molt malament»; què, molt malament! Parlem-ne de les presons, no de passada. «Escolti, tal altra cosa, de passada»; no, de passada no, aturem-nos-hi, perquè en realitat jo crec sincerament que el Govern de la Generalitat hi surt guanyant si de les coses se'n parlen a fons que no pas si se'n parla així per sobre.

Per exemple, vostè sosté —i no sé si és un tema que valgui molt la pena que ara entrem en una discussió, però sí que de tota manera ho vull fer notar—, quan vostè diu que no, que en realitat l'Estat de les autonomies rep molt més percentatge del que jo dic, de l'11%... Bé, jo continuo sostenint que és l'11%. Miri, pressupost de 7.800.000 milions de pessetes i la càrrega assumida de les comunitats són 800.000 milions de pessetes, per tant, no arriba ni a l'11%, no arriba ni a l'11%.

Però, per altra banda, li vull fer notar, senyor Obiols, potser és una discussió que ara ja és innecessària, però deixi-m'ho precisar, que això que començava de zero l'Estat de les autonomies no és veritat, començava de bastant amunt, començava del cost efectiu dels serveis traspasats, i aquest és un cost important; tan important que en realitat, en realitat, com sembla que va quedar prou clar ahir, de fet, el que hi ha hagut durant aquests anys és una reculada de la participació de les comunitats autònomes en el Pressupost General de l'Estat. Ahir els ho vaig explicar, els vaig explicar quin era el creixement que hauria tingut el pressupost, d'acord amb una sèrie de mòduls que s'acosten molt més al creixement que ha tingut el Pressupost General de l'Estat, i quin ha estat el creixement nostre, i jo vaig posar aquell exemple concret de les carreteres, en el qual vaig acabar dient : «el que passa és que hi ha hagut un traspàs dels dèficits de l'Estat a les comunitats i se'ls ha dit, de fet, implícitament : «espavileu-vos, busqueu vosaltres recursos pel vostre compte». De fet, passa, doncs, que el dèficit públic, doncs, en bona part el paguen les comunitats autònomes.

De tota manera, això probablement no val la pena que ara ja

hi entrem molt a fons, n'hem parlat molt, se'n parla molt també públicament, en el carrer —vull dir, en la premsa— i, a més, evidentment, aquest tema tornarà a sortir d'aquí un parell de mesos i, a més, suposo que abans d'aquí un parell de mesos haurem arribat a alguna solució que pugui ser acceptable; en tot cas, se n'ha hagut de tornar a parlar a nivell de la Comissió de Política Fiscal i Financera i a nivell de la Comissió Mixta, on —vull tornar a repetir-ho— el Govern de la Generalitat se sent complagut de poder dir que ha trobat un suport molt unànim per part de totes les forces polítiques.

Respecte al que vostè deia de la necessitat, en fi, de si nosaltres teníem o no teníem voluntat d'entesa amb el Govern central, jo li puc ben assegurar que sí, per molts motius, però, a més, per un, que vaig dir amb tota sinceritat ahir i que torno a repetir avui amb tota sinceritat, i amb un argument que fins a cert punt podria semblar poc brillant en la meua boca, i hauria de fer potser una altra mena de plantejament, i és que ens convé, és que en la línia de l'enfrontament Catalunya tradicionalment ha perdut, entre altres coses perquè Catalunya és en molts aspectes molt més feble que no pas el conjunt de l'Estat.

Per tant, de debò que no la busquem, la confrontació. Vostè em dirà : «és que no sempre la saben evitar», és possible, però, de buscar-la, segur que no.

I també he de dir que bé o malament, amb gràcia o sense gràcia, amb traça o sense traça, aquest diàleg —i ahir ho recordava— l'hem buscat diversos cops i sempre l'hem iniciat nosaltres, sempre, sempre, sempre l'hem iniciat nosaltres. I també he de dir que, abans d'interrompre's, a vegades ha donat uns certs resultats, no sempre ha estat absolutament estèril.

He de dir, per exemple, que jo em vaig fer una gran il·lusió respecte a les possibilitats que tindríem de diàleg i d'entesa amb l'Administració central immediatament després de les eleccions del 84 i que, en aquest sentit, vaig dirigir les meves gestions durant les primeres setmanes del mes de maig del 84, però allò no va prosperar, i en altres moments s'ha intentat, i ara es torna a intentar, i esperem la comprensió de tothom i la comprensió, òbviament, del Partit Socialista, també, i sobretot la voluntat d'entesa del Govern central i la tenacitat, persistir, insistir per part nostra, no cansar-nos en aquesta petició de diàleg i d'entesa que per a nosaltres és absolutament essencial.

Senyor Obiols, penso que en alguns dels punts que vostè ha tocat precisament es posa de manifest que hi ha hagut i que hi ha una voluntat dialogant per part del Govern de la Generalitat. En realitat, per exemple, vostè ha parlat de la Llei d'Organització Territorial. Jo tinc un compromís agafat en el discurs d'investidura, en el debat d'investidura, que en això fariem, que buscaríem el màxim —simplement, el compromís era aquest— consens possible. Hem fet més, ens hem lligat de mans per tal que fos ben obligat fer un gran esforç de consens portant-ho a la Comissió, a la ponència conjunta, que en realitat no hi havia cap compromís meu per fer-ho, i de fet això és en la ponència conjunta des del mes de febrer i, per tant, ningú podrà dir que nosaltres tinguem pressa, que vulguem agafar la gent, diguem-ne, per sorpresa, que vulguem fer entrar el clau per la cabota, no! Òbviament, tampoc no podem permetre que això s'eternitzi, o no podem tampoc permetre allò que alguna vegada se'ns ha dit : «home, i per què no ho deixeu córrer?» No ho podem deixar córrer perquè forma part del nostre pro-

grama i, almenys en algun moment, ha format part del de quasi totes les forces polítiques de Catalunya; en tot cas, segueix formant part del nostre programa.

I vostè sap, senyor Obiols, perfectament, i ho saben tots vostès, que hi ha hagut ja una passa endavant nostra, i més d'una, en la línia de la flexibilitat, som nosaltres els qui hem modificat posicions del que era el text inicial que vam enviar al Parlament, som nosaltres els que hem modificat posicions respecte a la província única, respecte a algunes propostes, per exemple, el mateix trossejament de la Llei era una cosa que havia estat plantejada per alguns dels grups polítics que participen en la ponència conjunta, ens hem mirat d'acostar en determinats aspectes, funcionals, si vostè vol, no pròpiament polítics, però, en fi, que tenen la importància, i nosaltres creiem que són importants, a les posicions socialistes respecte a la Corporació, etcètera.

En fi, en tot cas, ho seguirem fent, i amb aquesta voluntat que vostè ens reclamava i que jo crec, senyor Obiols, que sí que tenim; potser no de la forma que vostès voldrien que tinguéssim; potser sí que ho farien vostès d'una altra manera; però quan vostè diu: «hem de sumar i no de restar», i afegeix: «més enllà de les diferències polítiques», evidentment. Jo acabo de parlar fa un moment, fa mitja hora o tres quarts, d'aquest pacte que fa poc hem fet amb l'Ajuntament de Terrassa i amb l'Ajuntament de Sabadell, amb la comunitat de Sabadell i Terrassa, de cara a uns determinats projectes de desenvolupament tecnològic... Escolti, tothom sap que ni l'Ajuntament de Terrassa ni l'Ajuntament de Sabadell són ajuntaments de Convergència i Unió, ni hi tenen cap participació tampoc Esquerra Republicana.

Per tant, «Barcelona», diu vostè. Sí, escolti, perdoni. A Barcelona hi ha una pila de coses en les quals hi ha..., i en altres que no. Això ens passa a tot arreu, evidentment; o d'altres que no s'ha pogut arribar encara; posem per cas, jo sé que l'Ajuntament de Barcelona està inquiet —i ho comprenc— perquè voldria que s'aprovés més ràpidament, per exemple, doncs, l'àrea de la ciutat vella, ja s'aprovarà. Vostès saben, i alguns de vostès tenen prou experiència de govern, la lentitud, no per raons polítiques, moltes vegades, sinó per raons tècniques —hi ha persones que ho saben millor que jo—, doncs, amb què aquestes coses van, que desesperen els polítics, entre altres, a mi mateix, pel que fa referència a aquest tema i a altres temes que no tenen res a veure amb la ciutat de Barcelona. Però, d'acords, n'hi ha. Home, el de les sis escoles, sis, i cinc l'any que ve, jo li he de precisar una cosa: és veritat, com passa en altres coses, que si nosaltres una despesa no la podem fer fins l'any que ve, a vegades l'Ajuntament, el que sigui, el que sigui, doncs, avança uns diners, i nosaltres anem a càrrec, ho paguem l'any següent, i van a càrrec nostre les despeses d'interessos, però això no vol dir que no hi hagi hagut un pacte i, en darrer terme, que quedi clar que qui paga això és la Generalitat, qui paga això és la Generalitat; que hi hagi hagut un avenç per l'Ajuntament, que ja tenia en aquest punt concret més disponibilitats, és un altre tema, però qui paga això és la Generalitat, que és qui ho ha de pagar, d'altra banda. Però, en tot cas, aquest pacte ha estat un pacte prou positiu.

I el túnel de la Rovira? Els accessos sud que fa l'Ajuntament, els accessos nord que fa la Generalitat, i tothom sap que si ens hem retardat no ha estat per culpa de la Generalitat, ni tampoc

no faig cap crítica, perquè l'Ajuntament té més programes de vegades per resoldre certs problemes urbanístics, perquè hi està més a sobre, i rep més pressions, i té més dificultats..., d'acord, però en tot cas no és culpa de la Generalitat. I col·laboracions en el camp teatral, o col·laboracions, per exemple, en tot el que fa referència, conjuntament amb el Ministeri, amb RENFE, per la remodelació del barri del Poblenou, tantes i tantes coses... Hi ha coses en les quals no hi ha acord, hi ha coses en les quals l'acord potser es voldria que fos d'una manera diferent, però dir que no hi ha una col·laboració important amb l'Ajuntament de Barcelona, amb tots els ajuntaments *grosso modo* de Catalunya, i també, malgrat les nostres reserves polítiques, amb les diputacions, això seria anar, simplement, contra la realitat dels fets. Els fets són aquí, aquests pactes hi són, aquestes inversions hi són, això és una cosa absolutament indiscutible.

Jo ara tindria la temptació també de contestar més coses de les que vostè ha dit, i d'estendre'm en un discurs també més genèric... Procuraré no fer-ho, no ho faré, millor dit. Simplement, una cosa sí, perquè és important, i això vull que quedi clar. Torno a dir que si es llegeix la introducció i es llegeix el comentari general i el que en podríem dir la conclusió general de l'informe que vostè té i que jo tinc també —i altres consideracions que vostè vulgui fer sobre l'informe de la Sindicatura de Comptes no és a mi a qui ho ha de fer—, que és molt taxatiu, jo no els tornaré a llegir el paràgraf, que és absolut, rotund, d'una rotunditat total, sobre l'avaluació que ells fan, sobre la valoració que en fan, sobre, diguem-ne, el judici que ells fan del que ha estat la gestió de la Generalitat el 84, únicament els recordo que diu: «considerem altament fiable el contingut comptable del pressupost del 84».

Jo únicament he fet referència al programa dels expedients perquè, és clar, és molt fàcil dir..., en realitat, coses criticables, coses que diguis: «escolta, això s'hauria de fer d'aquesta altra manera», coses que n'hi ha una pila en aquest expedient, en aquest document, que diu: «home, això, en fan una sèrie de crítiques», i al final, diu: «bé, però al final, de tota manera...» Això, si vostè hagués llegit tota aquesta enumeració també de passada, tot, no hi ha crida que diu: «sí, però escolti, no, de tota manera al final queda clar que...». També es pot fer així, o en realitat nosaltres entenem que s'hauria de fer d'aquesta manera que diem. Bé, però de tota manera, aquestes coses explicades així de passada, o, de vegades —i no ha estat el seu cas—, vostè m'ha fet de passada altres vegades amb intenció o segons com es presentin, coses que després de comptat i debatut, després de garbellar-ho tot, donen lloc a aquesta afirmació, que és una afirmació positiva pel que ha estat la gestió comptable de la Generalitat, en canvi, davant del públic, o davant de la televisió, o davant de la premsa, sembla que siguin realment uns mancaments terribles. I no ho són. I per això jo he llegit quin és el balanç, quina és la valoració que fa la Sindicatura, i m'he referit al tema dels expedients per una cosa: tot allò que finalment no ha de ser traduït en un acte disciplinari és una cosa que no té una substància autènticament important, que pugui ser sancionada, que pugui ser criticada des d'un punt de vista tècnic o des del punt de vista de l'honradesa. Això està clar. Si hi ha una cosa que realment està mal feta, hi ha un responsable i aquest responsable ha de ser individualitzat i ha de ser expedientat. Mentre no es faci això, el que

vol dir és que hi poden haver coses que segurament han de millorar, perquè tinguin present que la Sindicatura de Comptes aquí i a tots els països del món, per anar bé no solament ha de tenir una orientació sancionadora i controladora, sinó orientadora i pedagògica del que és l'Executiu.

Bé, és per això simplement que jo li he dit : « escolti, jo li puc dir, després de veure-ho i després de parlar amb qui he de parlar, que, de fet, no hi ha cap fet, no hi ha cap fet concret, en tot això, que pugui donar lloc a una acció que seria la que correspon a una autèntic mancament, des d'un punt de vista ètic o des d'un punt de vista simplement tècnic ».

Suposo que vostè, senyor Obiols, tindrà potser alguna cosa a contestar-me. Jo, a no ser que fos una cosa que m'hi obligués molt, preferiria ara ja no intervenir. Simplement voldria dir-li a vostè, senyor Obiols, i també a tota la Cambra i a tots els Grups parlamentaris, que certament el moment que tenim és complicat —ja hem dit abans que anàvem cap a un moment en el qual el marge de maniobres se'ns reduiria. Jo he de dir-los, a tots, que crec que el to que hem tingut en aquest debat ha estat un to positiu; això és mèrit tant de vostès, almenys tant de vostès com meu, perquè en realitat els que introdueixen el que en podríem dir la polèmica lògicament i forçosament, bàsicament, lògicament han de ser vostès, i, per tant, és a vostès que això s'ha d'atribuir més que a ningú, i encara que crec que realment tenim molts problemes i problemes greus, i preocupacions molt legítimes i molt justificades, jo penso que si seguim per aquesta línia, que per una banda combina la fermesa, que hi ha de ser, i la rotunditat en la fermesa, que hi ha de ser, amb aquesta voluntat de diàleg que jo crec, malgrat certes apreciacions, que tenim, nosaltres tenim, malgrat tot, unes perspectives positives davant nostre.

En tot cas, ja dic, suposant que no hagi de tornar a intervenir, a tots vostès els voldria donar moltes gràcies per la forma com ha transcorregut aquest debat.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Jo també vull agrair, crec que en nom de tots els participants en aquest debat —perquè jo sóc, abans del Portaveu de la majoria, el darrer a intervenir—, el to que ha utilitzat el President de la Generalitat; ha estat realment un debat amb un to correcte i positiu, que reflecteix que la relació parlamentària entre nosaltres és una relació correcta i positiva. La diferència potser està a assenyalar que la situació política no és, des del nostre punt de vista, pel que fa a la gestió del Consell Executiu, una situació positiva. I són vostès també els qui ho diuen, en termes, fins i tot, molt més dràstics i dramàtics que els que podria utilitzar jo des de l'oposició, en les seves manifestacions, en les seves declaracions, en els seus articles, quan parlen que s'ha perdut l'essència de l'autonomia política, que estem pràcticament igual que abans de tenir l'Estatut d'Autonomia, i totes aquestes coses, que realment no s'han de dir si volem traslladar aquest bon ambient i aquest bon to correcte i positiu dels debats parlamentaris a la societat, per donar serenitat, tranquil·litat, perspectives concretes a la societat.

Efectivament, senyor President, jo he fixat una posició política, aquí, i a mi em sembla que fixar posicions polítiques facilita el debat. Vostè ha dit : « és que vostè ha fixat una posició política i fa difícil el debat ». Jo crec que és tot al contrari; precisa-

ment quan es tenen clares les posicions polítiques dels uns i dels altres és quan es pot discutir i, eventualment, arribar a les modificacions, per un mecanisme de correcció d'errors, que permetin que les coses tirin endavant. Entre altres coses, quan es parla que la tasca del Parlament és impulsar l'acció del Consell Executiu de la Generalitat es fa referència que els Grups han de fixar posicions polítiques i el Consell Executiu les ha d'avaluar, a través d'un debat que es fa més fàcil i no pas més difícil quan les posicions polítiques apareixen fixades, més que quan no apareixen fixades.

I diu vostè : « bé, és que es parla de qüestions de passada, i, per tant, jo tinc la sensació que quan es parla de qüestions de fons és millor per a mi que quan es parla de passada... » Bé, senyor President, si vostè vingués més sovint al Parlament i poguéssim discutir més en el Parlament no hauríem de discutir de passada les qüestions. I lamentaria molt acabar la meua intervenció dient-li : « senyor President, fins l'any que ve », perquè no és la manera de funcionar en un Parlament. I efectivament, l'any passat li ho podria haver dit i hauria pràcticament encertat. No és possible parlar de les presons a la Roca del Vallès o a Quatre Camins en el curs d'un debat de política general, s'ha de fer en el seu moment i s'ha de fer amb vostè al davant, i a ser possible vostè parlant i precisant posicions, perquè és vostè que està compromès en l'afer de les presons. I cal assenyalar aquí, emfàticament, malgrat que vostè hagi volgut fer el discurs una mica elíptic i una mica desorientador, des del punt de vista de l'objectivitat concreta dels fets, que malgrat les plenes competències de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori i d'urbanisme, el seu Govern, en sis anys, ha estat incapaç, en la legislatura anterior i en l'actual, de dissenyar i executar un mínim pla d'ubicacions per a la construcció de noves presons. Això és el fet concret. Podem estar discutint i perdent el temps, en un debat de política general, sobre fets concrets. Els hauríem de discutir en un altre moment, però el fet concret és aquest : recordar que vostè, en el debat de política general del setembre de 1980, fa sis anys, es va comprometre, literalment, a abordar amb responsabilitat i fermesa el problema. I recordar que després de sis anys, l'únic balanç que el Consell Executiu pot presentar és el començament de les obres d'un mòdul penitenciari a la Roca del Vallès, o, com molt bé vostè precisava, a Quatre Camins.

Senyor President, senyors de la majoria, vostès saben tan bé com jo que ens apropem a uns mesos molt delicats i molt importants per a la vida política catalana. Estem davant d'una cruïlla. D'aquesta cruïlla —i voldria que tots en tinguessin plena consciència, i també l'opinió pública— en poden sortir dos camins : un camí és el camí de l'empitjorament de la situació, de la crispació, de l'enfrontament, de la confrontació, del maximalisme creixent, de la pèrdua de nord i de perspectives. Tenim un exemple clar d'una nacionalitat dins l'Estat on això s'està produint, amb l'escissió del Partit Nacionalista Basc, i aquesta subhasta de dos sectors del Partit Nacionalista Basc, a veure qui la diu més grossa en una fugida endavant que qüestiona l'Estat i la Constitució. I aquest camí no l'hem de seguir; succeeixi el que succeeixi no l'hem de seguir. L'altre camí és el camí que jo, més bé o més malament, he tractat de perfilar a l'hora de fixar aquesta posició política que vostè deia que feia difícil el debat : és el camí dels compromisos constructius, del diàleg, de les cessions mútues, del respecte, de la restitució a la

Generalitat del seu veritable caràcter unitari —i lamento profundament que sobre aquesta qüestió no s'hagi dit res per part del President : de la presència de les forces d'oposició dins de la Generalitat i de la primacia del Parlament no s'ha dit absolutament res, i és un tema cabdal. És el camí dels pactes institucionals, naturalment amb tota la primacia a la institució nacional, la Generalitat, però en una política de suma d'esforços, de cooperació, de bona entesa, de no-laminació, de no obstaculització del Consell Executiu envers les altres administracions de Catalunya, i en particular l'Administració local. Si seguim aquest camí anirem bé, no hi ha dubte, però si seguim l'altre el futur és un futur ben poc agradable.

I a mi m'hauria agradat, més enllà del to positiu que agraeixo en aquest debat, que hi haguessin hagut més precisions, més concrecions en la línia a seguir, el camí d'uns compromisos constructius i d'uns pactes institucionals, d'una restitució de la Generalitat a les forces que no són al Consell Executiu, que significa restituir-les a tots els ciutadans de Catalunya, i en el camí de la primacia d'aquesta Cambra com a expressió fidedigna de la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara... Perdó, el Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Simplement, molt breument, per dir-li al senyor Obiols que no pateixi, que del sector polític que jo represento ja ens ocuparem que no hi hagi divisió, aquesta divisió tan lamentada, no se sap mai si ben sincerament o no, però tan lamentada per tothom —em refereixo a la del País Basc—, ni hi hagi tampoc crispació, ni tan solament en les declaracions, tot i que de vegades hem de dir que, efectivament, sí que hi ha perill de tornar a situacions ben poc falagueres. Però el problema està a saber si el perill hi és o no hi és, no pas únicament a fixar-se en allò que diuen, no?, en el missatge, en el qui les denuncia. Per tant, senyor Obiols, estigui tranquil, ni divisió, ni crispació, ni anar per aquest camí, que vostè diu que és el d'Euskadi, ni tampoc, evidentment, pel de la claudicació, és a dir, pel d'acceptar una situació d'involució en els números, en els diners, en les competències, en la consideració, en el pes polític, en tot. El camí és un altre, estigui tranquil; no compti amb nosaltres —i sé que vostè ja vol que sigui així— per a cap mena d'enduriment ni tampoc per a cap mena de dimissió en la defensa de l'autogovern de Catalunya, enfront de ningú, tampoc enfront de temptacions renunciatòries a Catalunya, ni enfront d'actituds antiautonòmiques, siguin on siguin aquestes actituds.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Seré molt breu, senyor President, i em sembla que estem discutint temes prou importants; al cap i a la fi és un quart de nou, suposo que no és demanar paciència, sinó una simple actitud de responsabilitat i d'interès polític poder prosseguir, ni que sigui uns breus minuts, aquest debat.

Si jo pateixo o no pateixo, senyor President, si estic tranquil o no estic tranquil, potser que no en parlem, i diguem com els castellans, com els vells castellans *cada alma en su almario*. No es tracta d'estats d'esperit del que es discuteix avui aquí, sinó de situacions polítiques ben concretes, ben objectives.

Vostè fa unes formulacions que jo agraeixo ben sincerament, positives, que no aniran pel camí de la divisió ni de la crispació.

Ho crec. Vulguin creure vostès que, pel camí de la claudicació, cap força política catalana hi anirà tampoc. Hi pot haver visions diverses del procés històric que estem vivint i del camí més adequat per reconstruir el nostre país nacionalment i enfortir la seva autonomia, però el que jo demanava no era tranquil·litat d'esperit, no era que se'm digués que no pateixi; el que jo demanava era orientació política clara del Consell Executiu; el que nosaltres exigíem, amb tota correcció però amb fermesa, era la definició d'una política catalana, no la fixació dels problemes, que sabem que hi són, no l'enumeració de les realitzacions, que podem discutir si s'ha fet més o s'ha fet menys, sinó què es pensa fer davant els problemes que estan plantejats; quina orientació política, quin projecte polític té el Consell Executiu davant els problemes polítics generals de relació amb l'Estat, de relació entre les forces polítiques de Catalunya, i de relació entre les institucions de Catalunya s'ha de seguir d'ara en endavant.

Aquest és el veritable objectiu d'un debat de política general! No discutir de mil qüestions que poden ser perfectament discutides en un Parlament que recobri la seva vitalitat i el seu protagonisme en la vida política de Catalunya, al voltant dels problemes, grans i petits, que Catalunya té plantejats, i davant dels quals el Parlament ha de discutir i ha de prendre posicions.

I, lamentablement, jo no puc sinó constatar que aquesta orientació política, davant la cruïlla important que el país té al davant els propers mesos, no se'ns ha donat, ni a nosaltres ni als ciutadans de Catalunya. I la millor manera de fer possible aquests bons desitjos que s'han expressat aquí per part de tots, d'evitar divisions i confrontacions i crispacions, és traçar un camí polític que sigui capaç de ser seguit més enllà de les diferències entre els partits, traçar una estratègia per a Catalunya, traçar un model de relació entre Catalunya i l'Estat —avui inexistent— i tirar endavant una política que ens reintegri plenament a tots a la Generalitat i que retorni al Parlament el seu rol.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, seguint el torn d'intervenció dels grups pertoca la intervenció del portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per començar aquesta intervenció faré una referència a una decisió que un il·lustre i brillant —i brillant— portaveu que ho va ser en aquesta Cambra i que avui ho és en el Congrés dels Diputats, va prendre en una situació com la meva ara i aquí. Efectivament, aquest portaveu, el de la majoria —l'actual majoria en el Congrés dels Diputats— va renunciar en un debat com aquest —allà— a la intervenció que li tocava al final. És una decisió legítima, i defensable fins i tot, des del punt de vista del que s'anomena «economia del debat o economia processal». Però jo avui no ho faré, perquè penso que és ho que aquesta mena de cap-i-cua, que consisteix que la política del govern tingui dues expressions ben definides —una al començament i una altra al final— per boca del grup parlamentari que li dóna suport és bona, que això és bo. I per què dic que ho és? No per aprofitar aquesta oportunitat per a una reiteració, ni tampoc per l'avantatge tàctic que significa parlar el darrer, si el President de la Generalitat no intervé, sinó perquè —i crec que això és important— en allò que se'n diu «el fragor del debat» que segueix a la primera intervenció,

es pot, fins a cert punt, desdibuixar les línies polítiques exposades pel Govern, i s'ha dit que no hi ha línies polítiques. I encara que el Govern i la majoria parlamentària són dos ens separats, és evident que han de compartir, i comparteixen —en el nostre cas ben nítidament i contundentment—, les mateixes línies polítiques. Per tant, és evidentment legítim, però també positiu i bo que ara, breument —això sí, els ho asseguro—, intenti jo retornar als punts de partida del debat, si més no per tornar a dibuixar ben perfilades aquelles línies essencials.

Per a mi n'hi va haver quatre, que jo glossaré amb un ordre diferent del que van ser exposades. Deixin-me fer, però, encara, abans, una breu referència reglamentària. L'article 119.1 diu, textualment: «A l'inici del període de sessions de setembre el Ple celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.» S'ha posat en dubte, aquest matí, si la intervenció inicial del President —i aquesta tarda també— donava compliment, no només a la lletra, sinó també a l'esperit d'aquest precepte. Jo penso que sí, i ben a fons. I ara entro —i així quedarà demostrat el que acabo de dir— en aquell repàs dels trets fonamentals que els anunciava —no en el mateix ordre.

Primer punt: hi ha una frase del discurs d'ahir del President que em serveix molt bé per introduir-lo, aquest primer punt, diu: «Els parlaré de les característiques que ha de tenir Catalunya per anar endavant, i què hem de fer perquè les tingui». Volen una introducció més a un debat sobre, precisament, l'orientació política general del Consell Executiu? Els conceptes que més van sortir en aquesta part important, llarga i plena de contingut de la intervenció de President van ser: societat dinàmica, oberta al canvi, a la innovació i la modernitat, societat creadora, esperit d'iniciativa, societat de benvinguda, oberta al món, sinèrgica, més que conflictiva; i per assolir i ajudar a assolir aquests objectius es dibuixaven cinc línies d'acció política ben clares: millora d'infraestructures, proporcionar elements de treball a les iniciatives de la societat, aixecar el nivell de formació i el nivell cultural, crear un entorn favorable a la iniciativa i crear una Administració àgil i eficient. I si s'hi va entrar en detall, si s'hi ha entrat en detall avui —amb més detall encara— en tots i cada un d'aquests punts, es pot dir que això no és parlar de l'orientació política general sense pensar-ho i, fins i tot, es deu poder pensar —que no ho és—, però nosaltres creiem que sí que ho és i ben genuïnament.

Segon gran tema: relacions amb el Govern central. No hi ha dubte que constitueixen una variable bàsica de l'acció política del Govern de la Generalitat —d'aquest Govern de la Generalitat— i de qualsevol altre Govern de la Generalitat. S'hi va entrar en profunditat i amb serenitat i amb valentia i amb claredat i sense enfrontaments gratuïts, però sense claudicació també. Al nostre Grup li agradaria només remarcar l'afirmació diàfana que no volem ni necessitem una tensió exterior per autodefinir-nos i per tirar endavant el projecte definit abans, sinó que en tenim prou amb la tensió interior d'exigència a fer més i millor les coses que es desprenen d'aquelles cinc línies d'actuació política.

Finalment, hi va haver un espai important —i jo diria que especialment intens— dirigit als joves que els encoratja a créixer en el sentiment nacional i nacionalista, l'acció nacional i nacionalista tot rebutjant les actituds i accions que poden portar al trencament de la convivència i a la violència.

Tot això constitueix, al nostre entendre, un plantejament clar i net de l'orientació política general del Govern. N'hi ha d'altres de possibles? Evidentment, sí, segurament sí, però aquesta n'és una, clara i neta, i és la nostra. Si només s'hagués fet això, hi hauria hagut crítiques, sens dubte, encertades, a més a més, en el sentit que ens hauríem oblidat —el Govern s'hauria oblidat, el President s'hauria oblidat— del context en què ara es mou la política catalana, tant en el terreny competencial com en el financer, encara que ens quedi el debat, tantes vegades alludit de l'estat de l'autonomia. I d'aquí ve l'extens apartat inicial del discurs del President referit al finançament com a condicionant i com a problema a resoldre.

En aquest paper de fer memòria que m'he autoassignat en començar i sobre aquesta qüestió, no em referiré als trets bàsics de la posició exposada ahir, no m'hi referiré perquè van ser contundentment clars, però com que coincideixo que ens estem acostant a un moment crític en el desenvolupament d'aquest problema bàsic i en la solució d'aquest problema bàsic que és el finançament, aniré una mica més enrere, perquè amb tants anys d'erosió autonòmica i de finançament insuficient correm, tots plegats, el risc de pensar que una proposta acceptable ara es correspon amb les expectatives inicials. Tinguem-les clares aquestes expectatives inicials, com a punts de referència. L'article 44.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Disposició Transitòria Tercera punt quatre del mateix Estatut parlen de participació en els ingressos de l'Estat. És molt diferent parlar de participació en els ingressos de l'Estat que parlar del cost dels serveis transferits. I ho és, filosòficament, i ho és conceptualment, perquè dona un sentit clar d'autonomia en la despesa, i perquè és just, és just en el sentit que totes les administracions afectades han d'aguantar el mateix tipus de tensions pressupostàries; els recursos són escassos, sí senyor. No podria, si s'apliqués realment la tècnica del percentatge sobre els ingressos de l'Estat, no podria —repeteix— l'Administració central, traspasar una part desproporcionada del seu dèficit a les comunitats autònomes; seria una part perfectament proporcionada.

Tot el tema de la valoració del cost efectiu dels serveis traspasats regeix —segons els articles esmentats— per a un període transitori que l'article 45.1 limita en el temps a sis anys —no perdéssim pas de vista aquestes referències que són absolutament bàsiques. I quan tots ens creiem, fa sis anys, que l'article 138.2 de la Constitució Espanyola era una garantia de solidaritat de nosaltres envers els altres, envers les comunitats autònomes amb menys tradició, amb menys consciència de la pròpia identitat i, per tant, amb menys capacitat de reclamar el que és just, si ens hem de creure tots, evidentment, si ens hem de creure el tema de l'Estat de les autonomies, resulta que avui, el 2 d'octubre de 1986, hem parlat, hem hagut de parlar, ens hem vist obligats a parlar de si ens hauríem d'emparar precisament en l'article 138.2 de la Constitució.

Senyores i senyors diputats, senyor President, tinguem ben clares les referències, perquè segurament facilitaran també trobar una solució i una solució justa. I en tornarem a parlar. Espero que millor... Espero..., millor dit, desitjo, el nostre Grup parlamentari desitja que en tornarem a parlar tenint al davant un panorama millor en el debat que tindrem a finals d'any sobre aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors

diputats.

El Sr. **PRESIDENT** : El Molt Honorable President de la Generalitat vol intervenir?

Bé, aleshores caldrà que anem a suspendre aquesta sessió, però advertint que es reprendrà demà a les nou, només als efec-

tes d'obertura del termini de trenta minuts per presentar propostes de resolució i donar lloc a l'actuació de la Mesa.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquante aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

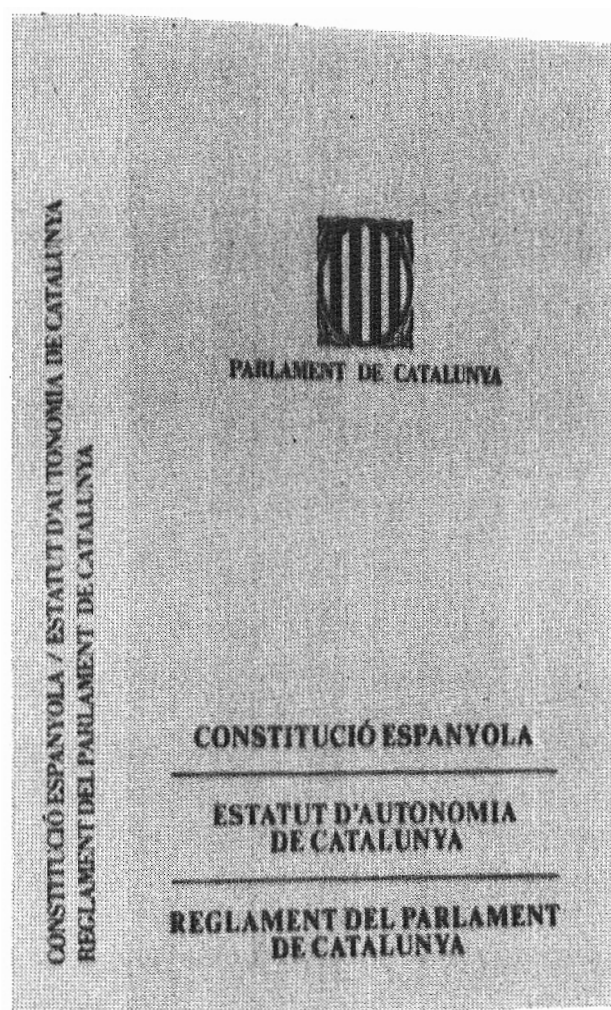
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sureda i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 700 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003-Barcelona.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer..... núm.

telèfon..... població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3